

ੴ

सुखमणि साहिब

अध्यात्म तर्फको यात्रा
नेपाली अनुवाद

सामग्रीको तालिका

1. सुखमणि साहिब-----	1
2. प्रार्थना-----	166
3. यात्रा का लागि दर्शन -----	170
4. महिलाहरूको भुमिका -----	172
5. पगडीको महत्त्व -----	176
6. विनम्रता तपाईंको यात्राको मुख्य सार हो-----	178

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗਤੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ईश्वर एक छन्, जसलाई प्रभुको कृपाले पाउन सकिन्छ।

आदि गुरे नमह ॥

म आदि गुरुलाई प्रणाम गर्दछु।

जुगादि गुरे नमह ॥

म पहिला युगहरूको गुरुलाई प्राणाम गर्दछु।

सतिगुरे नमह ॥

म सतगुरुलाई प्रणाम गर्दछु।

श्री गुरदेवदे नमह ॥१॥

म श्री गुरुदेवजीलाई प्रणाम गर्दछु।

असटपदी ॥

अष्टपदी।

सिमरु सिमरि सिमरि सुखु पावु ॥

परमात्माको नाम स्मरण गर अनि नाम स्मरण गरेर सुख प्राप्त गर।

कलि कलेश उन माहि मिटावु ॥

यस शरीरमा भएको क्लेशलाई मेटाऊ।

सिमरु नामु बिसुंभर ऐकै ॥

केवल, एक जगतको पालनहार प्रभुको यशको स्मरण गर।

नामु जपत अगनत अनेकै ॥

असङ्ख्य मानिसहरू प्रभुको अनेक नामहरूको जप गर्दछन्।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖਰ ॥

ਪਵਿਤਰ ਅਖਰ ਭਏਕਾ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਤਥਾ ਸ੍ਰੁਤਿਹਰੂ

ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖਰ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਕੋ ਏਕ ਅਖਰਕੋ ਰਚਨਾ ਹੁਨ੍।

ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਕੋ ਅਲਿਕਤਿ ਪਨਿ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਬਾਸ ਗਰਦਛਨ੍, ਤਸਕੋ ਮਹਿਮਾ ਵਯਕਤ ਗਰਨ ਸਕਿਨ੍ਰ।

ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੇਹਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਜੁਨ ਮਾਨਿਸ ਤਿਸ੍ਰੋ ਦਰਸ਼ਨ ਗਰਨ ਝੁਛਾ ਗਠਨ੍, ਤਨਕੋ ਸਙਗਤਿਮਾ ਰਾਖੇਰ ਮ ਨਾਕਨਲਾਝੈ ਪਨਿ ਤਫ਼ਾਰ ਗਰੁਹੀਸ੍।।੧।।

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥

ਸੁਖਮਣਿ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸੁਖ ਰਫ਼ਰੁਪੀ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰੁਤਸਮਾਨ ਹੁਨ੍ਛ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸੁਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਭਕੁਤਜਨਕੋ ਮਨਮਾ ਨਿਵਾਸ ਗਠਨ੍। ਰਹਾਤ।।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਰਮਮਾ ਆਤੰਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲਿ ਦੁ:ਖ ਏਵਮ੍ ਮ੍ਰੁਤ੍ਯੁਕੋ ਭਯ ਹਟੇਰ ਜਾਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲਿ ਕਾਲ ਪਨਿ ਟਾਡੋ ਹੁਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲਿ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਟਾਲਿਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲਿ ਕੁਨੈ ਬਾਥਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲਿ ਮਾਨਿਸ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਜਾਗ੍ਰੁਤ ਰਹਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲੇ ਭਯ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲੇ ਦੁ:ਖ-ਕਲੇਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ईश्वरको स्मरण गर्नाले सन्तहरूको सङ्गति प्राप्त हुन्छ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

हे नानक! समस्त निधिहरूको ईश्वरको प्राप्तिमा नै निहित छ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣਮਾ ਋ਦ੍ਰਿ, ਸਿਦ੍ਰਿ ਤਥਾ ਨਿਧਿਹਰੂ ਚਨ੍।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣਬਾਟ ਨੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਜ਼ਾਨ, ਧਿਆਨ, ਦਿਵ੍ਯਵ੍ਯੋ ਤਥਾ ਬੁਦ੍ਰਿਕਾ ਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰ੍ਦਛ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣਮਾ ਨੈ, ਜਪ, ਤਪਸ੍ਯਾ ਤਥਾ ਪੁਜਾ ਚ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲੇ ਦ੍ਰੇਤਮਾਨ ਹਰਾਉਂਦਛ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲੇ ਤੀਰ੍ਥ ਸ਼ਾਨਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਓ ਉਨਕੋ ਦਰਵਾਰਮਾ ਮਾਨ-ਸਮ੍ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰੇਰ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਉਹਾੱਕੋ ਓਛਲਾਓ ਮਿਠੋ (ਅਸਲ) ਠਾਨਛ ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਨਾਲੇ ਮਨੁਸ੍ਯ-ਜਨਮਕੋ ਮਨੋਰਥ ਸਫਲ ਹੁੰਦਛ।

ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ ॥

ਕੇਵਲ ਤੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਉਹਾੱਲਾਓ ਯਾਦ ਗਓਨ੍, ਜਸਲਾਓ ਉਹਾੱ ਸਵਯੰਲੇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੁਨਛ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮ ਤੀ ਭਕਿਤਿ ਗਰੇ ਮਹਾਪੁਰੁਖਹਰੁਕੋ ਚਰਣ ਸਪਰਸ਼ ਗਰਦਛੁ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਸਭੈਭਨਦਾ ਉਚੁ ਹੋ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੁਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਣਿਹਰੁਕੋ ਉਦ੍ਘਾਰ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਰ੍ਰਿਸ਼ਣਾ ਮੇਟਿਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਸਭੈ ਕੁਰਾਕੋ ਸਮਾਧਾਨ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਯਮ(ਮ੍ਰਿਤੁ)ਕੋ ਭਯ ਹਟਾਰ ਜਾਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਅਭਿਲਾਸਾ ਪੁਰਾ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਮਨਕੋ ਮੈਲੇ ਉਤ੍ਰਿਨ੍ਦਛ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਅਨਿ ਭਗਵਾਨ੍ਕਾ ਅਮ੍ਰਿਤਨਾਮ ਹਦਯਮਾ ਰਹਨ੍ਛ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ ॥

ਪੁਜਨੀਯ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਸਨ੍ਤ ਪੁਰੁਖਹਰੁਕੋ ਮਨਮਾ ਨਿਵਾਸ ਗਰਦਛਨ੍।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮ ਗੁਰੁਮੁਰਖਹਰੁਕੋ ਦਾਸਹਰੁਕੋ ਦਾਸ ਹੁੰ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮੇ ਧਨਵੰਤੇ ॥

ਜਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦਛ, ਯਸ੍ਤਾ ਵਯਕਿਤਿ ਨੈ ਧਨਵਾਨ੍ ਹੁਨ੍।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰੇਂ ਵਯਕਿਤਿ ਨੈ ਮਾਨਨੀਯ ਹੁੰਚਨ੍।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥

ਜਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰਦੱਚ, ਊ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੱਚ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰੇਂ ਵਯਕਿਤਿ ਜਗਤਮਾ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਫ ਹੁੰਦੱਚ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ ॥

ਜਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦੱਚ, ਤ ਕਸੈਕੋ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ ॥

ਜੁਨ ਘੀਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦੱਚ, ਊ ਸਬੈਕੋ ਸਮ੍ਰਾਟ ਹੋ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰਦੱਚ, ਊ ਸਸੁਖਮਾ ਨਿਵਾਸ ਗਰਦੱਚ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਜਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰਦੱਚ, ਤ ਅਮਰ ਹੁੰਦੱਚ।

ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਜਸਮਾਥਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਯਾਲੁ ਹੁਨੁਹੁੰਚ, ਕੇਵਲ ਯੀ ਵਯਕਿਤਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦੱਚ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਮ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸੇਵਕਹਰੂਕੋ ਚਰਣਧੁਲਿ ਨੈ ਮਾਗਦੱਚੁ॥੫॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰੇਂ ਵਯਕਿਤਿ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਬਨਦੱਚ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਜੁਨ ਵਯਕਿਤਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦੱਚ, ਮ ਤਿਨਮਾ ਸਥੈਵ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੱਚੁ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦੱਚ, ਤਿਨਕੋ ਅਨੁਹਾਰ ਅਤਿ ਸੁਨਦਰ ਹੁੰਦੱਚ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੁਖਿ ਬਿਹਾਵੈ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇੰ ਸਮਰਣ ਗਰਦੱਚ, ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਜੀਵਨ ਸੁਖਪ੍ਰਵਕ ਵਯਤਿਤ ਗਰਦੱਚ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥

ਜਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦਛ, ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਲਾਇ ਜਿਤਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਸਮਰਣ ਗਰਦਛ, ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਣ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਤਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦਛ, ਤਨੀਹਰੂਲਾਇ ਖੈਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਤਥਾ ਹਰ੍ਸੋਲਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦਛ, ਓ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਨਜਿਕ ਭਾਸ ਗਰਦਛ।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ॥

ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਓ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਰਹਨ੍ਦਛ।

ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੬॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ-ਭਕਿਤਿਕੋ ਦੇਨ ਭਾਗਯਲੇ ਨੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਛ।।੬।।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਸਮਸ੍ਤ ਕਾਰਯ ਸਫਲ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੁ ਨ ਝੂਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਨਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਹਿਲੇ ਪਨਿ ਚਿਨ੍ਤਾ-ਕਲੇਸ਼ਕੋ ਵਸਮਾ ਪਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਆਰਾ ਮਾਨਿਸ ਭਗਵਾਨਕਾ ਗੁਣਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਆਰਾ ਮਾਨਿਸ ਸਜਿਲੈ ਪਰਮਾਤਮਾਮਾ ਲਿਨ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਆਰਾ ਓ ਅਟਲ ਆਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਆਰਾ ਮਾਨਿਸਕਾ ਹ੍ਰਦਯਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਿਲਿਤ ਹੁੰਦਛ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਵਾਰਾ ਦਿਵਯ ਭਜਨ ਗੁੱਯਦੁਛ।

ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਵਾਰਾ ਸੁਖਕੋ ਕੁਨੈ ਅਨੁਤ ਵਾ ਅਨੁਤ ਫੁੱਦੈਨ ।

ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਤੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ ਜਸਮਾਥਿ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਪਦੁਛਨੁ, ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਤਹਾਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਿਰਹਨੁਛਨੁ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪਇਆ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਕੇਵਲ ਭਾਗਯਮਾਨੀਲੇ ਮਾਤ੍ਰ) ਪ੍ਰਭੂਸਮਰਣ ਗਰਨੇਹਰੂਕੋ ਸ਼ਰਣ ਲਿਨੁਛਨੁ॥੭॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰੇਰ ਭਕੁਤ ਸੰਸਾਰਮਾ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਫੁੱਦੁਛ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨਕੈ ਭਕਿਤਿਮਾ ਸਮਿਲਿਤ ਭਏਰ ਵੇਦ(ਭੁਤਯਾਦਿ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ)ਰਚਨਾ ਗਰਿਏਕੋ ਹੋ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਵਾਰਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸ ਸਿਫੁ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਤਥਾ ਦਾਨਵੀਰ ਬਨੁਦੁਛ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਕਿਤਿਦੁਵਾਰਾ ਨਿਚ ਪੁਰੁਸ ਚਾਰੈ ਦਿਸ਼ਾਮਾ ਪ੍ਰਸਿਫੁ ਭਏ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਕਿਤਿਲੇ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਥਵੀਲਾਏ ਧਾਰਣ ਗਰੇਕੋ ਛ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹੇ ਜਿਜ਼ਾਸੁ! ਸੰਸਾਰਕੋ ਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲਾਏ ਸੰਧੈ ਸਮਰਣ ਗਰਿਰਹਨੂ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਆਪਨਾ ਭਕਿਤਿਕਾ ਲਾਗਿ ਸ੍ਰੀਠਿਕੋ ਰਚਨਾ ਗਰੇਕਾ ਹੁਨੁ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਜਹਾ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸੁਮਿਰਣ ਹੁਨੁਛ, ਤਯਸ ਸਥਾਨਮਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖਯੰ ਵਿਠਾਮਾਨ ਹੁਨੁਛਨੁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਲੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗਰਹੇਰ ਜਸਲਾਏ ਭਕਿਤਿਕੋ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰਦੁਛਨੁ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੮॥੧॥

गुरुका माध्यमबाट यस्ता व्यक्तिलाई भगवान्को भक्तिको देन प्राप्त हुँदछ।।८।।१।।

सलोक ॥

श्लोक ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ॥

हे गरीबहरूको पीडा र दुःख नष्ट गर्ने प्रभु, ! हे हरेक शरीरमा सबैभन्दा महान् मालिक। हे अनाथहरूका परमेश्वर!

ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥੧॥

म तपाईंको शरणमा आएको छु, तपाईं प्रभु मेरो(नानकको) साथमा हुनुहोस्।।१।।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी।

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ ॥

जहाँ आमा, बुबा, छोरा, मित्र र भाइ, कोही पनि (सहयोगी) छैनन्,

ਮਨ ਉਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥

त्यहाँ छ मेरो मन! ईश्वरको नामले तिमिलेलाई मदत गर्नेछ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ ॥

जहाँ महा भयानक यमदूतले तिमिलेलाई कुल्चिनेछ,

ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥

त्यहाँ केवल प्रभुको नाम मात्र साथमा जानेछ।

ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੇਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

जहाँ धेरै मुश्किल हुनेछ,

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ ॥

परमेश्वरको नाउँले तपाईंलाई क्षणभरमै रक्षा गर्नेछ।

ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ ॥

धेरै धार्मिक कर्महरू गरेर पनि मानिस पापहरूबाट मुक्त हुँदैन,

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ ॥

तर ईश्वरको नामले कडोरौं पापहरू नाश गरिदिन्छ।

गुरमुखि नामु जपहु मन मेरे ॥

ए मेरो मन! गुरुको निजिकमा रहेर प्रभुको नाम जप गर।

नानक पावहु सुख यनेरे ॥१॥

हे नानक! यसरी तिमीलाई धेरै सुख प्राप्त हुनेछ।१।।

सगल सिंसटि के राजा दुधीआ ॥

सारा संसारका राजा (बनेपछि पनि मनुष्य) दुःखी हुन्छन्।

हरि का नामु जपत हेदि सुधीआ ॥

तर परमेश्वरको नाम स्मरण गर्नाले सुखी हुन्छ ।

लाख करेरी बंधु न परै ॥

मानिस लाखौं र लाखौं बन्धनमा फसेको भए तापनि, (तर)

हरि का नामु जपत निसतरै ॥

प्रभुको नाम जप गर्नाले ऊ मुक्त हुनेछ।

अनिक भाइआ रंग तिख न बुझावै ॥

धन-दौलतको आत्याधिक खुशीहरूले मानिसको तृष्णालाई मेटाउन सक्दैन।(तर)

हरि का नामु जपत आषावै ॥

ईश्वरको नाम स्मरण गर्नाले ऊ तृप्त हुनेछ।

जिह मारगि इहु जात इकेला ॥

जुन (यम) मार्गमा प्राणी एकलै जान्छ,

उह हरि नामु सँगि हेत सुहेला ॥

त्यहाँ ईश्वरको नाम सुखदायक हुँदछ।

ऐसा नामु मन सदा षिआਈऐ ॥

ए मेरो मन! यस्तो नाम सधैं स्मरण गर,

नानक गुरमुखि परम गति पाਈऐ ॥२॥

हे नानक! गुरुको शरणमा नाम-स्मरण गर्नाले परमगति प्राप्त हुँदछ।२।।

ਛੂਟਤ ਨਹੀ ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ ॥

जहाँ लाखों-कडोरों हातहरू भएर पनि मानिसको मुक्ति हुन सक्दैन,

नाम जपत तह पारि पराही ॥

त्यहाँ नामस्मरण गर्नाले मानिसको उद्धार हुँदछ।

अनिक बिषयन जह आदि संख्यातै ॥

जहाँ अनेक विधु(विपत्तिहरू) आएर मानिसलाई नष्ट गरिदिन्छ,

हरि का नाम उतकाल उपातै

त्यहाँ प्रभुका नामले तत्काल उसको रक्षा गर्दछ।

अनिक जेनि जन्मै मरि नाम ॥

जुन व्यक्ति अनेक योनिहरूमा जन्मिन्दै मर्दै गर्दछ,

नाम जपत पावै बिसुम ॥

त्यहाँ प्रभुको नामको जप गर्नाले सुख प्राप्त गर्दछ।

रु मैला मलु कबहु न पेवै ॥

अहंकारले मैला भएको प्राणीले कहिले पनि यो मैला धुन सक्दैन,

हरि का नाम कौटि पाप पेवै ॥

(तर) ईश्वरको नामले कडोरों पापहरूको नाश गर्दछ।

ऐसा नाम जपतु मन रंगि ॥

ए मेरो मन! ईश्वरको यस्तो नामलाई प्रेमपूर्वक स्मरण गर।

नानक पायीऐ साय कै रंगि ॥३॥

हे नानक! ईश्वरको नाम सन्तहरूको सङ्गतिमा नै प्राप्त हुँदछ॥३॥

जिह भारग के गने जहि न केसा ॥

जुन(जीवन रूपी) मार्गलाई कोस इत्यादिले गन्न सकिन्न,

हरि का नाम उहा रंगि तैसा ॥

त्यहाँ लिम्पो साथमा ईश्वरका नाम धनरासी हुनेछ।

ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥

ਜੁਨ ਮਾਰਗਿਮਾ ਘੋਰ ਅਨਧਕਾਰ ਚ,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥

ਲਯਹਾँ ईश्वरको नामरूपी प्रकाश तिम्रो साथमा हुनेछ।

ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੇ ਨ ਸਿਵਾਨੁ ॥

ਜੁਨ ਮਾਰਗਿਮਾ ਤਿਮ੍ਰੋ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਚਿਨਾਜਾਨਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੁ ॥

ਲਯਹਾँ ईश्वरको नाम तिमिसँग जाने साथी(ਚਿਨਾਜਾਨਾ) ਹੁਨੇਚ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ ॥

ਜਹਾँ ਅत्यधिक गर्मी र धेरै सूर्यको प्रकाश हुन्छ,

ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਮ ਉਪਰਿ ਛਾਮ ॥

ਲਯਹਾँ तिमिसाथि ईश्वरको नामको छाँया ਹੁਨੇਚ।

ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝ ਆਕਰਖੈ ॥

ਹੈ प्राणी! जहाँ(मायाको) तृष्णाले तिमिलਾई ਖਿੱਚਦਚ,

ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ ॥੪॥

ਲਯਹਾँ हे नानक! हरि-परमेश्वरको नामको अमृतको वर्षा हुन्छ॥੪॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ ॥

ईश्वरका नाम भक्तजनका लागि व्यावहारिक सामग्री हो।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥

ईश्वरको नामले सन्तहरूको मनलाई सुख र विश्राम दिन्छ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥

ईश्वरको नाम उहाँका सेवਕको सहारा ਹੋ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥

ईश्वरको नामद्वारा करोडों प्राणीहरूको कल्याण भएको ਚ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਸਨ੍ਤਜਨ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਹਰਿਕੋ ਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰਿਰਹਨ੍ਚਨ੍।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ ॥

ਸਨ੍ਤਲੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮਲਾਇ ਆਪਨੋ ਔਥਥਿਕੋ ਰੂਪਮਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰਦਛਨ੍।

ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ईश्वरको नाम ईश्वरको सेवकको भण्डार हो।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨ ॥

पारब्रह्मले उसलाई यो दान दिएका हुन्।

ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥

जो मन र तनले एक ईश्वरको प्रेममा रङ्गिएका छन्।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥੫॥

हे नानक! ती दासहरूको मनोवृत्ति ज्ञानी भएको छ॥੫॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥

भगवान्को नाम नै भक्तका लागि मुक्तिको साधन हो।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ ॥

भगवान्का भक्त उनको नाम-भोजनले तृप्त हुँदछन्।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥

भगवान्को नाम नै उनका भक्तको सुन्दरता र हर्ष हो।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥

भगवान्को नामको जप गर्नाले मनुष्यलाई कहिल्यै बाधा आउँदैन ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

भगवान्को नाम उनको भक्तको इज्जत हो।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥

भगवान्को नामद्वारा उनको भक्तलाई संसारमा सौन्दर्य प्राप्त हुन्छ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ ॥

भगवान्को नाम नै भक्तका लागि योग(साधन) तथा गृहस्थीको माया-भोग हो।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਨਾਲੇ ਤਸਲਾਇ ਕੁਨੈ ਦੁ:ਖ-ਕਲੇਸ਼ ਹੁੰਦੈਨ।

ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਭਕਤ ਤਨਕੋ ਨਾਮਕੋ ਸੇਵਾਮਾ ਨੈ ਮਗੁ ਰਹਨ੍ਚਨੁ।

ਨਾਨਕ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ!(ਭਕਤ ਸਦੈਕ) ਪ੍ਰਭੁਦੇਵਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨੈ ਪੁਜਾ ਗਰਦਨ੍ਚਨੁ॥੬॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਭਕਤਕਾ ਲਾਗਿ ਧਨਕੋ ਭਯਭਾਰ ਹੋ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮਰੂਪੀ ਧਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖਯਮਲੇ ਆਪਨਾ ਭਕਤਾਲਾਇ ਦਿਏਕਾ ਹੁਨੁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਤਨਕਾ ਭਕਤਕਾ ਸਸ਼ਕਤ ਸਹਾਰਾ ਹੋ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਹਰਿਕੋ ਮਹਿਮਾਲੇ ਗਰਦਾ ਭਕਤਹਰੂਲੇ ਅਰੁ ਕਸੈਲਾਇ ਚਿਨ੍ਦੈਨਨੁ।

ਓਤਿ ਪੇਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥

ਕਪਡਾਜਸੁਤੈ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਤ ਹਰਿ-ਰਸਮਾ ਡੁਬਿਰਹਨ੍ਚ।

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥

ਸ਼ੂਨ੍ਯ ਸਮਾਧਿਮਾ ਲਿਨ ਭਏਕੋ ਭੁ ਨਾਮ-ਰਸਮਾ ਮਸੁਤ ਰਹਨ੍ਚ।

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥

ਭਕਤਲੇ ਦਿਨਕੋ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮਕੋ ਨੈ ਜਪ ਗਰਿਰਹਨ੍ਚਨੁ।

ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਭਕਤ ਸੰਸਾਰਮਾ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੁੰਦਛ, ਲੁਕੇਕੋ ਹੁੰਦੈਨ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਭਕਤਲੇ ਅਨੇਕਾਇਲਾਇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰਦਨੁ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ ॥੭॥

हे नानक! भक्तहरूको सङ्गतिमा कतिले भवसागर पार तर्दछन्॥७॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

हरिका नाम नै पल्पवृक्ष हो।

ਕਾਮਯੇਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

हरिपरमेश्वरको नामको गुणगान गर्नु नै कामधेनु हो।

ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ॥

हरिको कथा सबैभन्दा उत्तम हो।

ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ ॥

भगवान्को नाम सुनले दुःख-पिर हट्दछ।

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ ॥

नामको महिमा सन्तहरूको वदयमा बास गर्दछ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥

सन्तहरूको तेजप्रतापले समस्त पाप नाश हुँदछ।

ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥

सन्तहरूको सङ्गति सोभाग्यले नै प्राप्त हुँदछ।

ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

सन्तहरूको सेवाले नाम-स्मरण गरिन्छ।

ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ईश्वरको नाम बराबर अरु केही हुँदैन।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

हे नानक! कुनै दुर्लभ गुरुमुखले नै नाम प्राप्त गर्दछ॥८॥२॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक ॥

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੇਲਿ ॥

मैले धेरै शास्त्रहरू तथा धेरै स्मृतिहरू देखेको छु र ती सबै (ठीकसँग) अनुसन्धान गरेको छु।

ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ ॥੧॥

(तर) यो ईश्वरको नामको बराबरी हुन सक्दैन। हे नानक! हरि-परमेश्वरका नाम अमूल्य छ॥१॥

असटपदी ॥

अष्टपदी ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ ॥

जप, तपस्या, सम्पूर्ण ज्ञान एवम् ध्यान,

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ ॥

छ: शस्त्रहरूको ग्रन्थ एवम् स्मृतिहरूको वर्णन

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਧੂਮ ਕਿਰਿਆ ॥

योगको साधन एवम् धार्मिक कर्मकाण्डहरू गर्नु,

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ ॥

प्रत्येक वस्तुलाई त्याग्य तथा वनमा भटकिनु,

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ ॥

अनेक प्रकारका धेरै यत्न गर्नु,

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ ॥

दान-पुण्य, होम यज्ञ तथा अत्याधिक दान गर्नु,

ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥

शरीरलाई सानोसानो टुक्राहरूकमा काट्नु अनि तिनलाई अग्न्यामा आहुति दिनु,

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥

अनेक प्रकारका व्रत तथा नियमहरू पालन गर्नु,

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ ॥

तर यी सबै रामको नामको आराधनाको बराबर होइनन्।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ ॥੧॥

बे नानक! (तापनि) यो नाम एक पल्ट मात्र गुरुको शरणमा जपिए॥१॥

ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਚਾਹੇ ਪ੍ਰਥੀਕੋ ਨੌ ਖਠੁਡਹਰੂਮਾ ਭ੍ਰਮਣ ਗਰੋਸ੍, ਚਿਰਕਾਲ(ਲਾਮੋ ਆਯੁ)ਸਮਮ ਬਾਂਚਿਰਹੋਸ੍,

ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਥੀਵੈ ॥

ੴ ਮਹਾਨਿਰਵਾਣ ਏਵਮ੍ ਤਪਸਵੀ ਬਨੋਸ੍ ਅਨਿ

ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ ॥

ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਲਾਇ ਅਗ੍ਰਿਮਾ ਹੋਮ ਗਰੋਸ੍,

ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਰੁ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ॥

ਤਸਲੇ ਸੁਨ, ਘੋਡਾ ਏਵਮ੍ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ਗਰੋਸ੍,

ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ ॥

ਤਸਲੇ ਨਿਤਲੀ ਕਰਮ(ਯੋਗਾਸਨਕੋ ਰੂਪ) ਅਨਿ ਧੇਰੈ ਯੋਗਾਸਨ ਗਰੋਸ੍,

ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ ॥

ਤਸਲੇ ਜੈਨਿਧਹਰੂਕੋ ਮਾਰਗਿਮਾ ਹਿੰਡੇਰ ਅਤ੍ਯਨ੍ਤ ਕਛਿਨ ਸਾਧਨਾ ਤਥਾ ਤਪਸ੍ਯਾ ਗਰੋਸ੍,

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਲਾਇ ਸਾਨੋ-ਸਾਨੋ ਪਾਰੇਰ ਕਾਟੋਸ੍,

ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਤਰ ਪਨਿ ਤਸਕੋ ਅਹੰਕਾਰਕੋ ਮੈਲਾ ਹਟ੍ਦੈਨ।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਕੋ ਬਰਾਬਰ ਕੁਨੈ ਵਸ੍ਤੁ ਹੁੰਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਕੋ ਮਾਘ੍ਯਮਲੇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਨਲਿ ਮਾਨਿਸਲੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਪਾਉਂਛ।।੨।।

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ॥

ਕਹੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂਕੋ ਕੁਨੈ ਤੀਰ੍ਥ-ਸ੍ਥਾਨਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਟ੍ਯਾਗ ਪਾਉਂ ਭਨ੍ਰੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਹੁਨ੍ਛ

ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ ॥

ਤਰ(ਤਰ ਪਨਿ) ਮਾਨਿਸਕੋ ਅਹੰਕਾਰ ਏਵਮ੍ ਅਭਿਮਾਨ ਮਨਬਾਟ ਹਟ੍ਦੈਨ।

ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥

ਚਾਹੇ ਮਾਨਿਸ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਗਰੋਸ੍

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ ॥

तर मनको मैला उसको शरीरबाट हट्दैन।

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ॥

मानिसले आफ्नो शरीरले धेरै संयम-साधना गरे तापनि,

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ ॥

फेरि पनि मायाको खराब विकारले उसको मनलाई त्याग्दैन।

ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ ॥

चाहे मानिसले यस नश्वर शरीरलाई धेरै पटक पानीले शुद्ध गरोस्,

ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ ॥

तापनि(यो शरीर रूपी) कच्चा परखाल कतै पवित्र हुन सकछ?

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚ ॥

ए मेरो मन! हरिको नामको महिमा धेरै उच्च छ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ ॥੩॥

हे नानक!(प्रभुको) नामले धेरै पानी मुक्त भएका छन्॥३॥

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ॥

धेरै चतु-याइँका कारण मानिसलाई मृत्युको भयले आएर सताउँछ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥

अनेक प्रयास गरेर पनि तृष्णा बुझ्दैन।

ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

अनेकौं धार्मिक वेष बदलाउनाले(तृष्णाको) अग्नि बुझ्दैन।

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ ॥

(यस्ता) कडोरौं नै उपायहरूद्वारा मानिस प्रभुको दरबारमा मुक्त हुँदैन।

ਛੁਟਸਿ ਨਾਹੀ ਉਭ ਪਇਆਲਿ ॥

ऊ चाहे आकासमा उडोस् अथवा पातालमा पसोस्, उसको मुक्ति हुँदैन,

ਮੇਹਿ ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥

ਜੁਨ ਵਯਕਿਤ ਮੋਹਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਯਾਕੋ ਜਾਲਮਾ ਫੱਸਦਛ।

ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ ॥

ਮਾਨਿਸਕਾ ਅਨਯ ਸਭੈ ਗਲਿਤਿਹਰੂਮਾ ਯਮਰਾਜਲੇ ਉਸਲਾਓ ਦਠਡ ਦਿੱਦਛ।

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥

(ਤਰ) ਗੋਵਿੰਦਕੋ ਭਜਨਬਿਨਾ ਮ੍ਰਿਯੁਲੇ ਅਲਿਕਤਿ ਪਨਿ ਵਾਸਤਾ ਗਦੈਨ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਨਾਲੇ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਦੁ:ਖੁ ਹਟਦਛਨੁ।

ਨਾਨਕ ਬੇਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥

ਨਾਨਕਕੋ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਲੇ ਯਹੀ ਭਨਦਛ।।।੪।।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੇ ਮਾਰੈ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਵਯਕਿਤਲੇ - ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਖ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥਕੋ ਝੁਚਾ ਗਦਛ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਰੈ ॥

ਭਨੇ ਊ ਸਨ੍ਤਜਨਕੋ ਸੇਵਾਮਾ ਲਾਯੁਪਦਛ।

ਜੇ ਕੇ ਆਪੁਨਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਵਯਕਿਤਲੇ ਆਪਨੋ ਦੁ:ਖੁ ਮੇਟਾਉਨੁ ਚਾਹਨੁ ਭਨੇ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਚੈ ਸਦ ਗਾਵੈ ॥

ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਹੁਦਯਮਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਨਾਮ ਸੰਧੈ ਸਮਰਣ ਗਰਨ ਪਦਛ।

ਜੇ ਕੇ ਅਪੁਨੀ ਸੇਭਾ ਲੇਰੈ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਵਯਕਿਤ ਆਪਨੋ ਸੁੰਦਰਤਾ ਚਾਹਨੁ ਭਨੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੇਰੈ ॥

ਉਸਲੇ ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸੰਗ੍ਰਿਤਿਮਾ ਰਹੇਰ ਯੋ ਅਹੰਕਾਰਲਾਓ ਟ੍ਯਾਗ ਗਰੋਸੁ।

ਜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਵਯਕਿਤ ਜਨਮ-ਮਰਣਕੋ ਦੁ:ਖਸੰਗ ਡਰਾਉਂਛ ਭਨੇ,

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ ॥

ਉਸਲੇ ਸਨ੍ਤਜਨਕੋ ਸ਼ਰਣ ਲਿਨ ਪਦਛ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ॥

ਜੁਨ ਵਿਕਿਲਾਈ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਦਰਸਨਿ ਗਰੇਂ ਤੀਬਰ ਚਾਹਨਾ ਹੁਨ੍ਹ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਮ ਤਸਪ੍ਰਤਿ ਸਦੈਵ ਨਿਓਛਾਵਰ ਹੁੰਦੁ॥੫॥

ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥

ਸਮਸਤ ਪੁਰੁਖਹਰੂਮਾ ਤੀ ਨੈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁਨ੍ਹ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਜੁਨ ਪੁਰੁਖਕੋ ਸਤਸੰਗਮਾ ਰਹੇਰ ਅਭਿਮਾਨ ਮੇਟਿਨ੍ਹ।

ਆਪਸ ਕਉ ਜੇ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ ॥

ਤੀ ਪੁਰੁਖ ਜਸਲੇ ਆਫੁਲਾਈ(ਸਾਨੀ) ਸਮ੍ਝਨ੍ਦੁ,

ਸੇਉ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਤਸਲੇ ਸਭੈਮਨ੍ਦਾ ਰਾਮੀ(ਉਚ) ਸਮ੍ਝਨ੍ਦੁ।

ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਜੁਨ ਪੁਰੁਖਕੋ ਮਨ ਸਭਾਕੋ ਚਰਣਕੋ ਧੁਲੀ ਬਨ੍ਦੁ,

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ ॥

ਤਸਲੇ ਪ੍ਰਤਿਏਕਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਦੇਖਦੁ।

ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਬਾਟ ਨਰਾਮੀ ਕੁਰਾਲਾਈ ਹਟਾਇਦਿਨ੍ਹ,

ਖੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ ॥

ਤਸਲੇ ਸਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿਲਾਈ ਆਪਨੋ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇਖਦੁ।

ਸੂਖ ਦੂਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਪੁਰੁਖਲੇ ਸੁਖ-ਦੁ:ਖਲਾਈ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦੇਖਦੁ,

ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਖਾ ॥੬॥

ੴ ਪਾਪ-ਪੁੰਨਬਾਟ ਅਲਗੈ ਰਹਨ੍ਦੁ॥੬॥

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਤਿਸ੍ਰੋ ਨਾਮ ਨੈ ਨਿਰਧਨਕਾ ਲਾਗਿ ਧਨ-ਦੈਲਤ ਹੁਨ੍।

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ ॥

ਆਸ਼ਰਯ ਨਭਏਕਾਹਰੂਕਾ ਲਾਗਿ ਤਿਸ੍ਰੋ ਨਾਮ ਨੈ ਆਸ਼ਰਯ ਹੋ।

ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤਿਮੀ ਨਿਰਾਦਾਰਹਰੂਕੋ ਆਦਰ ਹੈ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ॥

ਤਿਮੀਲੇ ਨੈ ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕਾਇ ਦਾਨ ਦਿਨ੍ਠੈ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤਕੋ ਮਾਲਿਕ! ਤਪਾਇੰ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਆਫੈ ਗਨ੍ਰੁਹੁਨ੍ਠ ਰ ਯਸਲਾਇੰ ਆਫੈਲੇ ਗਨ੍ਰੁਹੁਨ੍ਠ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤਿਮੀ ਖੈਰੈ ਅਨ੍ਤਰਯਾਮੀ ਠੈ।

ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਤਪਾਇੰ ਆਫੈਲਾਇੰ ਆਪਨੋ ਗਤਿ ਰ ਸੀਮਾ ਥਾਹਾ ਠ।

ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ! ਤਪਾਇੰ ਆਫੈਲੇ ਰਙ੍ਗੀਨ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਠ।

ਤੁਮ੍ਹੁਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਈਸ਼੍ਵਰ! ਆਪਨੋ ਮਹਿਮਾ ਕੇਵਲ ਆਫੈ ਨੈ ਗਨ੍ਰ ਸਕਨੁਹੁਨ੍ਠ।

ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਰੁ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਤਿਸ੍ਰੋ ਮਹਿਮਾ ਜਾਨ੍ਦੈਨ॥੭॥

ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਧਰਮੁ ॥

ਸਮਸ੍ਤ ਧਰਮ੍ਹਰੂਮਾ ਸਰ੍ਵੋਪਰਿ ਧਰਮ ਯੋ ਹੋ ਕਿ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗਨ੍ਰੁ ਤਥਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਮ ਗਨ੍ਰੁ।

ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਸਮਸ੍ਤ ਧਾਰਮਿਕ ਕ੍ਰਿਆਹਰੂਮਾ ਸਰ੍ਵਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕ੍ਰਿਆ ਯੋ ਹੋ ਕਿ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਸਤਸੰਗਮਾ ਮਿਲੇਰ ਦਿਬੁਫਿਕੋ ਮੈਲਾ ਧੁਏਰ ਘਾਕਨੁ।

ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ ॥

ਸਮਸਤ ਪ੍ਰਯਾਸਹਰੂਕੋ ਉਤਮ ਪ੍ਰਯਾਸ ਹੋ ਕਿ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ ॥

ਸਦੈਵ ਮਨਮਾ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਰਿਰਹਨੁ।

ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਨੀ ॥

ਸਮਸਤ ਗਾਠਿਹਰੂਮਾ ਯੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਗਾਠੀ ਹੋ ਕਿ

ਹਰਿ ਕੇ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ ॥

ईश्वरको महिमा सुन अनि यसलाई जिब्रोले उच्चारण गर।

ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਉਤਮ ਥਾਨੁ ॥

हे नानक! समस्त स्थानहरूमा त्यो स्थान उत्तम हो

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੮॥੩॥

जहाँ ईश्वरको नाम निवास गर्दछ॥८॥३॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक ॥

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

हे बैगुणी तथा मूर्ख प्राणी! ती ईश्वरलाई संघे स्मरण गर।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

हे नानक! जसले तिम्रो उत्पत्ति गरेका छन्, उनलाई आफ्नो हृदयमा बसाऊ, केवल ईश्वरले तिम्रो साथ दिनेछन्॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी ॥

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ ॥

हे नश्वर प्राणी! सर्वव्यापी रामको गुण स्मरण गर।

ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ ॥

ਤਿਮ੍ਰੋ ਮੂਲ ਕੇ ਹੋ ਅਨਿ ਤਿਮੀ ਕਸਤੋ ਦੇਖਿਨ੍ਹੈ।

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾਰਿਆ ॥

ਜਸਲੇ ਤਿਮੀਲਾई ਸ੍ਰੀ, ਪਾਲਨਪੋਥਣ ਰ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍,

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਜਸਲੇ ਤਿਮੀਲਾई ਗਰਭਕੋ ਅਗ੍ਰਿਮਾ ਰਕਸ਼ਾ ਗਰੇ,

ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੁਧ ॥

ਜਸਲੇ ਤਿਮੀਲਾई ਬਾਲ੍ਯਾਵਸਥਾਮਾ ਪਿਤਨਕਾ ਲਾਗਿ ਦੂਧ ਦਿਏਕਾ ਚਨ੍,

ਭਰਿ ਜੇਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੁਧ ॥

ਜਸਲੇ ਤਿਮੀਲਾई ਯੌਵਨਮਾ ਭੋਜਨ, ਸੁਧ ਏਵਮ੍ ਬੁਢਿ ਦਿਏ

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਉਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ ॥

ਅਨਿ ਜਸਲੇ ਤਿਮੀ ਬੁਢਾ ਹੁੰਦਾ, ਆਫਨ੍ਤ ਤਥਾ ਮਿਤ੍ਰ ਦਿਏ

ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥

ਬਸਿਰਹੇਕੋ ਬੇਲਾ ਮੁਖਮਾ ਭੋਜਨ ਹਾਲਨਕਾ ਲਾਗਿ- ਤਿਮ੍ਰੋ ਸੇਵਾਕਾ ਲਾਗਿ ਦਿਏਕੋ ਚ।

ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੁ ਨ ਬੁਝੈ ॥

ਯੋ ਵੈਗੁਣੀ ਮਾਨਿਸਲੇ ਗਰੇਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਕੋ ਵਾਸਤਾ ਗਦੈਨ।

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਭਨ੍ਚਨ੍, "ਹੇ ਈਸ਼੍ਵਰ! ਯਦਿ ਤਪਾਝੈਲੇ ਤਹਾਝੈਲਾਝੈ ਕਸ਼ਮਾ ਗਰ੍ਨੁਭਯੋ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਤਸਲੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਪਾਤਨ ਸਕਛ॥੧॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਉਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ ॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ!) ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤੈ ਧਰਤੀਮਾ ਸੁਖਲੇ ਰਹਨ੍ਚਸ੍

ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ ॥

ਅਨਿ ਆਪਨੋ ਪੁਤ੍ਰ, ਭਾਝ, ਮਿਤ੍ਰ ਤਥਾ ਪਤ੍ਨੀਕਾ ਸਾਥ ਹਾਝ੍ਚਸ੍ ਖੇਲ੍ਚਸ੍

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤੈ ਸ਼ਿਤਲ ਪਾਨੀ ਪਿਤੈਚਸ੍

ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ ॥

ਅਨਿ ਤਿਮੀਲਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗਰੇ ਸੁਖਦਾਯਕ ਵਾਯੁ ਤਥਾ ਅਮੁਲ੍ਯ ਅਗ੍ਰਨਿ ਪਾਏਕੋ ਚੈ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮੀ ਸਮਸਤ ਰਸ ਭੋਗਦਠੈ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ ॥

ਅਨਿ ਸਮਸਤ ਪਦਾਰਥਹਰੁਸੰਗ ਤਿਮੀ ਬਸਦਠੈ,

ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ॥

ਜਸਲੇ ਤਿਮੀਲਾਇ ਹਾਤ, ਖੁਟ੍ਰਾ, ਕਾਨ, ਆਂਠਾ ਤਥਾ ਜਿਬ੍ਰੋ ਦਿਏਕਾ ਚਨ੍,

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ) ਤਿਮੀ ਤੀ ਈਸ਼ਵਰਲਾਇ ਭੁਲੇਰ ਅਰੁਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਗਠੈ।

ਐਸੇ ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਧੇ ॥

ਯਸਤਾ ਦੋਖਹਰੁ ਜ਼ਾਨਹੀਨ ਮੂਰ੍ਖਕੋ ਫਨ੍ਦਾਮਾ ਪਦਠਨ੍।

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਧੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਭਠੁਹੁਠ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਧਿਨਲਾਇ ਤਪਾਇ ਆਫੈ ਰਕ੍ਸ਼ਾ ਗਨੁਹੋਸ੍।।੨।।

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੇ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਦਿਦੇਖਿ ਅਨ੍ਯਸਮਮ (ਜਨਮਦੇਖਿ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁਸਮਮ) ਸਭੈਕੋ ਰਕ੍ਸ਼ਕ ਹੁਨੁਹੁਠ,

ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਮੂਰ੍ਖ ਪੁਰੁਸ਼ਲੇ ਤਨਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਦੈਨ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜਸਕੋ ਸੇਵਾ ਗਨਾਲੇ ਤਸਲਾਇ ਨੈ ਨਿਧਿਹਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਠ,

ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ ॥

ਤਸਲਾਇ ਮੂਰ੍ਖ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਆਪਨੋ ਰਾਖਦੈਨ।

ਜੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੁਰੇ ॥

ਜੁਨ ਈਸ਼ਵਰ ਸਥੈ ਨੈ ਪ੍ਰਤ੍ਯਕ੍ਸ਼ ਹੁਠਨ੍,

ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ ॥

उसलाई ज्ञानहीन प्राणीले टाडोबाट जान्दछ।

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥

जसको सेवा-भक्तिद्वारा उसले प्रभुको दरवारमा स्थान प्राप्त गर्दछ,

ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ ॥

मूर्ख तथा अज्ञानी पुरुषले ती ईश्वरलाई बिर्सन्छ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੂਲਨਹਾਰੁ ॥

नश्वर प्राणीले संधै नै भुल गरिरहन्छ।

ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

हे नानक! केवल अनन्त ईश्वर नै रक्षक हुन्॥३॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥

नाम रत्नलाई त्यागेर मानिस मायारूपी कौडीसँग खुशी रहन्छ।

ਸਾਚੁ ਛੇਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥

उसले सत्यलाई त्यागेर झूठसँग प्रसन्न हुँदछ।

ਜੇ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥

जुन सांसारिक चिजबिजहरू उसले त्याग्युपर्छ, त्यसलाई ऊ स्थिर मान्दछ।

ਜੇ ਹੋਵਨੁ ਸੇ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ ॥

जे जस्तो हुनुपर्दछ, त्यसलाई उ टाडाको सम्झन्छ।

ਛੇਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ ॥

जसलाई उसले ठोड्नुपर्ने हो, ऊ त्यसका निम्ति कष्ट उठाउँछ।

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥

उसले ती सहायक(प्रभु)लाई त्यग्दछ, जो सधैव उसको साथ हुन्छन्।

ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ॥

उसले चन्दनको लेपलाई धोएर पखाल्दछ। गधालाई केवल भस्म(खरानी) सँग नै प्रेम हुन्छ।

ਅੰਧ ਕ੍ਰੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਮਾਨਿਸ ਮਧਙਕਰ ਅਧਾਰੋ ਕੁਵਾਮਾ ਝਰੇਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਰੁਹੁੰਚ ਕਿ ਹੇ ਦਯਾਲੁ ਈਸ਼ਰ! ਤਿਨਲਾਓ ਤਿਮੀ ਅੱਧਾਰੋ ਕੁਵਾਬਾਟ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲਨੁਹੋਸੁ॥੪॥

ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥

ਜਾਤਿ ਮਨੁ਷ਕੋ ਚ, ਤਰ ਕਰਮ ਪਸ਼ੁਹਰੂਕੋ ਚ।

ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਮਾਨਿਸ ਦਿਨਰਾਤ ਮਾਨਚੇਕਾ ਲਾਗਿ ਆਡਮਬਰ ਗਰਿਰਹੰਚ।

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ ॥

ਬਾਹਿਰ(ਸ਼ਰੀਰਮਾ) ਊ ਧਾਰਮਿਕ ਵੇਖ ਧਾਰਣ ਗਰਦੰਚ ਤਰ ਉਸਕੋ ਮਨਮਾ ਮਾਯਾਕੋ ਮੈਲਾ ਚ।

ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਜਤਿਸੁਕੈ ਲੁਕਾਤਨ ਚਾਹੇ ਪਨਿ ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਸਤਯ ਲੁਕਾਤਨ ਸਕਦੈਨ।

ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ ॥

ਉਸਲੇ ਜ਼ਾਨ, ਧਿਆਨ ਰ ਸ਼ਾਨ ਗਰੇ ਨਾਟਕ ਗਠੰ।

ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੇਭੁ ਸੁਆਨੁ ॥

ਤਰ ਉਸਕੋ ਮਨਲਾਓ ਲੋਮਰੂਪੀ ਕੁਕੁਰਲੇ ਦਬਾਬ ਦਿਝਰਹੇਕੋ ਹੁੰਚ ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ ॥

ਉਸਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਮੇਂ ਤ੍ਰਣਾ ਕੀ ਅਗਨਿ ਵਿਘਮਾਨ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪਰ ਵੈਰਾਗਯ ਕੀ ਮਸਮ ਵਿਘਮਾਨ ਹੈ।

ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ ॥

ਅਪਨੀ ਗਰਦਨ ਪਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਥਰ ਕੇ ਸਾਥ ਵਹ ਅਤਿ ਗਹਰੇ ਸਾਗਰ ਸੇ ਕਿਸ ਤਰਹ ਪਾਰ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਜਿਸਕੇ ਹੁਦਯ ਮੇਂ ਈਸ਼ਰ ਸਵਯੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ ॥੫॥

ऐसा व्यक्ति सहज ही प्रभु में समा जाता है ॥ ५ ॥

ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

केवल सुनने से ही अन्धा पुरुष किस तरह मार्ग ढूँढ सकता है ?

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ ॥

उसका हाथ पकड़ लो (चूंकि यह) अन्त तक प्रेम का निर्वाह कर सके।

ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੁਝੈ ਡੇਰਾ ॥

बहरा पुरुष बात किस तरह समझ सकता है ?

ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਭੇਰਾ ॥

जब हम रात कहते हैं तो वह दिन समझता है।

ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗਾ ॥

गूंगा पुरुष किस तरह भक्ति गीत गा सकता है?

ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ ॥

यदि वह कोशिश भी करे तो भी उसका स्वर भंग हो जाता है।

ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ ॥

लंगड़ा किस तरह पहाड़ पर चक्कर काट सकता है ?

ਨਹੀ ਹੋਤ ਉਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ ॥

उसका वहाँ जाना संभव नहीं।

ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ॥

हे नानक ! हे करुणामय ! हे करतार ! (यह) दीन सेवक प्रार्थना करता है कि

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ ॥੬॥

तेरी कृपा से ही जीव भवसागर से पार हो सकता है ॥ ६ ॥

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ ॥

जो परमात्मा जीव का साथी एवं सहायक है, वह उसे अपने चित्त में याद नहीं करता।

ਜੇ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

अपितु वह उससे प्रेम करता है, जो उसका शत्रु है।

बलुआ के गिहू भीतरि बसै ॥

वह बालू (रेत) के घर में ही रहता है।

अनंद के ल माया रंगि रसै ॥

वह आनंद के खेल एवं धन के रंग (खुशी) भोगता है।

दिडु करि मानै मनहि पृथीति ॥

वह इन रंगरलियों का भरोसा मन में दृढ़ समझता है।

कालु न आवै मूड़े चीति ॥

लेकिन मूर्ख जीव अपने मन में काल (मृत्यु) को स्मरण ही नहीं करता।

बैर बिरोध काम कूय मेह ॥

वैर, विरोध, कामवासना, क्रोध, मोह,

झूठ बिकार महा लैड प्येह ॥

झूठ, पाप, महालोभ एवं छल-कपट की

इआहु जुराति बिहाने कਈ जन्म ॥

युक्तिहरूमा मानिसले अनेकौं जन्म लिएका छन्।

नानक राखि लेहु आपन करि करम ॥७॥

नानकको विन्ती छ कि हे प्रभु! तपाईंले कृपा गरेर प्राणालाई भवसागरबाट बचाउनुहोस्।

तू ठाकुरु तूम पहि अरदासि ॥

(हे ईश्वर!) तिमी हाम्रो मालिक हो अनि हाम्रो तिमीसँग नै प्रार्थना छ।

जीउ पिंडु सडु तेरी रासि ॥

यो आत्मा तथा शरीर सबै तिम्रै पुन्जी हुन्।

तूम भात पिता हम बरिक् तेरे ॥

तिमी हाम्रो माता-पिता हो अनि हामी तिम्रो बालक हो।

तूमरी कृपा महि सुख ञनेरे ॥

तिम्रो कृपामा धेरै सुख छ।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਿਮ੍ਹੋ ਅਨ੍ਤ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਜਾਨ੍ਦੈਨ।

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥

ਤਿਮੀ ਸਰ੍ਵੋਪਰੀ ਭਾਗਵਾਨ੍ ਹੈ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥

ਸਮਸ੍ਤ ਜਗਤ੍ ਤਿਮ੍ਹੋ ਸੂਤ੍ਰ(ਧਾਗੋ) ਮਾ ਭੇਛਿਏਕੋ ਚ।

ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਜੇ ਪਨਿ(ਸ੍ਰੀਐ) ਤਿਮੀਭਾਟ ਉਤਪੰਨ ਭਏਕੋ ਚ, ਤੀ ਤਿਮ੍ਹਾ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਚਨ੍।

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਤਿਮ੍ਹੋ ਗਤਿ ਤਥਾ ਮਰ੍ਯਾਦਾ ਤਿਮੀ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਨ੍ਦਓ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੮॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਿਮ੍ਹੋ ਸੇਵਕ ਸੰਧੈ ਤਿਮੀਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਹੁੰਦਓਨ੍॥੮॥੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ॥

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ ॥

ਦਿਨੇ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂਲਾਇ ਲਾਗੇਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਰੂ ਸਵਾਦਹਰੂਮਾ ਲਾਗਦਓ,(ਤਰ)

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸ੍ਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਹਿਲੇ ਪਨਿ ਸਫਲ ਹੁੰਦੈਨ, ਕਿਨ ਭਨੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਾਨਸਮ੍ਮਾਨ ਰਹੰਦੈਨ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਦਸ ਬਸਤੁ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ (ईश्वरबाट) ਦਸ ਕੁਰਾ ਲਿਏਰ ਪਛਿ ਸਮ੍ਹਾਲ੍ਦਓ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੇਟਿ ਗਵਾਵੈ ॥

(ਤਰ) ਏਤਟਾ ਵਸ੍ਤੁਕਾ ਲਾਗਿ ਊਸਕੋ ਆਪਨੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਰਾਉਂਦਓ।

ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ ॥

ਯਦਿ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਏਤਟਾ ਪਨਿ ਵਸਤੁ ਨਦਿਏ ਅਨਿ ਦਸਵਟਾ ਪਨਿ ਖੋਸੇ ਭਨੇ

ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ ॥

ਤਭ ਭਨੁਹੋਸ੍ ਯੋ ਮੂਰ੍ਖਲੇ ਕੇ ਗਰ੍ਨ ਸਕਦਛ?

ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥

ਜੁਨ ਮਾਲਿਕਕੋ ਸਾਮੁ ਕੁਨੈ ਜੋਰ ਚਲਨ ਸਕਦੈਨ,

ਤਾ ਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥

ਤਨਕੋ ਅਧਿ ਸੰਧੈ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰ੍ਨੁ ਪਦਛ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਲਾਇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਿਠਾਸ ਭਦਛਨੁ,

ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥

ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਸੁਖ ਤਸਕੋ ਨਮਾ ਵਾਸ ਗਦਛ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਪੁਰੁਖਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਨੋ ਆਜ਼ਾਕੋ ਪਾਲਨ ਗਰਾਤੁੰਦਛਨੁ,

ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਸੰਸਾਰਕੋ ਸਮਸਤ ਪਦਾਰਥ ਤਸਲੇ ਪਾਏਕੋ ਹੁੰਛ॥੧॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥

ਸਾਹੂਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਅਨਗਿਨ੍ਤੀ ਪ੍ਰਭੁ (ਪਦਾਰਥ) ਦਿਨ੍ਛਨੁ।

ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ ॥

ਜੀਵਲੇ ਯਸਲਾਇ ਆਨੰਦ ਰ ਤਲਲਾਸਕਾ ਸਾਥ ਖਾਨ੍ਛ, ਪਿਤੁੰਛ ਤਥਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਛੰ।

ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥

ਯਦਿ ਸਾਹੂਕਾਰਕਾ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਆਪਨੋ ਕੇਹੀ ਸਮ੍ਪਤਿ ਫਿਰ੍ਤਾ ਲਿਨੁਭਯੋ ਭਨੇ,

ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੇਸੁ ਕਰੇਇ ॥

ਲ੍ਯਸਰ੍ਥ ਮੂਰ੍ਖ ਮਾਨ੍ਛੇਲੇ ਮਨਮਾ ਕ੍ਰੋਧ ਗਦਛ।

ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥

ਧਸੋ ਗਦਾ ਤਿਨਲੇ ਆਫ਼ੂਮਾਥਿਕੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗੁਮਾਊਂਛਨ੍ ।

ਬਹੁਰਿ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਪ੍ਰਮੁਲੇ ਫੇਰਿ ਉਸਲਾਓ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗਦੈਂਨਨ੍ ।

ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਜਸਕੋ ਵਸਤੁ ਹੋ, ਉਸਕੋ ਅਧਿ(ਆਫੈ ਖੁਸੀਲੇ) ਰਾਖਿਦਿਨੁ ਪਦਛ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ ॥

ਅਨਿ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਆਜ਼ਾ ਉਸਕਾ ਲਾਗਿ ਸਹਰ੍ਥ ਮਾਨੈ ਯੋਗਯ ਹੁਨ੍ਛ ।

ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਪਰਮਪ੍ਰਮੁਲੇ ਉਸਲਾਓ ਪਹਿਲੇਕੋ ਮਨ੍ਦਾ ਚਾਰ ਗੁਣਾ ਬਠੀ ਕ੍ਰੁਤਜ਼ ਬਨਾਉਨੁਹੁਨ੍ਛ ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰ ਸਥੈ ਨੈ ਦਯਾਲੁ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਛ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥

ਮਾਯਾਕੋ ਮੋਹ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਛਨ੍, ਤਰ ਧੀ ਸਭੈ ਅਨ੍ਤਮਾ ਨਾਸ਼ ਹੁਨ੍ਛਨ੍ ਮਨ੍ਰੇ ਸਮ੍ਝ ।

ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥

ਮਾਸਿਨਲੇ ਵ੍ਰੁਕਕੋ ਛਾਯਾਊਲਾਓ ਪ੍ਰੇਮ ਗਦਛ ।(ਤਰ)

ਉਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

ਧੋ ਨਾਸ਼ ਮਧੋ ਮਨੇ ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਪਸ਼੍ਚਤਾਪ ਗਦਛ ।

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥

ਦੇਖਿਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕ੍ਸ਼ਣਮੰਗੁਰ ਛ,

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਜ਼ਾਨ ਨਮਾਏਕੋ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਲੇ ਧਸ ਸੰਸਾਰਲਾਓ ਆਪਨੋ ਬਨਾਓਰਾਖੇਕੋ ਹੁਨ੍ਛ ।

ਬਟਾਉ ਸਿਉ ਜੋ ਲਾਵੈ ਨੇਹ ॥

ਜੁਨੈ ਪਨਿ ਮਾਨੀਸਲੇ ਯਾਤਰੀਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਰਦਛ

ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ ॥

ਆਖਿਰਮਾ ਤਸਲੇ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਪਾਤੰਦੈਨ।

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਏ ਮੇਰੋ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਪ੍ਰਤਿਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਦਾਯਕ ਹੁਨ੍ਹ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕੋ! ਜਸਲਾਇ ਭਗਵਾਨਲੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗਏਨ੍ ਤਿਨਲਾਇ ਭਗਵਾਨਲੇ ਸਾਥਮਾ ਰਾਛਨ੍॥੩॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਯੋ ਸ਼ਰੀਰ, ਧਨ-ਦੈਲਿਤ ਤਥਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਬੈ ਝੁਟਾ ਹੁਨ੍।

ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰ, ਮਮਤਾ ਤਥਾ ਮਾਯਾ ਪਨਿ ਝੁਟਾ ਹੁਨ੍।

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੇਬਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥

ਰਾਜ, ਯੌਵਨ, ਧਨ ਤਥਾ ਸੰਪਤਿ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਸਿਥਿਆ ਹੁਨ੍।

ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਕਾਮ ਤਥਾ ਡਰਲਾਗਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਸਬੈ ਨਸ਼ਰ ਹੁਨ੍।

ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ ਅਸ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥

ਸੁੰਦਰ ਰਥ, ਹਾਤੀਹ, ਘੋਡਾ ਤਥਾ ਸੁੰਦਰ ਲੁਗਾਹਰੂ ਸਬੈ ਨਸ਼ਰ ਹੁਨ੍।

ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥

ਧਨ-ਦੈਲਤ ਸੰਗ੍ਰਹ ਗਰੇ ਲਾਲਸਾ, ਜਸਲਾਇ ਦੇਖੇਰ ਮਾਨਿਸ ਖੁਸੀ ਹੁੰਦਾ,ਯੋ ਪਨਿ ਮਿਥਿਆ ਹੋ।

ਮਿਥਿਆ ਪ੍ਰੇਹ ਮੇਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਭਲ-ਕਪਟ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਮੋਹ ਤਥਾ ਅਭਿਮਾਨ ਪਨਿ ਕ੍ಷਣਭੰਗੁਰ ਚਨ੍।

ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ ਉਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਆਫੁਮਾਥਿ ਘਮਙਡ ਗਨ੍ਰੁ ਝੁਟ ਹੋ।

ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਭਕਿਤਿ ਰ ਸਨ੍ਤਹਰੁਕੋ ਸ਼ਰਣ ਅਟਲ ਚ ।

ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਜਪ ਗਰੇਰ ਨੈ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਵਾਸਤਵਿਕ ਜੀਵਨ ਜਿਉਂਦਾ॥੪॥

ਮਿਥਿਆ ਸੂਵਨ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ ॥

ਪਰਾਇਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਰੇਕੋ ਸੁਨੇ ਮਾਨ੍ਚੇਕੋ ਕਾਨ ਝੁਟਾ ਹੋ।

ਮਿਥਿਆ ਹਸਤ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

ਲੋ ਹਾਤ ਪਨਿ ਝੁਟਾ ਹੋ ਜਸਲੇ ਪਰਾਇਕੋ ਧਨ ਚੋਰਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ ॥

ਤੀ ਆਂਖਾਹਰੁ ਝੁਟਾ ਹੁਨ੍, ਜਸਲੇ ਪਰਾਇ ਸ੍ਰੀਕੋ ਸੌਨ੍ਦਰਯਾਤ੍ਮਿਕ ਰੂਪ ਦੇਖਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਭੋਜਨ ਅਨ ਸ੍ਵਾਦ ॥

ਲੋ ਜਿਬ੍ਰੋ ਪਨਿ ਝੁਟੋ ਹੋ, ਜਸਲੇ ਖਾਨਾ ਰ ਅਨ੍ਯ ਸ੍ਵਾਦਹਰੁ ਭੋਗਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਚਰਨ ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ ਧਾਵਹਿ ॥

ਲੋ ਖੁਟਾ ਝੁਟੋ ਹੋ ਜੋ ਆਰੁਲਾਇ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਗਰਨਕਾ ਲਾਗਿ ਦੈਦੰਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਮਨ ਪਰ ਲੇਭ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਲੋ ਮਨ ਪਨਿ ਝੁਟੋ ਹੋ ਜਸਲੇ ਅਰੁਕੋ ਧਨਕੋ ਲੋਭ ਗਰਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਨਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ॥

ਲੋ ਸ਼ਰੀਰ ਝੁਟੋ ਹੋ, ਜਸਲੇ ਪਰੋਪਕਾਰ ਗਰਦੈਨ।

मिथिआ बामु लेउ बिकारा ॥

त्यो नाक व्यर्थ हो जसले विषय विकारको गन्ध सुँछ।

बिनु बुझे मिथिआ सभ भटे ॥

यस्तो कुरा नबुझे हरेक अंग नश्वर हुन्छ।

सदल देह नानक हरि हरि नाम ले ॥५॥

हे नानक! त्यो शरीर सफल हुन्छ, जसले हरि-परमेश्वरको नाम जपेछ।॥५॥

बिठ्ठी साकत की आरजा ॥

शक्तिशाली मानिसको जीवन अर्थहीन हुन्छ।

साच बिना कव हेवत सुचा ॥

सत्यबिना ऊ कसरी शुद्ध हुन सक्दछ?

बिठ्ठा नाम बिना तनु अंघ ॥

नाम नभए आज्ञानी पुरुषको शरीर व्यर्थ हुन्छ।(किन कि)

मुधि आवत ता कै दुरगंघ ॥

उसको मुखबाट दुग्न्धि आउँछ।

बिनु सिमरन दिनु रैन बिषा बिहाए ॥

प्रभुको सिमरन बिना दिन अनि रातहरू व्यर्थमा बिदछन्।

मेघ बिना जिउ खेती जाए ॥

जसरी वर्षा बिना फसल नष्ट हुँदछ।

रोबिद भजन बिनु बिषे सभ काम ॥

गोविन्दको भजनाबिना सम्पूर्ण कार्य व्यर्थ हुन्छ।

जिउ किरपन के निरारथ दाम ॥

जस्तो कन्जुस पुरुषको धन व्यर्थ हो।

पंनि पंनि ते जन जिह षटि बसिँ हरि नाउ ॥

त्यो मानिस अत्यन्तै भाग्यमानी हो, जसको हृदयमा परमेश्वरको नास बस्छ।

नानक ता कै बलि बलि जाउ ॥६॥

हे नानक! म तिनीहरूप्रति समर्पित हुन्छु।॥६॥

ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਕੇ ਮਨਚ ਅਨਿ ਨਿਤਾਨਤ ਅਕੈਂ ਕਾਮ ਗਠੈ ।

ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਰੰਢ ਲਾਵਤ ॥

ਤਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ(ਪ੍ਰਮੁਪ੍ਰਤਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਚੈਨ ਠਰ ਆਪਨੋ ਮੁਖਲੇ ਕ੍ਰਥਕੋ ਕੁਰਾ ਗਰਦਠ।

ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ ॥

ਸਭੈਕੁਰਾ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਮੁ ਅਤਿ ਚਤੁਰ ਚਨ੍,

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੁ ਭੀਨ ॥

(ਤਨੀ ਕਹਿਲੇ) ਕੁਨੈ ਬਾਹਿਰੀ ਵੇਖਭਾਟ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੈਨਨ੍।

ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥

ਜਸਲੇ ਅਰੂਲਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਸ਼ ਅਨਿ ਆਫੈਲੇ ਟਪਸਕੋ ਅਨੁਸਰਣ ਗਰੈਂਨ,

ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਠ(ਜਗਤਮਾ) ਆਉਂਠ-ਜਾਨਠ ਤਥਾ ਜਨਮਨਠ- ਮਠੈ ਗਰਿਰਹਨਠ।

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਜੁਨ ਪੁਰੁਖਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਾਸ ਗਰਦਠਨ੍।

ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਤਸਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ਲੇ ਸੰਪੂਰਣ ਜਗਤ(ਵਿਕਾਰਹਰੂਭਾਟ) ਬਾਂਦਠ।

ਜੇ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤਾ ॥

ਹੈ ਪ੍ਰਮੁ! ਜੇ ਤਿਮੀਲਾਇ ਰਾਮੋ ਲਾਗਦਠ, ਕੇਵਲ ਤਸਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਮੀਲਾਇ ਬੁਝ ਸਕਦਠ।

ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਮ ਟਪਸਤਾ ਮਕਤਹਰੂਕੋ ਚਰਣ ਸਪਸ਼ ਗਰਦਠੁ॥੭॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਮ ਤੂ ਪਰਬ੍ਰਹਮਕੋ ਸਮਕਸ਼ ਪ੍ਰਾਰਠਨਾ ਗਰਦਠੁ ਜਸਲਾਇ ਸਭ ਕੁਰਾ ਠਾਹਾ ਠ।

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ ॥

ਤਹਾਠ ਆਫੈਲੇ ਸ੍ਰਿ ਗਰੁੰਮਏਕੋ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਤਹਾਠ ਆਫੈਲੇ ਸੰਮਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰੁੰਹੁਨਠ।

ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ईश्वर आफैले(प्राणीहरूलाई कर्महरूअनुसार) न्याय गर्नुहुन्छ।

किमै दूरि जनावत किमै बुझावत नेरा ॥

यसले कसैलाई भगवान् नजिक हुनुहुन्छ अनि कसैलाई भगवान् टाढा हुनुहुन्छ भन्ने सोच प्रदान गर्दछ।

ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ईश्वर सबै प्रयास र चातुर्यभन्दा बाहिर छन्।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ ॥

(किनभने) उहाँले मानिसको मनको अवस्था राम्ररी बुझ्नुहुन्छ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

उहाँले उनलाई आफूसँग मिलाउँनुहुन्छ, जसले उहाँलाई खुसी बनाउँछ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

प्रभु सबै ठाउँ र दुरीमा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

जसलाई भगवान्‌ले आफ्नो कृपा दिनुहुन्छ उनी उनका सेवक हुन्।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ॥੮॥੫॥

हे नानक! क्षण-क्षणमा हरिको जप गरिरहनुहोस् ॥ ८ ॥ ५ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

सलोकु ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

हे ईश्वर! मेरो मन वासना, क्रोध, लोभ, आसक्ति र अहंकारबाट मुक्त होस्।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥

म तपाईंको शरणमा आएको हुँ। हे गुरुदेव! ममाथि कृपया देखाउनुहोस् ॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ ॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ!) ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮੀ ਚਤੀਸ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਸ੍ਵਾਦਿਐ ਪਰਿਕਾਰਹਰੂ ਖਾਨ੍ਚੈ,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਤਯੋ ਪ੍ਰਮੁਲਾਇ ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸਮ੍ਝ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਰੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮੀ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਸੁਗੰਧਹਰੂ ਲਗਾਤਛੈ।

ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਤਹਾਕੋ ਪੂਜਾ ਗਦਾ ਤਿਮੀ ਸਰੋਚ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਨੋਛੈ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮੀ ਮਹਲਹਰੂਮਾ ਸੁਖਸੰਗ ਬਸਛੈ,

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ॥

ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਸੰਧੈ ਤਹਾਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮੀ ਘਰਮਾ ਸੁਖਪੂਰਵਕ ਬਸਛੈ,

ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ॥

ਆਪਨੋ ਜਿਬ੍ਰੋਲੇ ਆਠ ਪਹਰ ਤਹਾਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਯ ਗਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਰਤ, ਸ੍ਵਾਦਿਐ ਰ ਪਦਾਰਥਹਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਿਨ੍ਚ,

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ ॥੧॥

ਤੀ ਯਾਦ ਗਰਨ ਯੋਗਯ ਈਸ਼ਵਰਲਾਇ ਸੰਧੈ ਯਾਦ ਗਰੁਪਛੈ।।੧।।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਪਾਇੰਹਰੂਲੇ ਰੇਸਮਕਾ ਲੁਗਾ ਲਗਾਤਨੁਹੁਨ੍ਚ।

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਤਹਾਲਾਇ ਬਿਸੇਰ ਤਿਮੀ ਕਿਨ ਅਰੁਸੰਗ ਰਮਾਝਲੋ ਗਦੈਛੈ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੇਈਜੈ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮੀ ਓਛਯਾਨਮਾ ਖੁਸੀਸਾਥ ਸੁਕੁਹੁਨ੍ਚ।

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਆਠੈ ਪਹਰ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਪੁਜਾ ਗਰਨ ਪਦੱਚ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੇਉ ਮਾਨੈ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਗਦਾ ਪ੍ਰਤ੍ਯੇਕ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਲੇ ਤਿਮੀਲਾਇ ਆਦਰ-ਸਤਕਾਰ ਗਠੰਨੁ,

ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ ॥

ਆਪਨੋ ਮੁਖ ਰ ਜਿਬ੍ਰੋਲੇ ਸਥੈਂ ਤਹਾੱਕੋ ਸਫਲਤਾਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗਰੁਹੋਸੁ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥

ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਤਿਮ੍ਰੋ ਧਰਮ ਸ੍ਥਿਰ ਰਹਨੁਚੁ,

ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਸਥੈਂ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰੁ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਪੁਜ੍ਯ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਤਪਾਸਨਾ ਗਨਾਲੇ ਤਪਾਇੱਲੇ ਤਹਾੱਕੋ ਆਂਗਨਮਾ ਮਹਿਮਾ ਪਾਤਨੁਹੁਨੇਚੁ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਸਰੀ ਤਿਮੀ ਸਮਮਾਨਕਾ ਸਾਥ ਆਪਨੋ ਧਾਮ (ਪ੍ਰਮੋਦਵਨ) ਮਾ ਜਾਨੇਚੈ।।।੨।।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਤਿਮੀਲੇ ਸੁਨ ਜਸਤੋ ਸੁਨਦਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਏਕਾ ਚੈ।

ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥

ਤੀ ਘ੍ਯਾਰਾ ਰਾਮਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਗਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ॥

ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਤਿਮ੍ਰੋ ਪਦਾ ਰਹਨੁਚੁ,

ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਤੀ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰੇਰ ਤਿਮੀਹਰੂਲੇ ਆਨਨ੍ਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰੇਚੈ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ ॥

ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਤਿਮੀਹਰੂਕਾ ਸਭੈ ਪਾਪਹਰੂ ਹਰਾਤੱਚੰਨੁ।

ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥

हे मन! ती प्रभु-परमेश्वरमा शरण लिनुहोस्।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

जसको कृपाले तिम्रो बराबरी कोही पुगदैन,

ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਉਚੇ ॥

हे मेरो मन! परमप्रभुलाई श्वासद्वारा याद गर।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥

जसको अनुग्रहले तिमिले एउटा दुर्लभ मानव शरीर भेटायौ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ ॥੩॥

हे नानक! ती भगवान्को भक्ति गर॥३॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ ॥

जसको कृपाले आभुषण लगाइन्छ,

ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ ॥

हे मन! उहाँको आराधना ना गर्दा किन अल्छी गर्नु?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸੁ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥

जसको कृपाले तिमि हात्ती वा घोडाको सवारी गर्दछौ,

ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ॥

हे मन! ती ईश्वरलाई कहिले पनि दुःखी नपार।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ ॥

जसको अनुग्रहले बगैँचा, पृथ्वੀ र धन-सम्पत्ति प्राप्त भएको छ।

ਰਾਖੁ ਪਰੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥

त्यो परमेश्वरलाई आफ्नो मनमा राख्नुहोस्।

ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

हे मन! जुन ईश्वरले तिमिहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो,

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ॥

उठ्दा-बस्दा हर समय उनको ध्यान गरिरहन पर्दछ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੇ ਏਕ ਅਲਖੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੀ ਏਕ ਅਵਸ਼ਯ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍।

ਈਹਾ ਉਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥

ਤਹਾੱਲੇ ਤਿਮੀਲਾਇੰ ਸੰਸਾਰਮਾ ਰ ਪਰਲੋਕਮਾ ਪਨਿ ਰਖਾ ਗਨੁੰਹੁਨੇਛ॥੪॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ ॥

ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਗਦਾ ਤਿਮੀਲੇ ਠੁਲੋ ਦਾਨ-ਪੁਣਯ ਗਛੈਂ,

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਆਠੈ ਪਹਰ ਤਨਕਾ ਨੈ ਧਿਆਨ ਗਰੰ ਪਦੰਛ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਕਾਰ ਰ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਕਰਮ ਗਦੰਛੈਂ,

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥

ਤਿਮੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਸ਼ਾਸ-ਸ਼ਾਸਲੇ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਚਿੰਨ੍ਤਨ ਗਨੁੰ ਪਛੰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਤਿਮ੍ਰੋ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਛ,

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੁਪੁ ॥

ਤੀ ਅਫ਼ਿਤੀਯ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਥੈਂ ਆਰਧਨਾ ਗਨੁੰਪਛੰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥

ਜਸਕੋ ਦਯਾਲੇ ਤਿਮੀਲੇ ਤਚ (ਮਾਨਿਸ) ਜਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰੇਕਾ ਛੈਂ,

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸਥੈਂ ਸੋਚੁਹੋਸ੍।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥

ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਤਪਾਇੰਕੋ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਅਕੁਣੁਣ ਰਹੇਕੋ ਛ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਰੈ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਦੁਵਾਰਾ ਤਨਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗਰ॥੫॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ ॥

जसको दयाले गर्दा तिमी कानले सुन्दछौ।

जिह प्रसादि पेखहि बिसमाद ॥

जसको दयाले तिमी अचम्मको कृतज्ञता देख्छौ।

जिह प्रसादि बेलहि अंमिउ रसना ॥

जसको दयाको कारण तिम्रो जिम्रोले मिठो वचन बोल्दछौ।

जिह प्रसादि सुधि सहजे बसना ॥

जसको कृपाले तिमी आरामले बाँचिरहेका छौ।

जिह प्रसादि हसत कर चलहि ॥

जसको दयाले तिम्रा हातहरू चल्छन् अनि काम गर्छन्।

जिह प्रसादि संपूरन फलहि ॥

जसको दयाले तपाईंको सबै काम सफल हुन्छ।

जिह प्रसादि परम गति पावहि ॥

जसको दयाले तिम्रीलाई परम गति प्राप्त हुन्छ।

जिह प्रसादि सुधि सहजि समावहि ॥

जसको दयाले तिमी आफै सुखमा लीन हुनेछौ,

ऐसा पूबु तਿਆगि अवर कत लागहु ॥

यस्ता प्रभुलाई धोडेर तिमी किन अन्यतिर लागि रहेका छौ?

गुरु प्रसादि नानक मनि जागहु ॥६॥

हे नानक! गुरुको कृपाले आफ्नो मनलाई भगवान् तर्फ जाग्रत नुहोस्।॥६॥

जिह प्रसादि डुं पुराटु संसारि ॥

जसको कृपाले तिमी संसारमा लोकप्रिय भएका छौ,

तिसु पूबु कउ भुलि न मनहु बिसारि ॥

ती प्रभुलाई आफ्नो हृदयबाट कहिल्यै नबिसरनुहोस्।

जिह प्रसादि तेरा परतापु ॥

जसको अनुग्रहले तिमी आफ्नो महिमा भएका छौ,

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਤਿਮੀ ਉਸਕੋ ਉਪਾਸਨਾ ਗਰਿਰਹੈ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਜਸਕੋ ਦਯਾਲੇ ਤਿਮ੍ਰਾ ਸਭੈ ਕਾਮਹਰੂ ਪੂਰਾ ਭਏਕਾ ਚਨ੍।

ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਉਹੱਲਾਓ ਸਥੈਂ ਨਜਿਕ ਸਮ੍ਝ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ॥

ਜਸਕੋ ਦਯਾਲੇ ਤਿਮੀਲਾਓ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁੰਦਓ,

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਚੁ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤਿਮੀ ਉਸਲਾਓ ਪ੍ਰੇਮ ਗਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਜਸਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਸਭੈ ਜਨਾ ਹਿੰਡਓਨ੍,

ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਕੋ ਏਤਟਾ ਰਸ ਜਪ ਗਰੁਪਓ ॥੭॥

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੇ ਨਾਉ ॥

ਉਹੀ ਮਾਨਿਸਲੇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਓ, ਜਸਦੁਆਰਾ ਓ ਆਫੈ ਪਨਿ ਜਪ ਗਓ।

ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਉਸਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗਓ, ਜਸਦੁਆਰਾ ਉਹੱਲੇ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗਰਾਉਨੁਹੁਓ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ, ਤ੍ਯਹੱ ਪ੍ਰਕਾਸ ਓ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਦੁਆਰਾ, ਹ੍ਰਦਯ-ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਿਲਿਤ ਓ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤ੍ਯਥਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਓਨ੍, ਉਹੱ ਆਉਨੁਹੁਓ ਰ ਮਾਨਿਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਬਸੁਹੁਓ।

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਬੁਢਿ ਸਿਢੁ ਹੁੰਦੁ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਸਬੈ ਖਜਾਨਾ ਤਪਾਝਿਕੋ ਦਯਾਮਾ ਚਨੁ।

ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਕਿਨਹੁ ਲਇਆ ॥

ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਏਕਲੈ ਕੇਹੀ ਪਾਤੰਦੈਨਨੁ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

ਹੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਤਪਾਝਿ ਜਹਾਠਿ ਪਨਿ ਜਨਾਵਰ ਰੋਪੁਹੁੰਦੁ, ਟਪਹੀਠਿ ਤਮਿੰਦੁ।

ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ ਕਛੁ ਨ ਹਾਥ ॥੮॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਸੁਆਮਿਤ੍ਵਮਾ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਚੈਨ ॥੮॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ ॥

ਤੀ ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬੋਧਗਮ੍ਯ ਰ ਅਨੰਤ ਚਨੁ।

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ ॥

ਜਸਲੇ ਤਨਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗਠਿ ਤਸਲੇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਠਿ।

ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਠਿਨੁ, "ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ! ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਸੁਨੁਹੋਸੁ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਕਥਾ ਧੈਰੈ ਅਦ੍ਰੁਮੁਤ ਹੁੰਦੁ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਸੰਗ ਸੰਗਤਿ ਗਦਾ ਅਨੁਹਾਰ ਤਯਾਲੋ ਹੁੰਦੁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੇਤ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਸੰਗ ਸੰਗਤਿ ਗਰੇਰ ਵਿਕਾਰਕੋ ਸਬੈ ਫੋਹੋਰ ਹਟਾਝੁੰਦੁ।

साधु कै सँगि मितै अभिमानु ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर अभिमान हटिन्छ।

साधु कै सँगि पूगतै सुगिआनु ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर आत्मज्ञान प्रकट हुन्छ।

साधु कै सँगि बुझै पृष्ठ नेरा ॥

साधुहरूसँग संगति गर्नाले, भगव नजिकै बसिरहेको देखिन्छ।

साधुसँगि सडु रेट निघेरा ॥

सबै विवादहरू साधुहरूको सङ्गतिद्वारा समाधान गरिन्छ।

साधु कै सँगि पाये नाम रतनु ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर, कसैले रत्न नाम पाउँछ।

साधु कै सँगि ऐक उूपरि जतनु ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा, मानिस केवल एक भगवानका लागि प्रयास गर्दछ।

साधु की महिमा बरनै कउनु पूनी ॥

कुन प्राणीले सन्तहरूको महिमा वर्णन गर्न सक्छ?

नानक साधु की मेटा पूडु भागि समानी ॥१॥

हे नानक! सन्तहरूको अनुग्रह प्रभु (उहाँको महिमा) मा लीन हुन्छ ॥ १ ॥

साधु कै सँगि अरोचरु मिलै ॥

साधुहरूसँगको सम्बन्धले अदृश्य भगवानको प्राप्तिमा लैजान्छ।

साधु कै सँगि सदा परदुलै ॥

साधुहरूको साथमा हुन पाउँदा जनावर सधैं खुसी हुन्छ।

साधु कै सँगि आवहि बसि पंचा ॥

पाँच शत्रुहरू (वासना, क्रोध, लोभ, आसक्ति, अहंकार) साधुहरूसँग संगति गरेर वशमा पारिन्छन्।

साधुसँगि अमृत रसु बुँचा ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर, व्यक्तिले अमृत रूप भनिने रसको स्वाद लिन्छ।

साधसंगि रोडि सड की रेन ॥

साधुहरूसंग संगति गरेर मानिस सबैको धुलो बन्छ।

साध कै संगि मनोर बैन ॥

साधुहरूसंग मेलमिलाप गर्दा वाणी सुखद हुन्छ।

साध कै संगि न कतहुं ढावै ॥

साधुहरूसंग संगति गरेर मन विचलित हुँदैन।

साधसंगि असिडि मनु ढावै ॥

साधुहरूसंग संगति गरेर मनले स्थिरता प्राप्त गर्छ।

साध कै संगि भाडिआ डे डिन ॥

साधुहरूको साधमा, उसले मायाबाट मुक्ति प्राप्त गर्छ।

साधसंगि नानक पूड सुपूसन ॥२॥

हे नानक! सन्तहरूको साधमा हुनाले प्रभु प्रसन्न हुन्छन्॥२॥

साधसंगि दुसमन सडि मीड ॥

साधुसंग संगति गरेर, सबै शत्रुहरू पनि मित्र बन्छन्।

साधु कै संगि मरा पुनीड ॥

साधुसंग संगति गरेर मानिस धेरै पवित्र बन्छ।

साधसंगि किस सिउ नही बैरु ॥

साधुहरूसंग सङ्गत गरेर उनी कसैलाई घृणा गर्दैनन्।

साध कै संगि न बीरा ढैरु ॥

साधुहरूको साधमा भएर मानिस कुमारको बाटोमा हिँड्दैन।

साध कै संगि नारी के मंदा ॥

साधुसंग संगति गरेर नराम्रो लाग्दैन।

साधसंगि जाने ढरमानंदा ॥

सन्तहरूसंग संगति गरेर, मानिस महान् आनन्दका प्रभु भगवान्लाई चिन्छ।

साध कै संगि नारी रुउ डापु ॥

साधुहरूसंग संगति गरेर मानिसको अहंकारको गर्मी हटाइन्छ।

साधु कै सँगि तनै सभु आपु ॥

साधुहरूसँग सङ्गत गरेर, मानिसले सबै अहंकारलाई त्यागछ।

आपे जानै साधु बडाए ॥

भगवान् स्वयं सन्तहरूको महिमा जान्दछन्।

नानक साधु पुरु बनि आए ॥३॥

हे नानक! सन्त र भगवान्को प्रेम परिपक्व हुन्छ ॥३॥

साधु कै सँगि न कबहु पावै ॥

साधुलाई सङ्गमा राखेर जनावरको मन कहिल्यै विचलित हुँदैन।

साधु कै सँगि सदा सुखु पावै ॥

साधुसँग संगति गरेर उसले सधैं सुख पाउँछ।

साधुसँगि बसतु अगोर लरै ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर, नामको अदृश्य वस्तु प्राप्त हुन्छ।

साधु कै सँगि अजरु सरै ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर, मानिस त्यो शक्ति सह सक्षम हुन्छ जुन डगमगाउँदैन।

साधु कै सँगि बसै बानि उचै ॥

साधुहरूसँग संगति गरेर जनावर उच्चतम स्थानमा बस्छ।

साधु कै सँगि महलि पवुचै ॥

साधुहरूको साथमा बसेर व्यक्ति आत्मस्वरूपमा पुग्छ।

साधु कै सँगि दिउँ सभि यरम ॥

साधुहरूसँग मेलमिलाप गर्दा पशुको धर्म पूर्ण रूपमा सुदृढ हुन्छ।

साधु कै सँगि केवल पारब्रह्म ॥

साधुहरूको साथमा हुँदा मानिस केवल परब्रह्मको पूजा गर्छ।

साधु कै सँगि पाए नाम निषान ॥

साधुहरूको साथमा बस्दा, एक व्यक्तिले नामको खजाना प्राप्त गर्दछ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਮ ਤੀ ਸਨ੍ਤਹਰੂਪ੍ਰਤਿ ਪੂਰ੍ਣ ਹ੍ਰਦਯਲੇ ਠ੍ਰਣੀ ਚੁ ॥੪॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸਙ੍ਗਮਦੁਆਰਾ ਮਾਨਿਸਕੋ ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਜਾਤਿ ਸੁਰਕ੍ਸ਼ਿਤ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਾਥਮਾ ਬਸਦਾ ਮਾਨਿਸਕੋ ਸਾਥੀ ਰ ਪਰਿਵਾਰਲਾਓ ਸਮੁਦ੍ਰਬਾਟ ਮੁਕ੍ਤ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਤ੍ਯੋ ਧਨ ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਾਥਮਾ ਬਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਨ੍ਚ।

ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੇ ਵਰਸਾਵੈ ॥

ਧਨ ਜਸਬਾਟ ਹਰੇਕ ਮਾਨਿਸ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਠ੍ਰ ਰ ਸਨ੍ਤੁਸ਼ਟ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ॥

ਧਮਰਾਜਲੇ ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਾਥਮਾ ਭਏਰ ਪਨਿ ਸੇਵਾ ਗਠ੍ਰਨ੍।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ ਸੁਰਦੇਵਾ ॥

ਸਨ੍ਤ, ਸ੍ਵਰ੍ਗਦ੍ਰੁਤ ਰ ਦੇਵਤਾਹਰੂਕੋ ਸਾਥਮਾ ਬਸ੍ਰੇਲਾਓ ਪਨਿ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਮਨਾਉਂਚਨ੍।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਗਰੇਰ ਸਬੈ ਪਾਪਹਰੂ ਨਸ਼ਟ ਹੁਨ੍ਚਨ੍।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਾਥਮਾ ਮਾਨਿਸ ਅਮ੍ਰਿਤਮਯੀ ਨਾਮ ਗਾਉਂਚ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੂਬ ਥਾਨ ਗੰਮਿ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਙ੍ਗਮਬਾਟ ਮਾਨਿਸ ਸਬੈ ਠਾਉਂਮਾ ਪੁਸ਼੍ਰ ਸਕਠ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰਮ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਙ੍ਗਿਮਾ ਰਹਨਾਲੇ ਮਨੁਸ਼੍ਯ-ਜਨ੍ਮ ਸਫਲ ਹੁਨੇਠ। ॥੫॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸਙ੍ਗਿ ਗਨਾਲੇ ਮਨੁਸ਼੍ਯਲਾਓ ਮੇਹਨਤ ਗਨ ਪਦੈਨ।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਦਰਸਨ ਮਾਤਰਲੇ ਮਨੁਖ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਨੇਚ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੁਖਤ ਹਰੈ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿ ਗਨਾਲੇ ਮਨੁਖਕੋ ਹਰੇਕ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੁੰਦਚ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿਲੇ ਮਨੁਖ ਨਰਕਬਾਟ ਬਾਂਦਚ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿ ਗਨਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਮਾ ਸੁਖੀ ਹੁਨੇਚ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿ ਗਨਾਲੇ ਈਸ਼ਵਰਬਾਟ ਟਾਡਾ ਭਏਕਾਲੇ ਉਨਲਾਓ ਭੇਟਦਚ।

ਜੇ ਇਛੈ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿ ਗਨਾਲੇ ਮਨੁਖ ਜੁਨ ਫਲਕਾ ਲਾਗਿ ਇਚੁਕ ਹੁੰਦਚ, ਤਯੋ ਉਸਲੇ ਪਾਉਂਦਚ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿ ਗਨਾਲੇ ਊ ਖਾਲੀ ਹਾਤ ਜਾਓਨ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ-ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਨਿਵਾਸ ਗਨੁੰਦਚ।

ਨਾਨਕ ਉਪਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਜਿਬ੍ਰੋਬਾਟ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਸੁਨੇਰ ਜੀਰ ਪਾਰ ਹੁਨੇਚ।।੬।।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿਮਾ ਰਹੇਕ ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮ ਸੁਨ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿਮਾ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਗੁਣਗਾਣ ਗਰ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿਮਾ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਲਾਓ ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਬਾਟ ਭੁਲਦੈਨ।

साधसंगि सरपर निसतरै ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा उसको निश्चय नै भवसागरबाट उद्धार हुँदछ।

साध कै संगि लरै पृष्ठ मीठा ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा रहमनाले मनुष्यलाई प्रभु मिठो लाग्न थाल्दछ।

साधु कै संगि षटि षटि डीठा ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा ईश्वर हृदयमा देखा पर्दछन्।

साधसंगि भए आगिआकारी ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा मनुष्य ईश्वरको आज्ञाकारी बन्दछ।

साधसंगि गति भए हारी ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा मारो गति भएको हुन्छ।

साध कै संगि मिते मडि रोग ॥

साधुहरूको सङ्गतिमा रहनाले सम्पूर्ण रोगहरू मेटिन्छन्।

नानक साध भेटे संज्ञेग ॥७॥

हे नानक! संयोगले नै साधु भेटिन्छन्॥७॥

साध की महिमा वेद न जानहि ॥

साधुको महिमा वेदले पनि जान्दैन।

जेता सुनहि तेता बधिआनहि ॥

तिनले उनको बारेमा जति सुन्दछन्, उति नै वर्णन गर्दछन्।

साध की उपमा तिरु गुण ते दुरि ॥

साधुको उपमा(मायाको) तिनै गुणहरूबाट टाडा छ।

साध की उपमा रगी भरपूरि ॥

साधुको उपमा सर्वव्यापक छ।

साध की सेवा का नारी अंत ॥

साधुको सुन्दरताको कुनै अन्त छैन।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਸੁन्दਰਤਾ ਸੰਧੈ ਨੈ ਅਨਨ੍ਤ ਚ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਚ ਤੇ ਉਚੀ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਸੁन्दਰਤਾ ਉਚ-ਸਰੋਚ ਚ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੁਚ ਤੇ ਮੁਚੀ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਸੁन्दਰਤਾ ਮਹਾਨ੍ਹਰੂਮਾ ਧੈਰੈ ਮਹਾਨ੍ ਚ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਸੁन्दਰਤਾ ਕੇਵਲ ਸਾਧੁਲਾਇ ਨੈ ਉਪਯੁਕਤ ਲਾਗਦ ਚ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥

ਨਾਨਕਕੋ ਭਨਾਏ ਚ ਕਿ ਹੇ ਮੇਰੋ ਭਾਏ! ਸਾਧੁ ਏਵਮ੍ ਪ੍ਰਭੁਮਾ ਕੁਨੈ ਭੇਦ ਚੈਨ॥੮॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਕੋਕ॥

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਸਤ੍ਯ ਹੁਨ੍ਚ ਅਨਿ ਮੁਖਮਾ ਪਨਿ ਟ੍ਯਹੀ ਸਤ੍ਯ ਹੁਨ੍ਚ

ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ॥

ਅਨਿ ਜਸਲੇ ਏਕ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਭਾਹੇਕ ਕੁਨੈ ਅਨ੍ਯਲਾਇ ਦੇਖਦੈਨ,

ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯੋ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹ੍ਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਹੁੰਦ ਚ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਜ਼ਾਨੀ ਸੰਧੈ ਨਿਰ੍ਲਿਪ੍ਤ ਰਹਨ੍ਚਨ੍,

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ ॥

ਜਸਰੀ ਪਾਨੀਮਾ ਕਮਲਕੋ ਫੁਲ ਸ੍ਵਚ ਚ ਹੁੰਦ ਚ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸੰਧੇ ਨਿਰਦੋਖ ਹੁੰਦਾ,

ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਸੋਖ ॥

ਜਸਤੈ ਸੂਰ੍ਯਲੇ ਸਮਸਤ(ਰਸਹਰੁਲਾਇ) ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਸਬੈਲਾਇ ਏਤੈ ਆੱਖਾਲੇ ਦੇਖਦਾ,

ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥

ਜਸਤੈ ਹਾਮਾ ਰਾਜਾ ਰ ਕੰਗਾਲਲਾਇ ਏਕ ਸਮਾਨ ਲਾਗਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨ ਕੋ ਸਹਨਸ਼ੀਲਤਾ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦਾ।

ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੇਉ ਖੇਦੈ ਕੇਉ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥

ਜਸਰੀ ਘਰਤੀਲਾਇ ਖਨਿੰਦਾ ਅਨਿ ਚੰਦਨਲਾਇ ਘੋਟਿੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਧੀ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਤੋ ਆਗੋਕੋ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ਹੁੰਦਾ।੧॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਚੋਖੋਦੇਖਿ ਪਨਿ ਅਤਿ ਚੋਖੋ ਹੁੰਦਾ।

ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ ॥

ਜਸਲਾਇ ਪਾਨੀਲਾਇ ਮੈਲਾ ਲਾਗਦੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਮਨਮਾ ਯਸਤੋ ਜਯੋਤਿ ਹੁੰਦਾ ਜਸਤੋ

ਜੈਸੇ ਧਰ ਉਪਰਿ ਆਕਾਸੁ ॥

ਧਰੀਕੋ ਮਾਠਿ ਆਕਾਸ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕਾ ਲਾਗਿ ਮਿਤ੍ਰ ਰ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਏਤੈ ਹੁਨ੍।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਮਾ ਅਲਿਕਤਿ ਪਨਿ ਘਮਠਤ ਹੁੰਦੈਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਰ੍ਵੋਚ੍ਚ ਰ ਸਰ੍ਵੋਚ੍ਚ ਹੁਨ੍।

ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ ॥
ਤਰ ਤਨਕੋ ਮਨਮਾ ਤਨੀ ਸਭੈਮੰਦਾ ਤਲੋ ਸਤਰਕਾ ਹੁੰਦੈਨ੍।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ ॥
ਹੈ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਤਯੋ ਮਾਨਿਸ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬੰਦ੍ਹ,

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥
ਜਸਲਾਇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸ੍ਵਯੰਲੇ ਸ੍ਰਿਣਿ ਗਨ੍ਰੁਹੰਦ੍ਰੁ ॥੨॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਭੈਕੋ ਚਰਣ-ਧੁਲੀ ਹੁਨ੍।

ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦਕੋ ਅਨੁਭਵ ਗਰਦੰਦ੍ਰੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਇਆ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਸਭਾਮਾਥਿ ਕ੍ਰਪਾ ਗਰਦੰਦ੍ਰੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਮਾ ਕੁਨੈ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਕੁਰਾ ਹੁੰਦੈਨ ਰ ਤਨਲੇ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਗਰਦੰਦ੍ਰੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦੈਵ ਸਮਦਰਸ਼ੀ ਹੁੰਦੰਦ੍ਰੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਵ੍ਰਿਣਿਬਾਟ ਅਮ੍ਰੁਤ ਬਰਸੰਦੰਦ੍ਰੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬੰਧਨਭਾਟ ਮੁਕਤ ਰਹਿੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਧੈਰੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕਾ ਭੋਜਨ ਜ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਭਗਵਾਨਕੋ ਧਿਆਨਮਾ ਨੈ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿੰਦਾ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਉਪਰਿ ਆਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਮਾਠਿ ਨੈ ਆਸਾ ਹੁੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਵਿਨਾਸ ਹੁੰਦੈ ਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਨਮ੍ਰਤਾਮਾ ਨੈ ਰਹਿੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਮਾ ਪਰੋਪਕਾਰ ਗਨੈ ਉਤਸਾਹ ਬਨਿੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਵਿਵਾਦਹਰੂਦੇਖਿ ਟਾਡੋ ਹੁੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਆਪਨੋ ਕੁਟੁੰਬੇ ਮਨਲਾਇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਗਰਦੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਕਰਮ ਸ਼੍ਰੇਣ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਲੇ ਜੇ ਪਨਿ ਗਠ, ਉਸਲੇ ਰਾਮ੍ਹੋ ਨੈ ਗਠ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਰਾਮ੍ਹੋਸੰਗ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਸੰਗਤਮਾ ਬਸਦਾ ਸਭੈਕੋ ਤਫ਼ਾਰ ਹੁੰਦਾ ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰਲੇ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗਠਿੰਨੁ ॥੪॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਲਾਇੰ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਗਠਿੰਨੁ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ ॥

ਈਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸੰਗ-ਸੰਗੈ ਬਸੁਹੁੰਦਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਈਸ਼ਵਰਕਾ ਨਾਮ ਨੈ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਆਧਾਰ ਹੋ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਈਸ਼ਵਰਕਾ ਨਾਮ ਨੈ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸੰਧੈ ਜਾਗ੍ਰਤ ਰਹੰਦਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਆਪਨੋ ਘਮਭਲਾਇੰ ਤਿਆਗਦਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪਰਮਾਨੰਦਲੇ ਬਾਸ ਗਰਦੰਦਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਹ੍ਰਦਯ-ਰੂਪੀ ਘਰਮਾ ਸੰਧੈ ਆਨੰਦ ਭੜਹੰਦਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦੈਵ ਸੁਖਤ:ਸ੍ਫੂਰਤ ਸੁਖਮਾ ਵਾਸ ਗਠਿੰਨੁ ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਵਿਨਾਸ ਹੁੰਦੈਨ ॥੫॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਜ਼ਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਲਾਇੰ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਗਠਿੰਨ੍ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਹ੍ਰਦਯ ਸੰਥੈ ਚਿੰਤਾਮੁਕਤ ਰਹੰਨ੍ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਤਪਦੇਸ਼ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਨੈ ਹੁੰਨ੍ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਟਪਹੀ ਹੁੰਨ੍ਹ ਜਸਲਾਇੰ ਭਗਵਾਨ੍ ਸਵਯੰਲੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਬਨਾਤਨੁਹੁੰਨ੍ਹ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਠੁਲੋ ਮਹਿਮਾ ਚ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥
ਕੇਵਲ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਵਯਕਿੰਨਲੇ ਨੈ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕਾ ਦਰਸ਼ਨਿ ਪਾਤੁੰਨ੍ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਮਾ ਸਦੈਵ ਬਲਿ ਸਮਰਪਿੰਨ ਹੁੰਨੁਪਠੰ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੇਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ॥
ਸ਼ਿਵਸ਼ਾਡਕਰ ਪਨਿ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲਾਇੰ ਖੋਜੀ ਗਰਿਰਹੰਨ੍ਹਨ੍ ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ॥੬॥
ਹੈ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ੍ ਸਵਯੰ ਨੈ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਹੁੰਨੁਹੁੰਨ੍ਹ ॥੬॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥
ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕਾ ਗੁਣਹਰੂਕੋ ਮੂਲਯਾਡਕਨ ਗਨੈ ਸਕਿੰਨਦੈਨ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਸਬੈ ਗੁਣਹਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜ਼ਾਨੀਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਅਵਸਥਿੰਨ ਚੰਨ੍ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਜ਼ਾਨੀਕੋ ਭਿੰਨਤਾਬਾਰੇ ਕਸਲਾਇੰ ਥਾਹਾ ਚ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥
ਸਥੈਂ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲਾਇੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਨੁੰਪਠੰ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਧਾਖੁਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਮਹਿਮਾਕੋ ਆਧਾ ਅਖਰ ਪਨਿ ਵਰਨਿ ਗਰੁ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਬੈ ਜੀਵਹਰੁਕੋ ਪੂਜਨੀਯ ਸਵਾਮੀ ਹੁਨੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਅਨੁਮਾਨ ਕਸਲੇ ਲਗਾਤਨ ਸਕਛ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਮਾਤਰ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਗਤਿ ਜਾਨਦਛ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਕੋ ਗੁਣਕੋ ਕੁਨਾ ਆਰਪਾਰ ਚੈਨ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲਾਇ ਸੰਧੈ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰਿਹਨੂ।।੭।।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰਕੋ ਕਰਤਾ ਨਿਰਮਲਾ ਹੁਨੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸੰਧੈ ਜਿਵਿਤ ਰਹਨੁਚਨੁ ਅਨਿ ਮਦੈਨਨੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਲਾਇ ਮੁਕਿਤ, ਯੁਕਿਤਿ ਤਥਾ ਜੀਵਨ ਦਿਨੇ ਦਾਤਾ ਹੁਨੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਪੂਰੁ ਪੁਰੁਖੁ ਵਿਧਾਤਾ ਹੁਨੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਜਨਨੀ ਅਨਾਥਹਰੁਕਾ ਨਾਥੁ ਹੁਨੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਉਪਰਿ ਹਾਥੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜਨਾਨੀਕੋ ਰਖਕੁ ਹਾਤ ਸੰਪੂਰੁ ਮਾਨਵਜਾਤਿਕਾ ਮਾਥਿ ਚੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ ॥

ਯੋ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਸਤਾਰ ਬ੍ਰਹਮ-ਜ਼ਾਨੀਕੋ ਹੋ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਵਯਮ੍ ਨੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੁਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੇਭਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਨੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਮਾਨਿਸਕੋ ਮਹਿਮਾ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨ੍ਪ੍ਰਤਿ ਜਾਗਰੁਕ ਹੁਨ ਜਾਨੁਚ

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ ॥੮॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਬਕਾ ਮਾਲਿਕ ਹੁਨ॥੮॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਉਰਿ ਧਾਰੈ ਜੇ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਜੁਨ ਵਯਕਿਲੇ ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਨਾਮਲਾਇੰ ਬਸਾਉਂਚ,

ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਜਸਲੇ ਸਬੈਮਾ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਦਰਸ਼ਨਿ ਗਰਦੁਚ

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥

ਘਰਿ-ਘਰਿ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰਦੁਚ,

ਨਾਨਕ ਉਹੁ ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਯਸਤਾ ਸਤ੍ਯਵਾਦੀ ਨਿਰਲਿਪਤ ਮਹਾਪੁਰੁਖਲੇ ਸਮਸਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇੰ ਭਵਸਾਗਰਬਾਚ ਉਦ੍ਧਾਰ ਗਰਿਦਿਨੁਚ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ।

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ ॥

ਜੁਨ ਵਯਕਿਲੇ ਜਿਬ੍ਰੋਲੇ ਝੁਠੋ ਬੋਲੁਦੈਨ।

ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ ॥

ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇੰ ਹੇਨੇਂ ਝੁਚੁਚਾ ਚ,

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰੁ ॥

ਜਸਕੋ ਆਂਖਾਲੇ ਸ੍ਰੀਕੋ ਸੁन्दਰਤਾ ਦੇਖਦੈਨ,

ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੇਤ ॥

ਜਸਲੇ ਸਾਧੂਹਰੂਕੋ ਸ਼ਰਧਾਪੂਰਵਕ ਸੇਵਾ ਗਰਦੱਚ ਅਨਿ ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸਙਗਤਿਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਰਦੱਚ,

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਕਾਨਹਰੂਲੇ ਕਸੈਕੋ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਦੈਨ,

ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ ॥

ਜਸਲੇ ਆਫੂਲਾਇ ਨਰਾਮ੍ਰੋ(ਨਿਮ੍ਰ) ਠਾਨ੍ਚ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ॥

ਜਸਲੇ ਗੁਰੂਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਕੁਰਾਲਾਇ ਤ੍ਯਾਗਛ,

ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ

ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਕੋ ਵਾਸਨਾਲਾਇ ਆਪਨੋ ਮਨਬਾਟ ਹਟਾਉਂਦੱਚ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੇਖ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਅਨਿ ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਜ਼ਾਨਕੋ ਇੰਦ੍ਰਿਯਮਾਥਿ ਵਿਜਯ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦੱਚ ਰ ਪਾँਚੈ ਵਿਕਾਰਹਰੂ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰ) ਬਾਟ ਟਾਢਾ ਰਹਨ੍ਚ,

ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੇ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਕਰੋਡੀਂਮਧੇ ਯਸ੍ਤੋ ਦੁਰ੍ਲਭ ਮਾਨਿਸ 'ਅਪਰਾਸ' (ਪਵਿਤ੍ਰ) ਹੁੰਦੱਚ॥੧॥

ਬੈਸਨੇ ਸੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਜੁਨ ਵਯਕ੍ਤਿਮਾਥਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ, ਤ੍ਯੋ ਵੈ਷ਾਵ ਹੋ।

ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ ॥

ਤਨੀ ਵਿ਷ੁਕੋ ਮਾਯਾਬਾਟ ਅਲਗੈ ਬਸ੍ਚਨ੍

ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ ॥

ਅਨਿ ਅਸਲ ਕਾਮ ਗਰਦਾ ਗਰਦੈ ਪਨਿ ਊ ਨਿਸ੍ਕ੍ਰਿਯ ਰਹਨ੍ਚ।

ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੇ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥

ਤੀ ਵੈ਷ਾਵਕੋ ਧਰਮ ਪਨਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਛ।

ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥

उसले कुनै फलको इच्छा राख्दैन।

ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ॥

उहाँ केवल भगवान्को भक्ति र आपनो कीर्तनमा लीन हुनुहुन्छ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥

उनको आत्मा र शरीरमा ब्रह्माण्डका रचयिता गोपालको सिमਰन छ।

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

उहाँ सबै प्राणीहरूप्रति दयालु हुनुहुन्छ।

ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

उहाँ आफैले आपनो मनमा भगवान्को नाम राख्नुहुन्छ र अरूलाई पनि नामजप गराउनुहुन्छ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਬੈਸਨੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

हे नानक! यस्तो वैष्णवले परम गति प्राप्त गर्दछ ॥२॥

ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

जसको मनमा ईश्वरभक्तिको प्रेम हुन्छ, ऊ भगवान्को वास्तविक भक्त हुन्छ।

ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

उहाँले सबै दुष्टहरूको सङ्गत त्याग्नुहुन्छ।

ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ ॥

अनि उसको दिमागबाट सबै प्रकारका ਦੁविधाहरू ਮੇਟਿन्छਨ।

ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

उनी परब्रह्मलाई हरेक ठाउँमा रहेका ठान्छन् तथा उनको मात्र पूजा गर्छन्।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੇਵੈ ॥

जसले साधु-सन्तहरूको सङ्गतमा बसेर पापहरूको अशुद्धतालाई मुक्त गर्दछ,

ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਵੈ ॥

यस्तो भक्तको बुद्धि उत्तम हुन्छ।

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

उहाँले अझै पनि आफ्नो परमेश्वरको सेवा गरिरहनुभएको छ।

मनु तनु अरपै बिसन पतीति ॥

उसले आफ्नो मन र शरीरलाई आफ्नो प्रभुको प्रेममा समर्पित गर्दछ।

हरि के चरन हिरदै बसावै ॥

उसले भगवान्का चरण आफ्नो हृदयमा राख्छ।

नानक औसा भगुति भगवੰत कउ पावै ॥३॥

हे नानक! यस्तो भक्तले नै ईश्वर प्राप्ति गर्छ।।३।।

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਜੇ ਮਨੁ ਪਰਬੈ ॥

विद्वान त्यही हो जसले आफ्नो मनलाई पदेश प्रचार गर्दछ।

राम नाम आत्म मरि सैयै ॥

उसले आफ्नो हृदयमा रामको नाम खोज्छ।

राम नाम सारु रसु पीवै ॥

जो राम-नाम का मीठा रस का सेवन करता है।

ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ ॥

सारा संसार त्यस पण्डितको शिक्षाद्वारा जिउँदछ,

हरि की कथा हिरदै बसावै ॥

जुन पण्डितले आफ्नो हृदयमा हरिको कथा बसाल्छन्,

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੇਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

यस्ता पण्डितले फेरि योनिहरूमा प्रवेश गर्दैनन्।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੁਝੈ ਮੂਲ ॥

उनी वेद, पुराण र स्मृतिका आधारभूत तत्वहरूलाई विचार गर्छन्,

ਸੁਖਮ ਮਰਿ ਜਾਨੈ ਅਸਬੁਲੁ ॥

उसले अदृश्य प्रभुमा दृश्य संसारको अनुभव गर्दछ

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਅਨਿ ਚਾਰੈ ਜਾਤਿਲਾਇ ਉਪਦੇਸੁ ਦਿਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥੪॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤੀ ਪਛਿਤਲਾਇ ਸਥੈਂ ਨਮਸਕਾਰਛ॥੪॥

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸਭੈ ਮਨ੍ਤਕੋ ਬਿਜ ਮਨ੍ਤ ਜ਼ਾਨ ਹੋ ।

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ ਕੇਉ ਨਾਮੁ ॥

ਯੀ ਚਾਰਵਟੈ ਵਰ੍ਣਹਰੁਮਾ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਪੁਰੁਥਲੇ ਨਾਮਜਪ ਗਰੁਨ੍।

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਜਸਲੇ ਨਾਮਜਪ ਗਠੈ ਤਸਕੋ ਗਤਿ ਹੁੰਦਛ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਮਾਨਿਸਲੇ ਯਸਲਾਇ ਸਤਸਙ੍ਗਿਤਿਮਾ ਰਹੇਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹਾਸਿਲ ਗਰਨ ਸਕਛ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰ ਧਾਰੈ ॥

ਯਦਿ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਆਪਨੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਦੁਆਰਾ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਏਤਟਾ ਨਾਤੈਂ ਬਸਾਲਨੁਹੁਨ੍ਛ ਭਨੇ

ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਖਦ ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ ॥

ਲ੍ਯਸੈਲੇ ਪਸੁਹਰੁ, ਭੂਤਪ੍ਰੇਤਹਰੁ, ਮੂਰ੍ਖਹਰੁ, ਫੁਙ੍ਗਾਹਰੁਲੇ ਹ੍ਰਦਯਹਰੁ ਪਾਰ ਗਠਨ੍।

ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਦੁ ਨਾਮੁ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਤੈਂ ਸਭੈ ਰੋਗਹਰੁਕੋ ਐਥਥਿ ਹੋ।

ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰੁ ਕਲ੍ਯਾਣ ਰ ਮੁਕਿਤਕੋ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋ।

ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਚਾਲ ਵਾ ਕੁਨੈ ਧਾਰ੍ਮਿਕ ਕਾਰ੍ਯਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਨ ਸਕਿਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਤੈਂ ਲ੍ਯਸ ਵ੍ਯਕਿਤਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਪਾਤੈਂਛ ਜਸਕੋ ਭਾਗ੍ਯ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਲੇਖਿਏਕੋ ਹੁਨ੍ਛ॥੫॥

ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਭਗਵਾਨ੍ ਵਸਦਛਨ੍।

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥

ਤਨਕੋ ਨਾਮ ਸਤ੍ਯ ਨੈ ਰਾਮਦਾਸ ਹੋ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਤਨਲੇ ਰਾਮਲਾਇ ਆਪਨੈ ਠਾਠੁੰਮਾ ਦੇਖੇਕਾ ਛਨ੍।

ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥

ਨੋਕਰਹਰੂਕੋ ਸੇਵਕ ਹੁਨੇ ਸੁਖਮਾਵਲੇ ਤਸਲੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ ਵਰਲਾਇ ਭੇਟਾਏਕੋ ਛ।

ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥

ਜਸਲੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਲਾਇ ਸਥੈਂ ਆਪਨੋ ਨਜਿਕ ਮਾਨਦਛ,

ਸੈ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਤ੍ਯੋ ਨੋਕਰਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਗ੍ਰਹਣ ਗਛੈ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ईश्वर आफैले आपना दासलाई तुच्छ दृष्टिले हेनुहुन्छ

ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੇਈ ਪਰੈ ॥

ਅਨਿ ਤੀ ਸੇਵਕਲਾਇ ਸਮਸਤ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਛ।

ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ ॥

सम्पूर्ण परिवारमा (बाँच्दा पनि) उहाँ हृदयबाट अलगगै रहनुहुन्छ,

ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥੬॥

हे नानक! रामदास यस्तो जीवन-चाल भएको हुन्छ॥੬॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ ॥

ਜਸਲੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਜ਼ਾ ਸੁਫ਼ ਹੁਦਯਲੇ ਪਾਲਨ ਗਰਦਛ,

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੇਉ ਕਹਾਵੈ ॥

ਤ੍ਯੋ ਜੀਵਨਲਾਇ ਮੁਕਤ ਭਨਿਛ।

ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੇਗੁ ॥

ਉਨਕਾ ਲਾਗਿ ਸੁਖ ਰ ਫੁ:ਖ ਏਤੈ ਹੋ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ ॥

ਉਹਾँ ਸੱਥੈ ਧਸਕੋ ਆਨੰਦ ਲਿਨੁਹੁੰਚ ਰ ਟਪਹਾँ ਕੁਨੈ ਅਲਗਾਵ ਹੁੰਦੈਨ।

ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ ॥

ਟਪਸ ਮਾਨਿਸਕੋ ਨਿਮਿਤਿ ਸੁਨ ਰ ਮਾਟੋ ਏਤੈ ਹੋ।

ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ ॥

ਉਨਕਾ ਲਾਗਿ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰ ਖਟ੍ਰਾ ਵਿਥ ਪਨਿ ਊਸ੍ਟੈ ਹੋ।

ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਉਨਕਾ ਲਾਗਿ ਸਮਮਾਨ ਰ ਗਰੁ ਪਨਿ ਊਸ੍ਟੈ ਚ।

ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਉਨਕੋ ਨਜਰਮਾ ਪਦ ਰ ਰਾਜਾ ਪਨਿ ਬਰਾਬਰ ਚਨੁ।

ਜੇ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਲੇ ਜੇ ਗਰੁੰਹੁੰਚ, ਟਪੋ ਉਹਾँਕੋ ਜੀਵਨ ਪਫੁਟਿ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਟਪਸ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਜੀਵਨਬਾਟ ਮੁਕਤ ਮਨਿਏਕੋ ਚ ॥੭॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ ॥

ਸਭੈ ਠਾਉਂਹਰੂ ਪਰਮਾਟਮਾਕੈ ਹੁਨੁ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥

ਜੁਨ ਠਾਉਂਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ ਰਾਛੁੰਹੁੰਚ, ਟਪਹੀ ਠਾਉਂਮਾ ਉਹਾँਲੇ ਟਪਹੀ ਨਾਉਂ ਲਿਨੁਹੁੰਚ।

ਆਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੇਗੁ ॥

ਮਗਵਾਨੁ ਸੁਵਯੰ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਗਰੁੰ ਰ ਪੂਰਾ ਗਰੁੰ ਸਖਮ ਹੁਨੁਹੁੰਚ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਵਰਲੇ ਜੇ ਮਹਸੁਸ ਗਰੁੰਹੁੰਚ, ਟਪਹੀ ਰਾਮੋ ਹੁੰਚ।

ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਵਰਲੇ ਆਫੂਲਾਇ ਅਨੰਤ ਚਾਲਹਰੂਮਾ ਭਾਠੇਰ ਆਫੂਲਾਇ ਫੈਲਾਉਨੁਮਏਕੋ ਚ।

ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ ॥

परमेश् वरले आफूलाई अनन्त छालहरूमा बाँधेर आफूलाई फैलाउनुभएको छ।

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ ॥

परमेश् वरले आफूलाई अनन्त छालहरूमा बाँधेर आफूलाई फैलाउनुभएको छ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ ॥

सृष्टिकर्ता अनश्वर हुनुहुन्छ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ईश्वर संधै नै दयालु हुनुहुन्छ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੮॥੯॥

हे नानक! त्यो भगवान्को उपासना गरेर धेरै जीवित प्राणीहरू कृतज्ञ भएका छन्।८॥९॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

धेरै मानिसहरूपरमेश्वरको प्रशंसा गरिरहन्छन्, तर परमेश्वरका गुणहरूको कुनै अन्त हुँदैन।

ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥

हे नानक! परमात्माले सृष्टि गर्नुभएको सृष्टि धेरै प्रकारका छन्, जसका कारण उहाँ धेरै तरिकामा सृष्टि हुनुभएको छ।१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੂਜਾਰੀ ॥

धेरै करोड प्राणी उनको पुजा गर्ने भएका छन्।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

त्यहाँ लाखौं धार्मिक र सांसारिक अभ्यासहरू भएका छन्।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥

करोड़ों जीवजन्तुहरू यस मन्दिरका बासिन्दा बनेका छन्।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥

ਕਠੋਰੈਂ ਜੀਵਜਨ੍ਤੁਹਰੂ ਵੈਰਾਗੀ ਭਏਰ ਜੰਗਲਮਾ ਘੁਮਫਿਰ ਗਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ॥

ਵੇਦਕਾ ਕਠੋਰੈਂ ਸ਼੍ਰੋਤਾਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ ॥

ਕਠੋਰੈਂ ਤਪਸਵੀ ਬਨਿਏਕਾ ਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥

ਕਠੋਰੈਂ ਆਪਨੋ ਆਤਮਾਮਾ ਪ੍ਰਮੁ-ਧਿਆਨ ਧਾਰਣ ਗਰੰ ਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥

ਕਠੋਰੈਂ ਕਵਿਹਰੂ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਹਰੂਦੁਆਰਾ ਚਿਨ੍ਤ ਗਰਦੰਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ ॥

ਕਠੋਰੈਂ ਪੁਰੁਭ ਸੰਧੈ ਨਯਾੰ ਨਾਮਕਾ ਧਿਆਨ ਗਰਿਰਹੰਠੰਨ੍।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੧॥

ਤਰ ਪਨਿ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾਲਾਈ ਕਸੈਲੇ ਭੇਦ ਗਰੰ ਸਕਦੈਨੰ॥੧॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਯਸ ਦੁਨਿਯਾਮਾ ਕਠੋਰੈਂ(ਪੁਰੁਭ) ਅਭਿਮਾਨੀ ਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਕਠੋਰੈਂ(ਪੁਰੁਭ) ਅਨ੍ਧਾ ਅਜ਼ੀ ਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ ॥

ਕਠੋਰੈਂ(ਪੁਰੁਭ) ਫੁਝਾਜਸਤੋ ਮੁਟੁ ਭਏਕਾ ਵਾ ਕੰਜੁਸ ਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ ॥

ਕਠੋਰੈਂ(ਮਾਨਿਸ)ਸ਼ੁਭਕ ਤਥਾ ਸਮ੍ਵੇਦਨਹੀਨ ਹੁੰਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

ਕਠੋਰੈਂ(ਮਾਨਿਸ)ਅਰੁਕਾ ਧਨ ਚੋਰਦੰਠੰਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦੁਖਨਾ ਕਰਹਿ ॥

ਕਭੋਰੈ(ਮਾਨਿਸ) ਅਰੁਕੋ ਨਿਨਦਾ ਗਰਦਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਸੂਮ ਮਾਹਿ ॥

ਕਭੋਰੈ(ਮਾਨਿਸ) ਧਨ ਸੰਗ੍ਰਹ ਗਰਨਕਾ ਲਾਗਿ ਮੇਹਨਤਮਾ ਲਾਗੇਕਾ ਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਾਹਿ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਅਨਯ ਦੇਸ਼ਹਰੁਮਾ ਮਟਕਿਰਹੇਕਾ ਛਨ੍।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਹਾँ-ਜਹਾँ ਤਿਮੀਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ (ਕਾਮਮਾ) ਲਗਾਉਛੈ, ਟਯਹੀਂ ਤਿਨੀਹਰੁ ਲਾਗਛਨ੍।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸ੍ਰਿ ਰਚਨਾ(ਕੋ ਮੇਦ) ਕਰਤਾ-ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਨਦਛਨ੍।।੧।।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ ॥

ਸੰਸਾਰਮਾ ਅਨੇਕੌ ਸਿਫ਼, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਤਯਾ ਯੋਗੀਹਰੁ ਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਰਸ ਭੋਗੇ ਰਾਜਾ ਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਪਖੀ ਤਯਾ ਸਾੱਪ ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਜਨਮਾਏਕਾ ਛਨ੍,

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਪਥਰ ਤਯਾ ਵ੍ਰੁਖ ਉਮਾਰੇਕਾ ਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਹਾਨਾਹਰੁ, ਜਲ ਤਯਾ ਅਗ੍ਰਿਹਰੁ ਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਦੇਸ਼ ਤਯਾ ਭੂਮਙਡਲ ਛਨ੍।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ॥

ਕਭੋਰੈਂ ਚਨ੍ਦ੍ਰਮਾ, ਸੂਰ੍ਯ ਤਯਾ ਤਾਰਾਹਰੁ ਛਨ੍।

कਈ क्केटि देव दानव इंद्रु सिरि ढडू ॥

कडोरौं देवता, राक्षस तथा इन्द्र छन्, जसको शिरमाथि छाता छ।

सगल समग्री अपनै सुडि ढारै ॥

ईश्वरले सम्पूर्ण सृष्टिलाई आफनो(हुकुमको) धागोमा बुनेका छन्।

नानक जिमु जिमु डारै तिसु तिसु निसडारै ॥३॥

हे नानक! परमात्मालाई जे जे राम्रो लाग्छ, उसैलाई उनी भवसागरबाट भवसागर पार गराउंदछन्।॥३॥

कਈ क्केटि राजस डामस साडक ॥

कडोरौं रजोगुणी, तमोगुणी तथा सतोगुणी प्राणी छन्।

कਈ क्केटि बेद पुरान सिमिडि अरु सासड ॥

कडोरौं वेद, पुराण, स्मृतिहरू तथा शास्त्र छन्।

कਈ क्केटि कीऐ रडन समुद ॥

कडोरौं समुद्रमा रत्न सृष्टि गरिदिएको छ।

कਈ क्केटि नाना पूकार जंड ॥

कडोरौं विभिन्न प्रकारका जिवजन्तुहरू छन्।

कਈ क्केटि कीऐ चिर जीवे ॥

कडोरौं लामो आयुका प्राणीहरू बनाइएका छन्।

कਈ क्केटि गिरी मेर सुवरन बीवे ॥

(परमात्माका आज्ञाद्वारा) कडोरौं नै सुनको सुमेरु पर्वत बनाइएका छन्।

कਈ क्केटि जखु किंनर पिसाच ॥

कडोरौं यक्ष, किन्नर तथा पिशाच छन्।

कਈ क्केटि डूड पूड सुकर मिगाच ॥

कडोरौं नै भुत-प्रेत, सुँगुर तथा शेर छन्।

सड डे नैरै सडहु डे डूरि ॥

ईश्वर सबैका नजिक अनि सबैदेखि टाडा छन्।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

हे नानक! ईश्वर सबै कुरामा परिपूर्ण हुनुहुन्छ, जबकि उहाँ आफै अछूता हुनुहुन्छ।।४।।

कਈ क्कैटि पाताल के वामी ॥

कडोरौं प्रणी पातालमा रहने छन्।

कਈ क्कैटि नरक सुरग निवामी ॥

कडोरौं प्रणी नरक तथा स्वर्गमा रहन्छन्।

कਈ क्कैटि जन्म मरि मरि ॥

कडोरौं प्रणी जन्म लिन्छन्, जिउँछन् अनि मर्दछन्।

कਈ क्कैटि बहू जेनी डिरहि ॥

कडोरौं प्रणी अनेक योनिहरूमा भङ्किरहेका छन्।

कਈ क्कैटि बैठत गी धाहि ॥

कडोरौं प्रणी(व्यर्थ) बसेर खान्छन्।

कਈ क्कैटि धालहि धकि धाहि ॥

कडोरौं प्रणी नै प्राणी परिश्रमले थाकेर टुट्दछन्।

कਈ क्कैटि कीऐ धनवँड ॥

कडोरौं प्रणी धनी भएका छन्।

कਈ क्कैटि माइआ मरि चिंत ॥

कडोरौं प्रणी धन-दौलतको चिन्तामा लिन छन्।

ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ ॥

ईश्वरले जहाँ झहाँ प्राणीहरूलाई राख्न चाहन्छन्, त्यहीं त्यडी राख्दछन्।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਹਾਥੇ ॥੫॥

हे नानक! सब कुछ ईश्वरको आफ्नो हातमा छ।।५।।

कਈ क्कैटि डे बैरागी ॥

यस संसारमा कडोरौं प्राणी बैरागी भएका छन्।

राम नाम सँगि तिन लि व लारी ॥

अनि रामको नाउँसँग यिनीहरूमा एउटा प्रवृत्ति छ।

कਈ क्कैटि पूरु क्कु खेजंते ॥

करोडौ प्राणी परमात्मालाई खोजिरहन्छन्।

आतम मरि पारब्रह्म लरंते ॥

अनि आफ्नो आत्मा नै भगवान्लाई पाउँछन्।

कਈ क्कैटि दरसन पूरु पिआस ॥

कडोरौं नै प्राणीहरूलाई ईश्वरको दर्शनको तिरखा(अभिलाषा) लागिरहन्छ।

तिन क्कु मिलिओ पूरु अबिनास ॥

उनीहरूलाई अनश्वर प्रभु प्राप्त हुँदछ।

कਈ क्कैटि मारगि सतसंगु ॥

कडोरौं प्राणी सत्सङ्गतिको माग गर्दछन्।

पारब्रह्म तिन लारा रंगु ॥

तिनीहरू भगवान्को प्रेममा नै मग्न भइरहन्छन्।

जिन क्कु रोए आपि सुपूसन ॥

हे नानक! जोसँग ईश्वर स्वयम् प्रसन्न हुँदछन्,

नानक ते जन सदा यनि यंनि ॥६॥

यस्ता व्यक्ति संघैव भाग्यवान् हुन्छन्॥६॥

कਈ क्कैटि खानी अरु खंड ॥

धरतीको नौ खण्ड र (चार) दिशामा लाखौं प्राणीहरू जन्मिएका छन्।

कਈ क्कैटि अकास ब्रह्माण्ड ॥

कडोरौं आकास तथा ब्रह्माण्ड छन्।

कਈ क्कैटि रोए अवतार ॥

कडोरौं नै अवतारहरू भइसकेका छन्।

ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ईश्वरले धेरै तरिकाले सृष्टिको रचना गर्नुभएको हो।

कਈ बर पसरिओ पामार ॥

यो सृष्टि धेरै पटक प्रसार भइसकेको छ।

सदा सदा इकु ऐकंकार ॥

तर परमेश्वर सधैं एउटै हुनुहुन्छ।

कਈ केटि कੀने बहु भाति ॥

ईश्वरले अनेकौ तरिकाले कडोरौ प्राणीहरीको सृष्टि गरेका छन्।

पूडु ते हेऐ पूडु भाहि समाति ॥

परमेश्वरबाट तिनीहरू (प्राणीहरू) उत्पन्न भएका हुन् अनि परमेश्वरमा लीन हुन्छन्।

ता का अंतु न जानै कौए ॥

उनको अन्तको बारेमा कसैलाई पनि थाहा हुँदैन।

आपे आपि नानक पूडु सौए ॥७॥

हे नानक! ती परमेश्वर सबकुछ तँपाईं नै हुनुहुन्छ।॥७॥

कਈ केटि पारबृहम के दास ॥

यस संसारमा कडोरौ प्राणी परमात्मका सेवक छन्

डिन हेवड आतम परगाम ॥

अनि तिनीहरूको आत्माना प्रकाश हुनेछ।

कਈ केटि उत के बेते ॥

कडोरौ प्राणी तत्त्वज्ञाता छन्,

सदा निहारहि ऐके नेत्रे ॥

अनि तिनीहरूले आफ्ना आँखाले सधैं एउटै परमेश्वरको दर्शन गरिरहेका हुन्छन्।

कਈ केटि नाम रसु पीवहि ॥

करोडौं जीवहरूले नाम-रस पिइरहन्छन्,

ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ ॥

ਜੋ ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ ॥

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਓਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਓਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪੁਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪੁਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

उहाँको शक्तिको कुनै अन्त छैन।

हुकमे षारि अषर रहावै ॥

आफ्नोको आज्ञाद्वारा उहाँले पृथ्वीको स्थापना गर्नुभएको छ र यसलाई कुनै सहारा बिना राख्नुभएको छ।

हुकमे उषनै हुकमि समावै ॥

जे पनि उहाँको आज्ञाद्वारा उत्पन्न भएका छन् अन्ततः उहाँको आज्ञामा नै लीन हुन्छन्।

हुकमे उच नीच बिउहार ॥

असल र नराम्रो कामहरू उहाँको इच्छाअनुसार हुन्छन्।

हुकमे अनिक रंग परकार ॥

उनको आदेशमा नै धेरै प्रकारका खेल र तमासा भइरहेका छन्।

करि करि देवै अपनी वडिआषी ॥

सृष्टि गरेर, उनले आफ्नै महिमा हेरिरहन्छन्।

नानक सड मरि रहिआ समाषी ॥१॥

हे नानक! भगवान् सबै प्राणीमा उपस्थित छन्।१।।

पूडु भावै मानुष राति पावै ॥

यदि यसले प्रभुलाई प्रसन्न गर्छ भने, मानिसले मुक्ति प्राप्त गर्छ।

पूडु भावै ता पाषर उरावै ॥

यदि यसले प्रभुलाई प्रसन्न गर्छ भने, उसले पनि ढुङ्गालाई पार गर्छ।

पूडु भावै बिनु सास ते रावै ॥

यदि यसले प्रभुलाई प्रसन्न गर्छ भने, उसले सासबिना पनि सृष्टिलाई (मृत्युबाट) सुरक्षित राख्छ।

पूडु भावै ता हरि गुण भावै ॥

यदि यसले प्रभुलाई प्रसन्न गर्छ भने, मानिस भगवानको प्रशंसा गर्न जारी राख्छ।

पूडु भावै ता पडित उषारै ॥

यदि यसले प्रभुलाई प्रसन्न गर्छ भने, उनले पापीहरूलाई पनि बचाउँछन्।

ਆਪਿ ਕਰੈ ਆਪਨ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਮਗਵਾਨ ਆਪੈਲੇ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਗਠਨ੍ ਰ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਆਪੈਲੇ ਸੋਚਨ੍।

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਮਗਵਾਨ੍ ਸਵਯੰ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਕਾ ਪ੍ਰਮੁ ਹੁਨ੍।

ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਅਨ੍ਤਰ੍ਯਾਮੀ ਪ੍ਰਮੁਲੇ ਖੇਲ ਖੇਲ੍ਨ ਜਾਰੀ ਰਾਛਨ੍ ਰ ਖੁਸੀ ਹੁਨ੍ਚਨ੍ (ਯੋ ਦੇਖੇਰ)।

ਜੇ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਮੁਲਾਇ ਜੇ ਮਨਪਦਛ, ਉਸਲੇ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲਾਇ ਪਨਿ ਟ੍ਪਸ੍ਟੈ ਗਰਾਉਂਛ।

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਉਨੀਜਸ੍ਟੈ ਅਰੂ ਕੋਹੀ ਚੈਨ॥੨॥

ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਮਲਾਇ ਮਨ੍ਰੁਹੋਸ੍, ਮਾਨਿਸਲੇ ਕੇ ਕਾਮ ਗਰਨ ਸਕਛ?

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਕਰਾਵੈ ॥

ਮਗਵਾਨ੍ਲਾਇ ਕੇ ਮਨਪਦਛ, ਉਨਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਟ੍ਪਸੋ ਗਰਾਉਂਛਨ੍।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ ॥

ਯਦਿ ਮਾਨਿਸ ਨਿਯਨ੍ਰਾਣਮਾ ਛ ਮਨੇ ਉਸਲੇ ਸਬੈ ਕੁਰਾਕੋ ਖਯਾਲ ਰਾਖੇਛ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਕਰੇਇ ॥

ਮਗਵਾਨ੍ਲਾਇ ਜੇ ਮਨਪਦਛ, ਉਹਾ ਟ੍ਪਹੀ ਗਰੁਨ੍ਹੁਛ।

ਅਨਜਾਨਤ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ ॥

ਜ਼ਾਨਕੋ ਕਮੀਕਾ ਕਾਰਾਣ ਮਾਨਿਸ ਵਿਐਯ-ਵਸ੍ਟੁਮਾ ਮਗ੍ਰ ਰਹਨ੍ਚ।

ਜੇ ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ ॥

ਯਦਿ ਯੋ ਜਾਨ੍ਦਥ੍ਯੋ ਮਨੇ ਉਸਲੇ ਆਫੁਲਾਇ(ਵਿਕਾਰਹਰੂ)ਬਾਟ ਬਚਾਉਨੇਥ੍ਯੋ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ ॥

ਉਸਕੋ ਮਨ ਦਸ਼ ਦਿਸ਼ਾਮਾ ਘੁਮ੍ਚ, ਖ੍ਰਮਮਾ ਹਰਾਏਕੋ ਹੁਨ੍ਚ।

ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਠ ਚਾਰ ਕੁਨਾਕੋ ਚਕਕਰ ਕਾਟੇਰ ਏਕ ਖਾਣਮਾ ਫਕਿੰਨ੍ਹਨ੍।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ ॥

ਜਸਲਾਇ ਕ੍ਰਪਾ ਗੇਰੇਰ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਭਕਿਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਨ੍ਹੁਨ੍ਹੁਨ੍।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਠ ਪੁਰੁਠ ਨਾਮਮਾ ਲਿਨ ਹੁੰਦਠ।।੩।।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ ॥

ਏਕ ਖਾਣਮਾ, ਭਗਵਾਨ੍ਲੇ ਕਿਰਾਜਸ੍ਤਾ ਨਿਮ੍ਰ (ਪੁਰੁਠ) ਰਾਜਾਲਾਇ (ਰਾਜ੍ਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗੇਰੇਰ) ਬਨਾਉਂਠਨ੍।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ ਗਰਿਬਹ੍ਰੁਪ੍ਰਤਿ ਦਯਾਲੁ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹੁਨ੍।

ਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਮਾ ਕੁਨੈ ਵ੍ਰਸ਼ਯ ਗੁਣਹ੍ਰੁ ਦੇਖਿੰਦੈਨਨ੍,

ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਤਸਲਾਇ ਤੁਰੁਨ੍ਤੈ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾਮਾ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਬਨਾਇਦਿਨ੍ਹੁਨ੍।

ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ ॥

ਜਸਲਾਇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣਡਕਾ ਸਵਾਮੀ ਜਗਦੀਸ਼ਲੇ ਆਪਨੋ ਵਰਦਾਨ ਦਿਨ੍ਹੁਨ੍,

ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ ॥

ਤਹਾੱਲੇ ਤਸਲੇ ਆਪਨਾ ਕਰਮਹ੍ਰੁ ਗਣਨਾ ਗਨ੍ਹੁਨ੍ਹੁਨ੍।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਯੋ ਆਤਮਾ ਤਥਾ ਸ਼ਰੀਰ ਸਭੈ ਤਹਾੱਲੇ ਦਿਨੁਭਏਕੋ ਪੁਨ੍ਯੀ ਹੁਨ੍।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਪ੍ਰਯੇਕਕਾ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪੂਰ੍ਣ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਨ੍ਹੁਨ੍।

ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਨਾਈ ॥

ਯੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ- ਰਚਨਾ ਤਹਾੱਲੇ ਆਪੈ ਰਚੁਭਏਕੋ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ ॥੪॥

हे नानक! म उहाँको महिमा देखेर बाँचिरहेको छु।

ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ ॥

यस जीवको शक्ति आपनै हातमा छैन किनभने

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ॥

सबैको मालिक एक भगवान हुन् जसले सबै कुरा गर्छन् र जीवबाट सबै कुराको कारण बन्छन्।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ ॥

विचारा जीव त भगवान्को आज्ञाकारी हुन्छ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ ॥

जे पनि ईश्वरलाई राम्रो लाग्छ, अन्तः त्यही हुन्छ।

ਕਬਹੂ ਉਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ ॥

मानिस कहिलेकाहीँ उच्च जातमा र कहिलेकाहीँ तल्लो जातमा बस्छन्।

ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ ॥

कहिलेकाहीँ दुःखमा दुखी हुन्छन् र कहिलेकाहीँ खुसीमा हाँस्छन्।

ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ ॥

कहिलेकाहीँ निन्दा गर्नु उनको काम हुन्छ।

ਕਬਹੂ ਉਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

कहिले ऊ आकासमा हुन्छ अनि कहिले पातालमा।

ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

कहिले ऊ ब्रह्म विचारको ज्ञाता हुन्छ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ ॥੫॥

हे नानक! ईखेर मानिसलाई आफुसँग मिलाउने आफै हुनुहुन्छ॥५॥

ਕਬਹੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

यस जीवले कहिलेकाहीँ विभिन्न प्रकारका नृत्यहरू प्रदर्शन गरिरहेको हुन्छ।

ਕਬਹੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਓ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਸੁਤਿਰਹਨ੍ਚ।

ਕਬਹੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਕਹਿਲੇ ਓ ਅਪਨੋ ਮਹਾਕ੍ਰੋਧਮਾ ਮਧਾਨਕ ਹੁੰਦਓ।

ਕਬਹੂ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਓ ਸਬੈਕਾ ਖੁਟਾਕੋ ਧੁਲੋ ਬਨਿਰਹਨ੍ਚ।

ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਓਨੀ ਮਹਾਨੁ ਰਾਜਾ ਬਨ੍ਚ।

ਕਬਹੂ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਓਸਲੇ ਆਫੂਲਾਇ ਏਕ ਵਿਨਮੁ ਮਿਖਾਰੀਕੋ ਮੇਧਮਾ ਰਾਛੁ।

ਕਬਹੂ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਓ ਬਦਨਾਮ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕਬਹੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਕਹਿਲੇ ਓਸਲਾਇ ਧੇਰੈ ਰਾਮੋ ਮਨਿਨ੍ਚ।

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ ॥

ਜਸਰੀ ਪ੍ਰਮੁਲੇ ਓਸਲਾਇ ਰਾਛੁਹੁਨ੍ਚ, ਟੁਸਰੀ ਨੈ ਜੀਵ ਰਹਨ੍ਚ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ॥੬॥

ਗੁਰੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਨਾਨਕਲਾਇ ਸਤੁ ਨੈ ਮਨਿਨ੍ਚ।।੬।।

ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖਾਨੁ ॥

ਕਹਿਲੇ ਮਾਨਿਸ ਪਛਿਤ ਬਨੇਰ ਓਪਦੇਸ਼ ਦਿਨ੍ਚ।

ਕਬਹੂ ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਓ ਮੌਨ ਮਿਖੁਕਾ ਰੂਪਮਾ ਧਿਆਨ ਗਰਿਰਹੇਕੋ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕਬਹੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥

ਕਹਿਲੇ ਓਸਲੇ ਤੀਰਥਕੋ ਕਿਨਾਰਮਾ ਗਏਰ ਸ਼ਾਨ ਗਰਦਓ।

ਕਬਹੂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ॥

ਕਹਿਲੇ ਠੁ ਸਿਫ, ਸਾਧਕ ਭਏਰ ਮੁਖਬਾਟ ਜ਼ਾਨ ਦਿਠੁ।

ਕਬਹੂ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ ॥

ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਮਾਨਿਸ ਕੀਰਾ, ਹਾਤੀ ਵਾ ਪਤੰਗ ਬਨਿਰਹਠੁ।

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ ॥

ਅਨਿ ਅਨੇਕ ਯੋਨਿਹਰੁਮਾ ਲਗਾਤਾਰ ਭਟਕਿਰਹਠੁ।

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਰਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ਬਹੁਰੂਪੀਲੇ ਜਸਤੈ ਤਹਾੱਲੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਗਰਿਨੁਭਏਕੋ ਦੇਖਿਠੁ।

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਜਸਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਤਪਯੁਕਤ ਲਾਗੁ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਹੋਇ ॥

ਤਨਲਾਇ ਜਸਤੋ ਰਾਮੋ ਲਾਗੁ, ਟਯਹੀ ਹੁਠੁ।

ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤਨਕੋ ਅਤਿਰਿਕਤ ਦੋਸੋ ਕੋਹੀ ਚੈਨ।

ਕਬਹੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ ॥

ਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਕਹਿਲੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਤੰਠੁ ਭਨੇ

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਟਯਸ(ਪਵਿਤ੍ਰ) ਸਥਾਨਬਾਟ ਫਕੋਰ ਆਂਤਦੈਨ।

ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਤਨਕੋ ਵਦਯਮਾ ਜ਼ਾਨਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੁਠੁ।

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਟਯਸ ਨਿਵਾਸ ਕਹਿਲੇ ਪਨਿ ਵਿਨਾਸੁ ਹੁੰਦੈਨ।

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨ ਏਵਮੁ ਤਲ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਏਵਮੁ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਮਗੁ ਰਹਠੁ।

ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਯੋ ਸੰਧੈਵ ਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾਸੰਗੁ ਵਸਦੁ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ ॥

ਜਸਰੀ ਪਾਨੀ ਆਏ ਪਾਨੀ ਮੈ ਮਿਲਦੁ ਚ,

ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਲਖਰੀ ਨੈ ਤਸਕੋ ਜਯੋਤਿ ਪਰਮ ਜਯੋਤਿਮਾ ਵਿਲਿਨਿ ਹੁੰਦੁ ਚ।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸੁਮ ॥

ਤਸਕੋ ਆਵਾਗਮਨ(ਜਨਮ-ਮਰਣ) ਮੇਟਿ ਚ ਅਨਿ ਸੁਖ ਪਾਤਨੇ ਚ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥੮॥੧੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯਸਤਾ ਪ੍ਰਭੁਮਾ ਮ ਸੰਖੈਵ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੁ ਚ।।੮।।੧੧।।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ ॥

ਵਿਨਮ ਸੁਖਮਾ ਭਏਕੋ ਪੁਰੁਖ ਸੁਖਮਾ ਰਹੰਦੁ ਚ। ਠ ਆਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰਲਾਇ ਤਿਆਗੇਰ ਨਮ ਹੁੰਦੁ ਚ।

ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ॥੧॥

(ਤਰ) ਹੈ ਨਾਨਕ! ਠੁਲਾ-ਠੁਲਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰੁਖ ਆਪਨਾ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਨਾਸ ਹੁੰਦੁ ਚਨ੍।।੧।।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ।

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਜੁਨ ਵਿਕਿਤਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸ਼ਾਸਨਕੋ ਅਭਿਮੁਨ ਹੁੰਦੁ ਚ,

ਸੇ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ ॥

ਯਸਤਾ ਵਿਕਿਤ ਨਰਕਮਾ ਪਾੜਨੇ ਕੁਕੁਰ ਹੁੰਦੁ ਚ।

ਜੇ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੇਬਨਵੰਤੁ ॥

ਯੁਨ ਪੁਰੁਖਲੇ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਆਂਫੈਲਾਇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ (ਯੌਵਨ ਸੰਪੰਨ) ਸਮ੍ਝੰਦੁ ਚ,

ਸੇ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥

ਠ ਗੁਰੁਕੋ ਕਿਰਾ ਹੁੰਦੁ ਚ।।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਜੁਨ ਵਿਕਿਲੇ ਆਂਫੁਲਾਇ ਸੁਖ ਕਰਮ ਗਨੇ ਸਮ੍ਝਨਦਛ,

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ ॥

ਠੁ ਜਨਮ-ਮਰਣਕੋ ਚਕਰਮਾ ਫੱਸੇਰ ਧੇਰੈ ਯੋਨਿਮਾ ਮਟਕਿਰਹਨ੍ਛ।

ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਆਪਨੋ ਧਨ ਤਥਾ ਭ੍ਰਮਿਕੋ ਘਮਠੁ ਗਰਦਛ,

ਸੇ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥

ਠੁ ਮੂਰਖੁ ਆਨ੍ਧਾ ਤਥਾ ਅਜ਼ਾਨੀ ਹੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਕੋ ਵਦਯਮਾ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾ ਗਰੇਰ ਵਿਨਮ੍ਰਤਾ ਬਸਾਇਦਿਨ੍ਛ,

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸਤਾ ਮਾਨਿਸਲੇ ਝਹਲੋਕਮਾ ਮੋਖੁ ਤਥਾ ਪਰਲੋਕਮਾ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤੁ ਗਰਦਛ।।੧।।

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸ ਧਨੀ ਭਏਰ ਆਪਨੋ ਧਨਕੋ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਰਦਛ,

ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਪਰਾਲਕੋ ਬਰਾਬਰੁ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਤਹਾਸੰਗੁ ਜਾਇਨ।

ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸ ਚਲਾਕੁ ਤਥਾ ਅਰੁਕੋ ਆਸ਼ਾਮਾ ਨੈ ਬਸਿਰਹਨ੍ਛ,

ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਤਸਕੋ ਏਕੈਚਿਨਮਾ ਨੈ ਨਾਸੁ ਹੁੰਦਛ।

ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਫੈਲਾਇ ਸਭੈਭਨ੍ਦਾ ਸਕਿਤਸ਼ਾਲੀ ਠਾਨ੍ਦਛ,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ ॥

ਠੁ ਏਕੈਚਿਨਮਾ ਭ਷ਮੁ ਹੁੰਦਛ।

ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਭਏਰ ਕਸੈਕੋ ਪਨਿ ਵਾਸਤਾ ਗਰਦੈਨ,

ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥

उसलाई अन्तमा यटमराजले धेरै दुःख दिँदछ।

गुरु पूसादि जा का मिटै अभिमानु ॥

हे नानक! गुरुको कृपाले जुन मानिसको अभिमान मेटिन्छ,

ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

यस्ता मानिस नै प्रभुको दरबारमा स्वीकार हुँदछ।॥२॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੇ ॥

यदि कुनै मानिसले कडोरौं कर्म गरेर अभिमान गरे

ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ ॥

उसले दुःख नै गर्दछ, उसको सबै कार्य व्यर्थ हुँदछ।

ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ॥

जुन व्यक्तिले अनेक तपस्या गरेर अहंकार गर्दछ,

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥

उसले घरिघरकि नरक-स्वर्गमा जन्म लिइरहन्छ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ ॥

जसको हृदय धेरै प्रयास गरेर पनि विनम्र हुँदैन,

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਮੇ ਗਵੈ ॥

तब भन्नुहोस्, त्यो पुरुष भगवान्को दरवारमा कसरी जान सक्दछ?

ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

जुन पुरुषले आफुलाई भला भन्दछ,

ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

भलाइ उसको नजिक आउँदैन।

ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

हे नानक! जस को न सबको जरणधुली बन्दछ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੩॥

उसको शुद्ध सुन्दरता हुन्छ ॥३॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥

जबसम्म पुरुषले मलाई केही हुनसकछ भन्ने सोचदछ,

उਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

तबसम्म उसलाई कुनै सुख प्रापत हुँदैन।

ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥

जबसम्म मान्छेले म केही गर्छु भन्ने सोਚ लाग्दछ,

उਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥

तबसम्म ऊ गर्भको योनिहरूमा भट्किरहन्छ।

ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੇਉ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ ॥

जबसम्म मान्छेले कसैलाई शत्रु तथा कसैलाई मित्र सम्झन्छ,

उਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ ॥

तबसम्म उसको न स्थिर हुँदैन।

ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ ॥

जबसम्म मान्छे भ्रਮको मोहमा मग्न रहन्छ,

उਬ ਲਗੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

तबसम्म यमराजले उसलाई ਦਠਡ ਦਿਝਰਹन्छ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥

प्रभुको कृपाले मानिसको बन्धन टੁਟेर जान्छ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ ॥੪॥

हे नानक! गुरुको कृपाले अहंकार मेटिन्छ।

ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥

मानिसहरू हजारों कमाएर पनि लाखों कमाउनका लागि दौड-धुप गर्दछ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

धनको खोजीमा उसलाई सन्तुष्ट हुँदैनन् ।

ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ॥

ਮਾਨਿਸ ਪ੍ਰਾਯ: ਵਿਭਯ ਵਿਕਾਰਹਰੂਕੋ ਆਨੰਦਮਾ ਸੰਲਗ੍ਰ ਹੁੰਦੁ,

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ ॥

ਤਰ ਊ ਸੰਨ੍ਰੁਠ ਚੈਨ ਰ ਤਸਕੋ ਝੁਚਾਲੇ ਮਠੈ।

ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਕੇਉ ਰਾਜੈ ॥

ਤਰ ਊ ਸੰਨ੍ਰੁਠ ਚੈਨ ਰ ਤਸਕੋ ਝੁਚਾਲੇ ਮਠੈ।

ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ ॥

ਤਨਕਾ ਸਭੈ ਕਾਰਯਹਰੂ ਸਪਨਾਕੋ ਝੁਚਾਲਾਜਤਿਕੈ ਕਯਰਥ ਚਨ੍।

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮ ਰੰਗਿਨ ਗਨਾਲੇ ਸਾਰਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੁ ।

ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਕੇਵਲ ਏਕ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਮਾਨਿਸਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਮ ਪਾਉਂਦੁ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਵਯੰ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਗਰੰ ਰ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਝੈ ਯੋ ਗਰੰ ਸਕਸ਼ਮ ਹੁੰਦੁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸਥੈਂ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਰ।।੫।।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਤਾ ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਹੁੰਦੁ।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੈ ਹੁੰਦੁ। ਜਸਲੇ ਯੋ ਗਰੰਦੁ ਰ ਗਰੰਦੁ।

ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥

ਜਸਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਸੰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਚ, ਤਯਸਰੀ ਨੈ ਮਾਨਿਸ ਪਨਿ ਚ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਯੰ ਨੈ ਸਭੈ ਥੋਕ ਹੁੰਦੁ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੇ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ॥

उहाँले जे गर्नुभएको छ, त्यो उहाँको इच्छानुरूप छ।

सभ ते दूरि सभहु कै सँगि ॥

उहाँ सबैभन्दा टाढा हुनुहुन्छ, तैपनि उहाँ सबैको साथमा हुनुहुन्छ।

बुझै देखै करै बिबेक ॥

उहाँले बुझ्नुहुन्छ, देख्नुहुन्छ र निर्णय गर्नुहुन्छ।

आपहि ऐक आपहि अनेक ॥

परमेश्वर स्वयं एक हुनुहुन्छ र उहाँमा धेरै रूपहरू छन्।

मरै न बिनसै आवै न जाइ ॥

परमेश्वर न मर्नुहुन्छ, न नाश हुनुहुन्छ, न उहाँ आउनुहुन्छ, न जानुहुन्छ।

नानक सद् गी रहिया समाइ ॥६॥

हे नानक! परमेश्वर सबै कुरामा सधैं उपस्थित हुनुहुन्छ।॥६॥

आपि उपदेसै समझै आपि ॥

उहाँले आफैलाई प्रचार गर्नुहुन्छ र आफैलाई बुझ्नुहुन्छ।

आपे रचिया सभ कै साधि ॥

परमेश्वर स्वयं सबैसँग एकताबद्ध हुनुहुन्छ।

आपि कीनै आपन बिसवारु ॥

उनले आफूलाई विस्तार गरेका छन्।

सभु कहु उस का ओहु करनैहारु ॥

सबै कुरा उहाँकै हो, उहाँ सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ।

उस ते भिन कहु किछु हेइ ॥

मलाई भन्नुहोस्, के यो भन्दा फरक केही हुन सक्छ?

षान् बनितरि ऐकै सेइ ॥

ठाउँ-ठाउँमा र सीमानाहरूमा जताततै परमेश्वर हुनुहुन्छ।

अपुने चलिता आपि करनैहार ॥

उहाँले आफ्ना कामहरू आफै गर्नुहुनेछ।

ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ॥

उहाँले प्रशंसा सिर्जना गर्नुहुन्छ र उहाँका रङहरू अनन्त छन्।

मन महि आधि मन अपुने महि ॥

"उहाँ (जीवित प्राणीहरूमध्ये) स्वयं दिमागमा बाँचिरहनुभएको छ, आफ्नो दिमागमा (जीवहरू) समाबुद्ध भएको छ।

नानक कीमति कहुनु न जाइ ॥७॥

हे नानक! उहाँ (परमेश्वर) को मूल्यांकन गर्न सकिंदैन ॥७॥

सति सति सति पुरु सुआमी ॥

संसारका परमप्रभु परमेश्वर सधैं साँचो हुनुहुन्छ।

गुरु परसादि किनै वधिआनी ॥

यो गुरुको कृपाले एक दुर्लभ व्यक्तिद्वारा वर्णन गरिएको छ।

सचु सचु सचु सचु कीना ॥

सबै सृष्टि गर्नुहुने परमेश्वर पनि सत्य हुनुहुन्छ।

केटि मये किनै बिरलै चीना ॥

लाखौंमा मुस्किलले कसैले पनि उहाँलाई चिन्छन्।

बला बला बला तेरा रूप ॥

हे परमप्रभु! तपाईंको रूप कति सुन्दर छ।

अति सुंदर अपार अनूप ॥

हे ईश्वर! तिमि अन्यन्त सुन्दर, अपार अनि अजेय छौ।

निरमल निरमल निरमल तेरी घाटी ॥

हे परमात्मा! तपाईंको आवाज अत्यन्त शुद्ध, शुद्ध र मिठो छ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸ੍ਰਵਨ ਬਖਾਣੀ ॥

सबैले यो आफ्नो कानले सुन्छन् र व्याख्या गर्छन्।

ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ॥

ती पवित्र हुँदछन्।

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੮॥੧੨॥

हे नानक! एक व्यक्ति जसले आफ्नो हृदयमा प्रेमको साथ भगवानको नामजप गर्दछ।।८।।१२।।

सलोक ॥

श्लोक।।

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੇ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੇ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ ॥

जुन व्यक्ति सन्तहरूको शरणमा आउँछ, उसले उद्धार पाउँछ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੧॥

हे नानक! सन्तहरूको निन्दा गरेर त्यो प्राणी घरिघरि जन्मिरहन्छ।।१।।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी।।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥

सन्तलाई दुःखी बनाउँदा मानिसको आयु कम्ती हुन्छ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥

सन्तलाई दुःखी बनाए मानिस दूतहरूबाट उम्कन सक्दैन।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

सन्तलाई दुःखी बनाए भने मनुष्यको सारा सुख नष्ट हुन्छ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥

सन्तलाई दुःखी बनाए भने मानिस नरकमा जान्छ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥

सन्तलाई दुःखी बनाउँदा बुद्धि भ्रष्ट हुन्छ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਸੇਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥

सन्तलाई दुःखी बनाए भने मानिसको सुन्दरता समाप्त हुन्छ।

ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥

सन्तले तिरस्कार गरेको मानिसलाई कसैले पनि रक्षा गर्न सक्दैन।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਏ ਭਨੇ ਠਾਉ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੁਨ੍ਚ ।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥

ਯਦਿ ਸਨ੍ਤ ਸਵਯੰਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗਠਨੁ ਭਨੇ,

ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤਸੰਗਤਿਮਾ ਨਿੰਦਾ ਗਰਨੇਲੇ ਪਨਿ(ਭਾਵਸਾਗਰ) ਪਾਰ ਗਠਿ॥੧॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਂਦਾ ਅਨੁਹਾਰ ਅਠੁ ਬਨ੍ਚ ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਨੇ ਮਾਨਿਸ ਕਾਗਲੇ ਜਸ੍ਤੈ ਨਿੰਦਾ ਗਰਿਰਹਨ੍ਚ ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਪਾਇ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਨੇ ਮਾਨਿਸ ਸਰਪਯੋਨੀਮਾ ਪਦ੍ਰਠੁ ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਾਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖ ਦਿਨੇ ਮਾਨਿਸ ਕੀਰਾਫਟ੍ਯਾਡ੍ਗ੍ਰਾ ਆਦਿਕੋ ਯੋਨੀਮਾ ਭੈਂਤਾਰਿਰਹਨ੍ਚ ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖ ਦਿਨੇ ਮਾਨਿਸ ਤਿਰ੍ਖਾਕੋ ਆਗੋਮਾ ਜਲਿਰਹਨ੍ਚ ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੇ ਛਲੈ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖ ਦਿਨੇ ਮਾਨਿਸਲੇ ਸਭੈਲਾਇ ਛਲ-ਕਪਟ ਗਰਿਰਹਨ੍ਚ ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਨਾਲੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਸਾਰਾ ਮਹਿਮਾ ਨਾਸ਼ ਹੁਨ੍ਚ ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥

ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਂਦਾ ਮਾਨਿਸਕੋ ਨਿਚਭਨ੍ਦਾ ਨਿਚ ਮਹਾਨਿਚ ਹੁਨ੍ਚ ।

ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਸ਼ਕੋ ਸੁਖਕੋ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਸਹਾਰਾ ਹੁੰਦੈਨ ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਰਾਮ੍ਰੋ ਲਾਗੁ ਭਨੇ ਨਿੰਦਾ ਗਰਨੇਲੇ ਪਨਿ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰ੍ਦਠੁ॥੨॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥

ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਰੇਨੇਲਾ ਸਬੈਮੰਦਾ ਖਰਾਬ ਕਰਮ ਗਠੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਰੇਨੇਹਰੂਲੇ ਏਕ ਚਿਨ ਪਨਿ ਸੁਖ ਪਾਤੰਦੈਨਨ੍।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥

ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਰੇ ਮਹਾਨ੍ ਹਟਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ ॥

ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਰੇ ਵਕਿਤਲਾਇ ਪਰਮੇਸੁਰਬਾਟ ਤਿਰਸਕ੍ਰੁਤ ਹੁੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥

ਜਸਲੇ ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਠੈ, ਓ ਸਰਕਾਰਬਾਟ ਰਿਜੀ ਰਹੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥

ਜਸਲੇ ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਠੈ ਓ ਦੁ:ਖੀ ਰ ਗਰਿਬ ਬੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ ॥

ਜਸਲੇ ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਠੈ, ਤਸਲਾਇ ਸਬੈ ਰੋਗ ਲਾਗਠਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੇਗ ॥

ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾ ਗਰੇ ਸਥੈਂ ਵਿਯੋਗਮਾ ਰਹੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇਖ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਸਨਤਕੋ ਨਿੰਦਾਕੋ ਦੋਖ ਪਨਿ ਠੂਲੋ ਪਾਪ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੇਖੁ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਸਨਤਲਾਇ ਰਾਮੋ ਲਾਗਠਾ ਭਨੇ ਓ ਪਨਿ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ॥੩॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖ ਸਥੈਂ ਅਪਵਿਤਰ ਹੁੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਮਾਨਿਸਕੋ ਮਿਤਰ ਹੋਇਨਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਰੈ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀਲਾਇ (ਖਰਮਰਾਜਬਾਟ) ਸਜਾਯ ਦਿੜ੍ਹਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਗੈ ॥

ਸਬੈਲੇ ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀਲਾਇ ਟਿਆਗਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀ ਜਹਿਲੇ ਪਨਿ ਪਾਪੀ ਹੁਨ੍ਚ ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀ ਜਨਮਨੇ ਰ ਮਰਨੇ ਗਰਿਰਹਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਨਿਨ੍ਦਾ ਗਰਨੇ ਵਯਕਿਤਕੋ ਸੁਖ ਰਿਤੋ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀਲੇ ਕਤੈ ਬਸੇ ਠਾਉਂ ਪਾਉਂਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸਨ੍ਤਲਾਇ ਪ੍ਰਲੋਭਨਮਾ ਪਾਯੋ ਮਨੇ, ਤਹਾਓਂ ਤਹਾਓਂਸੰਗ ਸਾਮੇਲ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ॥੪॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀ ਬੀਚੈਮਾ ਟੂਟ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਕਾਮਮਾ ਸਫਲ ਹੁੰਦੈਨ ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖੀ ਭਯਾਨਕ ਜੰਗਲਮਾ ਭੀਂਤਾਰਿਰਹਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ ॥

ਸਨ੍ਤਕੋ ਦੋਖਲਾਇ ਗਲਤ ਤਰਿਕਾਲੇ ਰਾਖਿਏਕੋ ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖੀ ਲਯਸੈ ਪਨਿ ਭਿਤਰਭਾਟ ਖਾਲੀ ਹੁਨ੍ਚ,

ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ ॥

ਜਸਰੀ ਮਰੇਕੋ ਮਾਨਿਸਕੋ ਸ਼ਰੀਰ ਸਾਸ ਫੇਰਨ ਨਸਕਨੇ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖਕੋ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਜਰਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਤਸਲੇ ਜੇ ਰੋਪੇਕੋ ਚ, ਤਯੋ ਊ ਆਫੈਲੇ ਖਾਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖੀਕੋ ਰਖਕ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਹੁਨ ਸਕਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸਨਤਲਾਇ ਰਾਮ੍ਹੋ ਲਾਗਯੋ ਭਨੇ, ਤਹਾੱਲੇ ਤਸਲਾਇ ਬਚਾਤਨੁਹੁਨ੍ਚ। 5.

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਸਨਤਕੋ ਅਪਰਾਧੀਲੇ ਏਸੈ ਵਿਲਾਪ ਗਠ,ਿ

ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮਛਲੀ ਤੜਫੜਾਇ ॥

ਜਸਤੈ ਪਾਨੀ ਨਭਏਕੋ ਮਾਛਾਲੇ ਦੁ:ਖ ਭੋਗ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖੀ ਸਥੈ ਭੋਕੋ ਹੁਨ੍ਚ ਰ ਸਨ੍ਤੁਏ ਹੁੰਦੈਨ,

ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥

ਜਸਤੋ ਆਗੋ ਈਨ੍ਧਨ ਸੰਗ ਸਨ੍ਤੁਏ ਹੁੰਦੈਨ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਖੀ ਏਸੈ ਏਕਲੈ ਰਹਨ੍ਚ,

ਜਿਉ ਬੁਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਰੇਲਾ ॥

ਜਸਤੈ ਭਿਤਰਭਾਟ ਜਲਾਏਕੋ ਤਿਲਕੋ ਭੋਟ ਖੇਤਮਾ ਬੇਕਾਰਮਾ ਪਰਿਰਹਨ੍ਚ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ ਧਰਮਦੁਆਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ੀ ਜਹਿਲੇ ਪਨਿ ਝੂਟ ਬੋਲਿਰਹੰਦਾ।

ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ ॥

ਨਿੰਦਾ ਗਰੇਕੋ ਨਿਯਤਿਮਾ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਯਸਤੋ ਨੈ ਲੇਖਿਏਕੋ ਹੁੰਦਾ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਥਿਆ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਜੇ ਰਾਮੋ ਲਾਗਠ, ਟਯਹੀ ਹੁੰਦਾ।।੬।।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ੀ ਕੁਰੂਪ ਹੁੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਜਸਲੇ ਸਨਤਲਾਇ ਦੋਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਉਸਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਦਠ ਪਾਉਂਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ੀ ਜਹਿਲੇ ਪਨਿ ਮ੍ਰਿਤੁਕੋ ਨਜਿਕ ਹੁੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ੀ ਜੀਵਨ ਰ ਮ੍ਰਿਤੁਕੋ ਬੀਚਮਾ ਝੁਠਿਏਕੋ ਠ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ੀਕੋ ਆਸਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਸਨਤਕੋ ਦੋਸ਼ ਨਿਰਾਸ਼ ਭਏਰ ਜਾੰਦਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ ॥

ਸਨਤਲਾਇ ਦੋਸ਼ੀਲਾਇ ਸਥਿਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੈਨ।

ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥

ਜਸਤੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਝੁਠਾ ਹੁੰਦਾ, ਟਯਸਤੈ ਨੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪਨਿ ਹੁੰਦੇ ਗਠ।

ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਅਧਿਲੋ ਜਨਮਕਾ ਕਰਮਹਰੂ ਮੇਟ੍ਰਨ ਸਕਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸਾँਚੋ ਪ੍ਰਮੁਲੇ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਜਾਨੁਹੁਠੁਠੁ॥੭॥

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਸਬੈ ਜੀਵ-ਜਨੁਹਰੂ ਟਪਹੀ ਈਸ਼ਵਰਕਾ ਹੁਨੁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥

ਤਨਲਾਇ ਸੰਧੈਵ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰਿਰਹਨੁਹੋਸੁ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਦਿਨਰਾਤ ਭਗਵਾਨੁਕੋ ਗੁਣਗਾਨ ਗਰਿਰਹਨੁਹੋਸੁ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਯੇਕ ਸ਼ਵਾਸ ਰ ਗ੍ਰਾਸਲੇ ਤਹਾँਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰਿਰਹਨੁਹੋਸੁ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਤਹਾँ (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ) ਦੁਆਰਾ ਗਰਿਏਕੋ ਨੈ ਹੁਠੁਠੁ।

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੇ ਥੀਆ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਜਸਤੋ ਸ੍ਰਿਏ ਗਰੁਹੁਠੁਠੁ, ਟਪਸੁਟੈ ਨੈ ਤੁ ਪਨਿ ਬਠੁਠੁ।

ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਆਪਨੋ ਖੇਲਕਾ ਤਹਾँ ਸੁਵਯਮੁ ਨੈ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹੁਨੁਹੁਠੁਠੁ।

ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਅਨੁਯ ਕਸਲੇ ਤਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਢੁ ਸਕਦਠੁਠੁ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਜਸਮਾਠਿ ਆਪਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾਵਿਏ ਰਾਖੁਨੁਹੁਠੁਠੁ, ਤਸੈਲਾਇ ਆਪਨੋ ਨਾਮ ਦਿਨੁਹੁਠੁਠੁ।

ਬਡਭਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੋਇ ॥੮॥੧੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯਸੁਟਾ ਵੁਯਕਿਤ ਅਤਿ ਭਾਗੁਯਸ਼ਾਲੀ ਹੁਨੁ॥੮॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

हे भद्रपुरुषहरू! आपनो चतु-याइँ त्यागेर हरि-परमेश्वरको आराधना गर।

ऐक आस हरि मनि रखहु नानक दूखु भरमु भਉ जाਇ ॥१॥

आपनो मनमा भगवान्को आशा राख्नुहोस्। बे नानक! यसरी दुख, भ्रम तथा डर भाग्दछन्।

असटपदी ॥

अष्टपदी

मानुख की टेक बिधी सभ जानु ॥

(हे प्राणी) कुनै मानिसमाथि भरोषा राख्नु व्यर्थ हो।

देवन कਉ ऐकै भगवानु ॥

भगवान् मात्र सबैलाई दिने दाता हुन्।

जिस कै दीऐ ररै अयायि ॥

जसले दिए मात्र तृप्ति हुँदछ

बहुरि न त्रिसना लारौ आयि ॥

अननि फेरि तृष्णा आएर लाग्दैन।

मारै राखै ऐके आयि ॥

ईश्वरले मात्र मार्दछन् अनि रक्षा गर्दछन्।

मानुख कै किहु नाही हाथि ॥

मानिसको अधिनमा केही पनि छैन।

तिस का हुकमु बुझि सुखु होयि ॥

उनको आज्ञालाई बुझ्नाले सुख प्राप्त हुँदछ।

तिस का नामु रखु कंठि परेयि ॥

उहाँको नाउँ लपेटेर आपनो गलामा राख्नुहोस्।

सिमरि सिमरि सिमरि पृथु सेयि ॥

हे नानक! प्रभुलाई सधैं स्मरण गरिबस,

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਰੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਕੁਨੈ ਬਾਧਾ ਆਤਨੇ ਚੈਨ॥੧॥

ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗਰ।

ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰੋ ਮਨ! ਸਤ੍ਯ ਕਾਰ੍ਯ ਗਰੁਹੋਸ੍।

ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥

ਨਾਮਕੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰ ਗਰਨਾਲੇ ਤਿਮ੍ਰੋ ਜਿਬ੍ਰੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਨੇਛ

ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ ॥

ਅਨਿ ਤਿਮੀਲੇ ਆਪਨੋ ਆਤਮਾਲਾਇ ਸੰਧੈਕਾ ਲਾਗਿ ਸੁਖਦਾਯਕ ਬਨਾਤਨੇ ਚੈ।

ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਆਪਨੋ ਆੱਖਾਲੇ ਈਸ਼ੁਰਕੋ ਲਿਲਾਲਾਇ ਹੇਰੁਹੋਸ੍।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਮੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥

ਸਤ੍ਸੰਗ੍ਰਿਮਾ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਅਨ੍ਯ ਸਬੈ ਮਿਲਾਪਹਰੂ ਹਰਾਏਰ ਜਾਨ੍ਚਨ੍।

ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਆਪਨੋ ਚਰਣਲੇ ਗੋਵਿੰਦਤੋ ਮਾਰਗਿਮਾ ਹਿੰਡੁਨੁਹੋਸ੍।

ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥

ਏਕ ਕ੍ਸ਼ਣਕਾ ਲਾਗਿ ਪਨਿ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਰਨਾਲੇ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸੂਵਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਕਾਨਲੇ ਹਰਿਕੋ ਕਥਾ ਸੁਸ੍ਰੁਹੋਸ੍।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਉਜਲ ਮਥਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ!(ਯਸ ਪ੍ਰਕਾਰ) ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਕਬਾਰਮਾ ਤਿਮ੍ਰੋ ਮਸਤਕ ਉਜਵਲ ਹੁਨੇਛ॥੨॥

ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥

ਸੰਸਾਰਮਾ ਤੀ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿ ਮਾਤ੍ਰ ਭਾਗ੍ਯਸ਼ਾਲੀ ਹੁਨ੍ਚਨ੍,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥

ਜੋ ਸੱਥੈ ਭਗਵਾਨਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗਾੜਹਨੁ ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੈ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥

ਜੁਨ ਖੁਸੀਏ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮਕੋ ਚਿੰਨ੍ਹ ਗਰਦਨੁ,

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ ॥

ਯਹੀ ਖੁਸੀਏ ਜਗਤਮਾ ਧਨਵਾਨਕੋ ਰੂਪਮਾ ਗਰਿਨੁ ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥

ਜੁਨ ਖੁਸੀਏ ਆਪਨੋ ਮਨ, ਸਰੀਰ ਰ ਮੁਖਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੁ ਗਰੁ ਚਿੰਨ੍ਹ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥

ਸਮਿਝਿਨੁਹੋਸੁ ਕਿ ਠੁ ਸੰਥੈ ਸੁਖੀ ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਜੁਨ ਖੁਸੀਏ ਕੇਵਲ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਿੰਨ੍ਹ,

ਇਤ ਉਤ ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ ॥

ਉਸਲਾਇ ਯੋ ਸੰਸਾਰ ਰ ਪਰਲੋਕਕੋ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨੁ ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜਸਕੋ ਮਨ ਈਸ਼ੁਰਕੋ ਨਾਮਮਾ ਮਿਲਦੁ ਚਿੰਨ੍ਹ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਉਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਜੁਨ ਖੁਸੀਏ ਆਪੁਲਾਇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਿੰਨ੍ਹ,

ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਬੁਝਿਨੁਹੋਸੁ ਕਿ ਉਸਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟਿਸਕੇਕੋ ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਜੁਨ ਖੁਸੀਏ ਸਨ੍ਤਹਰੁਕੋ ਸੰਗਤਮਾ ਹਰਿ-ਭਗਵਾਨਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗਰਿਰਹਨੁ ਚਿੰਨ੍ਹ,

ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ ॥

ਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਭਕਤਲੇ ਸਾਰਾ ਰੋਗਹਰੂਭਾਟ ਮੁਕਿਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਗਰਦਛ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਾਨੁ ॥

ਜੁਨਿ ਵਯਕਿਤਲੇ ਰਾਤ-ਦਿਨਿ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਭਜਨਿ ਨੈ ਵਯਾਯਾ ਗਰਿਰਹਨੁਛ,

ਗਿ੍ਰਹਸਤ ਮਹਿ ਸੇਈ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਠੁ ਆਪਨੋ ਗ੍ਰਹਸਥਮਾ ਨੈ ਨਿਰਿਲਿਪਤਿ ਰਹਨੁਛ।

ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਜੁਨਿ ਮਾਨਿਸਲੇ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਮਾਥਿ ਆਸਾ ਰਾਖੇਕਾ ਚਨੁ,

ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥

ਤਸਕੋ ਲਾਗਿ ਮ੍ਰਿਤੁਕੋ ਫਨੁਦਾ ਕਾਟਿਨੁਛ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੋ ਭੋਕੁ ਹੁਨੁਛ,

ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੁਖ ॥੪॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤਸਲਾਈ ਕੁਨੈ ਦੁ:ਖ ਲਾਗਦੈਨ॥੪॥

ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਜਸਲਾਈ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਮਨਮਾ ਯਾਦ ਆਉਂਛ,

ਸੇ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਭੁਲਾਵੈ ॥

ਤਯੋ ਸਨੁਤਿ ਪ੍ਰਸਨੁਨੁ ਚ ਰ ਤਸਕੋ ਮਨਿ ਕਹਿਲੈ ਤਗਮਗੁ ਹੁੰਦੈਨ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਸਲਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਆਪਨੋ ਕ੍ਰਪਾ ਗਨੁੰਹੁਨੁਛ,

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਭਨਿ ਤਯੋ ਸੇਵਕੁ ਕੋਸੰਗੁ ਤਰਾਤਨਿ ਸਕਛ?

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਜਸੁਤੋ ਈਸ਼ਵਰ ਚਨੁ, ਤਯਸੁਤੈ ਨੈ ਤਸਲੇ ਦੇਖਦਛ।

ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ईश्वर स्वयं उहाँको सृष्टिमा संलग्न हुनुहुन्छ।

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥
मैले धेरै पटक सोचेको छु र निर्णय गरेको छु।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੁਝਿਆ ॥
गुरुको कृपाले हामीले सम्पूर्ण वास्तविकता बुझेका छौं।

ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥
जब म देख्छु सबै कुरा परमात्मा नै हुन्।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੁਖਮੁ ਸੇਈ ਅਸਬੁਲੁ ॥੫॥
हे नानक! उहाँ आफैमा सूक्ष्म तथा आफैमा निराकार हुनुहुन्छ॥५॥

ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ॥
न केही जन्मन्छ, न केही मर्दछ।

ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ ॥
भगवान्‌ले आफ्नो लीला आफै गर्नुहुन्छ।

ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥
जन्म-मरण, गोचर(दृश्य) तथा अगोचर(अदृश्य)-"

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥
यी सारा जगत्‌लाई उको आफ्नो आज्ञाकारी बनाएका छन्।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ ॥
उहाँ सबै एकलै हुनुहुन्छ। उहाँ स्वयं सबै (जीव-जन्तुहरू) मा उपस्थित हुनुहुन्छ।

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥
धेरै चालहरू द्वारा, उहाँले सृष्टिलाई सृष्टि गर्नुहुन्छ र नष्ट गर्नुहुन्छ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ ॥
तर अनन्त परमात्माले कुनै पनि कुरा नष्ट गर्नुहुन्न।

ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

उहाँले ब्रह्माण्डलाई समर्थन गरिरहनुभएको छ।

अलख अडेव पुरख परताप ॥

प्रभुको महिमा अदृश्य र भेदभावरहित छ।

आपि जपाये त नानक जाप ॥६॥

हे नानक! यदि उसले आफ्नो नामजप कुनै पुरुषले गर्छ भने मात्र नामजप गर्छ।।६।।

जिन पृष्ठ जाता सु सेठावैत ॥

जसले प्रभुलाई जान्दछन्, तिनीहरू महिमामय हुन्छन्।

सगल संसारु उधरै तिन मंड ॥

उहाँको मन्त्र (उपदेश) ले सारा संसारलाई बचाउँदछ।

पृष्ठ के सेवक सगल उधारन ॥

परमेश्वरका सेवकहरूले सबैको भलाइ गर्छन्।

पृष्ठ के सेवक दुख बिसारन ॥

परमप्रभुका सेवकहरूको संगतले दुःखकष्टलाई बिर्सन्छ।

आपे मेलि लडे किरपाल ॥

दयालु परमप्रभुले तिनीहरूलाई उहाँसँग जोड्नुहुन्छ।

गुर का सवदु जपि डे निहाल ॥

गुरुको वचनको जप गर्नाले ऊ कृतज्ञ बन्छ।

उिन की सेवा सेयी लारौ ॥

उहाँ मात्र आफ्नो सेवामा हुन पाउनु भाग्यमानी देखिन्छ,

जिस ने कृपा करहि बडभारौ ॥

जसलाई परमेश्वरले कृपा गर्नुहुन्छ।

नामु जपत पावहि बिस्रामु ॥

भगवानको नामजप गर्नेलाई सुख मिल्छ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਉਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥੭॥

हे नानक! ती मानिसहरूलाई महान् सम्झनुहोस् ॥ ७ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

उसले जे-जे गर्छ, त्यो परमप्रभुको आज्ञामा गर्छ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥

उहाँ सधैंभरि परमप्रभुसित रहनुहुन्छ।

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੇ ਹੋਇ ॥

जे सुकै होस्, त्यो स्वाभाविक स्वभाव हो।

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ ॥

उसले सृष्टिकर्ता परमप्रभुलाई चिन्दछ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥

परमप्रभुका कामहरू उहाँका सेवकहरूका लागि मिठा छन्।

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥

ईश्वर जस्तो हुनुहुन्छ, उहाँलाई उस्तै देखिन्छ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

त्यो त्यसैमा मिल्दछ, जसबाट ऊ उत्पन्न भएको थियो।

ਓਇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਉਨਹੁ ਬਨਿ ਆਏ ॥

उनी खुशीको भण्डार हुन्। यो प्रतिष्ठा उनलाई मात्र सुहाउँछ।

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੇ ਮਾਨੁ ॥

आफ्नो सेवकलाई प्रभु आफैले नै सोभा प्रदान गर्नुहुन्छ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਏਕੇ ਜਾਨੁ ॥੮॥੧੪॥

हे नानक! परमप्रभु र उहाँका सेवक एउटै हुनुहुन्छ भनेर बुझ्नुहोस् ॥८॥१४॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ॥

ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ ਸਰਵਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਨੁਹੁੰਦੁ ਰ ਹਾਮ੍ਰਾ ਦੁ:ਖਹਰੂ ਜਾਨੁਹੁੰਦੁ ।

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਮ ਤਸਲਾਇੰ ਬਲਿ ਚਠਾਉਂਦੁ ਜਸਲਾਇੰ ਮਾਨਿਸਲੇ ਸਿਮਰਨ ਗੇਰ ਬਚਾਉਂਦੁ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ॥

ਜਗਤਪਾਲਕ ਗੋਪਾਲਲੇ ਟੂਟੇਕਾਲਾਇੰ ਜੋੜਨੇ ਹੁਨੁ ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਤਹਾਓਂ ਆਫੈਲੇ ਸਭੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਪਾਲਨਪੋਥਣ ਗਨੁਹੁੰਦੁ ।

ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਸਭੈਕੋ ਖਿਆਲ ਰਾਖੁਹੁੰਦੁ,

ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੇਈ ਨਾਹਿ ॥

ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਰਿਜੀ ਹਾਤ ਫਕਦੈਨਨੁ ।

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਹੈ ਮੇਰੋ ਮਨ! ਜਹਿਲੇ ਪਨਿ ਭਗਵਾਨਕੋ ਜਪ ਗਨੁਹੋਸੁ ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਅਨੰਤ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ ਸਭੈ ਏਕਲੈ ਹੁਨੁਹੁੰਦੁ ।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਆਫੈਲੇ ਗੇਰ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਹੁਨ ਸਕਦੈਨ,

ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥

ਤਸਲੇ ਸਯੋਓਂ ਪਟਕ ਝੁਛਾ ਗੇ ਪਨਿ ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥

ਤਸਭਾਹੇਕ, ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਤਪਾਇੰਕੋ ਕਾਮਕੋ ਚੈਨ ।

ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥

हे नानक! एक ईश्वरको नामजप गनलि मोक्ष प्राप्त हुन्छ ॥१॥

रूपवृत्तु हेरि नाही मेरै ॥

यदि प्राणी धेरै सुन्दर छ भने, यसले स्वचालित रूपमा अरूलाई मोहित गर्दैन।

पूज की जेति सगल षट मेरै ॥

परमेश्वरको ज्योति सबै शरीरमा सुन्दर छ।

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੇ ਗਰਬੈ ॥

धनी भएकोमा मानिसले कस्तो घमन्ड गर्न सक्छ,

ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ ॥

जब सबै पैसा उसलाई दिइन्छ।

ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੇਉ ਕਹਾਵੈ ॥

यदि कुनै मानिसले आफूलाई महान् शूरवीर भन्छ भने,

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ ॥

परमप्रभुको कला (शक्ति) बिना उसले कसरी प्रयास गर्न सक्छ?

ਜੇ ਕੇ ਹੋਇ ਬਰੈ ਦਾਤਾਰੁ ॥

यदि कुनै पुरुष दाता बन्छ भने

ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ ॥

त्यसैले परमेश्वरले सोचुहुन्छ कि उहाँ मूर्ख हुनुहुन्छ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ ਹਉ ਰੋਗੁ ॥

गुरुको कृपाले उनको अहंको रोग हट्दछ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਸਦਾ ਅਰੋਗੁ ॥੨॥

हे नानक! त्यो मानिस सधैं स्वस्थ रहन्छ ॥२॥

ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ ॥

जस्तो मन्दिरलाआ एउटा स्तम्भ(खाँबो)ले सहारा दिन्छ,

ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ ॥
ਲੁਖਰੀ ਨੈ ਗੁਰੁਕੋ ਵਚਨਲੇ ਮਨਲਾਇ ਸਮਰਥਨ ਗਠੈ।

ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ ॥
ਜਬ ਡੁਙਾਮਾ ਰਾਖਿਏਕੋ ਫੁਙਾ ਪਾਰ ਹੁਠੁ,

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ ਨਿਸਤਰੈ ॥
ਲੁਖਰੀ ਨੈ ਗੁਰੁਕੋ ਪਾਤਮਾ ਟਾਂਸੇਰ ਜੀਵਲੇ ਭਾਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਗਠੈ।

ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ਜਸਰੀ ਦਿਪਕਲੇ ਅੰਧਾਰੋਲਾਇ ਉਯਾਲੋ ਪਾਰਿਦਿਠੁ,

ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ ॥
ਲੁਖਰੀ ਨੈ ਗੁਰੁਲਾਇ ਦੇਖੇਰ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਿਲਿਤ ਹੁਠੁ।

ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥
ਜਸਤੋ ਮਾਨਿਸਲੇ ਠੁਲੋ ਜੰਗਲਮਾ ਬਾਟੋ ਭੇਟਾਉਠੁ,

ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥
ਲੁਖਰੀ ਨੈ ਸਦ੍ਰਾਵਮਾ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਠਾ ਮਾਨਿਸਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਜਯੋਤਿ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁਠੁ।

ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥
ਮ ਤੀ ਸਨੁਤਹਰੁਕੋ ਚਰਣਕੋ ਧੁਲੋ ਮਾਗੁਠੁ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ॥੩॥
ਹੈ ਭਗਵਾਨ! ਨਾਨਕਕਾ ਝੁਛਾਹਰੁ ਪੁਰਾ ਗਨੁਹੋਸੁ॥੩॥

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ ॥
ਹੈ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਕਿਨ ਵਿਲਾਪ ਗਰਦਠੈ!

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥
ਤਿਮੀਲੇ ਆਪਨੋ ਅਧਿਲੋ ਜਨਮਕਾ ਕਰਮਹਰੁਦੁਆਰਾ ਲੇਖਿਏਕਾ ਸਭੈ ਕੁਰਾਹਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਨੇਠੈ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥
ਦੁ:ਖ ਰ ਸੁਖਕਾ ਦਾਤਾ ਈਸ਼ੁਰ ਹੁਨੁਹੁਠੁ।

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥

ਅਰੂ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਚੋਟੇਰ ਤਿਮੀ ਤਹਾਕੋ ਆਰਾਧਨਾ ਗਰ।

ਜੇ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਜੇ-ਜੇ ਗਰੁਹੁਨੁਚ, ਟਪਸਲਾਇ ਆਨੰਦਕੋ ਰੂਪਮਾ ਲਿਨੁਹੋਸੁ।

ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ! ਤਿਮੀ ਕਿਨ ਮਟਕਿਰਹੁਨੁਚੈ।

ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗ ॥

ਕੁਨ ਚਾਹਿੰ ਚਿਜ ਤਿਮੀ ਸਾਥਮਾ ਆਏਕੋ ਹੋ।

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੋਭੀ ਪਤੰਗ ॥

ਹੇ ਲੋਭੀ ਮਾਨੁਚੇ! ਕੇ ਤਿਮੀ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਏਸ਼ਵਰ ਭੋਗ ਗਰਨਮਾ ਮਸਤ ਮਝਰਹੇਕਾ ਚੈ?

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ॥

ਤਿਮੀ ਮਨਮਾ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗਰ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਸਰੀ, ਤਪਾਇ ਆਦਰਪੂਰਕ ਆਪਨੋ ਧਾਮ (ਪ੍ਰਮੋਦਵਨ) ਮਾ ਜਾਨੁਹੁਨੇਚ ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ॥

"ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਰਾਮ ਨਾਮਕੋ ਧਨ, ਜੁਨ ਤਿਮੀ ਧਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰ ਆਏਕਾ ਚੈ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਤਨੀ ਰਾਮਕੋ ਰੂਪਮਾ ਸਨੁਤਹਰੁਕੋ ਘਰਮਾ ਮੇਟੁਚਨੁ।

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੇਲਿ ॥

ਆਫਨੋ ਅਭਿਮਾਨਲਾਇ ਟ੍ਰਾਗਿਦਿਨੁਹੋਸੁ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੇਲਿ ॥

ਆਫਨੋ ਹੁਦਯਮਾ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਤੈਲੇਰ ਮਨਲੇ ਕਿਨ।

ਲਾਦਿ ਖੇਪ ਸੰਤਰ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ॥

ਸਨੁਤਹਰੁਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਙਗਤਮਾ ਹਿੰਡੁਨੁਹੋਸੁ ਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਉਂਕੋ ਧਨਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਰ ਧਿਆਨਕਾ ਸਾਥ ਧਾਰਣ ਗਰੁਹੋਸੁ।

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥

मायाका अन्य जन्जालहरू त्यागुहोस्।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

सबैले तिमीलाई धन्य! धन्य! भन्लान्।

ਮੁਖ ਉਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮੋਇ ॥

ती प्रभुको दरबारमा तिम्रो अनुहार चम्किलो हुनेछ।

ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ॥

यो व्यवसाय केवल एक दुर्लभ व्यापारीद्वारा नै गरिन्छ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੫॥

हे नानक! म सधैं यस्तो व्यापारीको लागि आफैलाई बलिदान गर्दछु॥५॥

ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਉ ॥

हे प्राणी, सन्तहरूको चरण धोएर पिऊ।

ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ॥

सन्तहरूलाई आफ्नो आत्मा पनि अर्पण गर।"

ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

सन्तहरूको चरणको धूलोले नुहाउनुहोस्।

ਸਾਧ ਉਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

साधुप्रति कुर्बान हुन पर्दछ।

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥

साधुको सेवा सौभाग्यले नै पाइन्छ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

साधुको सङ्गतिमा गरि भजनका गुणगान गर्न पर्दछ।

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ ॥

साधुले अनेक विघ्नहरूबाट मानिसलाई रक्षा गर्दछन्।

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥

ਜਸਲੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗਰਦਛ, ਠ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਾਖਦਛ।

ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥

ਜਸਲੇ ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸਮਰਥਨ ਲਿਏਕਾ ਚਨ੍ ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਫੋਕਾਮਾ ਫਲੇਕਾ ਚਨ੍,

ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਸਲੇ ਸਬੈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦਛ ॥੬॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ ਵਰਲੇ ਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਪਨਿ ਜੀਵਿਤ ਪਾਨ੍ਹੁਛੁਛ।

ਭੂਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ ॥

ਤਹਾੱਲੇ ਭੋਕਾਹਰੂਲਾਇ ਭੋਜਨ ਪਨਿ ਦਿਨੁਛੁਛ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥

ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਖਜਾਨਾਹਰੂ ਤਹਾੱਕੋ ਵਠਿਮਾ ਚਨ੍।

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ ॥

ਤਰ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਅਥਿਲੋ ਜਨ੍ਮਕੋ ਕਰ੍ਮਕੋ ਫਲ ਭੋਗਛਨ੍।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਟਪਹੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਹੋ ਰ ਤਹਾੱ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਗਰ੍ਨ ਸਕ੍ਸ਼ਮ ਹੁਨੁਛੁਛ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥

ਤਹਾੱਭਾਹੇਕ ਅਰੂ ਕੋਹੀ ਨ ਥਿਯੋ ਰ ਨ ਹੁਨੇਛ।

ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ ॥

ਓਹੋ ਮੇਰੋ ਭਗਵਾਨ! ਦਿਨਰਾਤ ਤਹਾੱਕੋ ਪੂਜਾ ਗਰ।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ ॥

ਯੋ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਣ ਸਬੈਭਨ੍ਦਾ ਤਚ੍ਚ ਤਥਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗਰੇਰ ਆਪਨੋ ਨਾਤੁੰ ਦਿਨੁਭਏਕੋ ਚ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ ॥੭॥

हे नानक! ऊ पवित्र हुँदछ ॥७॥

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥

जसको गुरुमाथि आस्था हुन्छ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

त्यो मानिसले हरि-प्रभुलाई स्मरण गर्न थाल्छ।

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੇਇ ॥

उनी तीਨै लोकमा प्रसिद्ध भक्त बन्छन्।

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੇ ਹੋਇ ॥

जसको हृदयमा एक परमेश्वर हुनुहुन्छ।

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾ ਕੀ ਰਹਤ ॥

उसको कर्म सत्य छ र जीवन-मर्यादा पनि सत्य छ।

ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ ॥

उसको मनमा सत्य छ र उसले आफ्नो मुखले सत्य बोल्छ।

ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ ॥

उहाँको दर्शन सत्य छ अनि उहाँको रूप पनि सत्य छ।

ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ ॥

उहाँले सत्य बाँਡਨੁहुन्छ र सत्य फैलाउनुहुन्छ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ ॥

हे नानक! जो मनुष्य परम ब्रह्म को सत्य मानता है,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ ॥੮॥੧੫॥

त्यो मानिस सत्यमा लीन हुन्छ ॥८॥१५॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक ॥

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ ॥

परमेश्वरको कुनै रूप वा चिन्ह अथवा रङ हुँदैन। उहाँ मायाका तीन गुणभन्दा माथि हुनुहुन्छ।

ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੧॥

हे नानक! परमेश्वर आफैले त्यस मानिसलाई व्याख्या गर्नुहुन्छ जसमाथि उहाँ स्वयं प्रसन्न हुनुहुन्छ॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ ॥

(हे प्राणी!) आपनो हृदयमा अनन्त प्रभुलाई याद गर।

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ ॥

अनि मानिसको प्रेम (लगाव) त्यागुहोस्।

ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ ॥

त्योभन्दा माथि केही पनि छैन।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ती एक ईश्वर सबै जीव-जन्तुहरूमा हुनुहुन्छ।

ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥

उसले सबै कुरा आफै देखे र सबै कुरा आफै जान्ने हुनुहुन्छ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥

परमप्रभु अत्यन्त गम्भीर, गहिरो र ज्ञानी हुनुहुन्छ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

उनी परब्रह्म, परमेश्वर र गोबिन्द हुन्।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ ॥

कृपाको भण्डार अत्यन्त दयालु र क्षमाशील छन्।

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥

हे परमप्रभु! तिम्रा साधुहरूको पाउमा नतमस्तक हुन पाऊँ

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥੧॥

ਨਾਨਕਕੋ ਮਨਮਾ ਯਹੀ ਅਮਿਲਾਥਾ ਚ ॥੧॥

ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ ॥

ਮਗਵਾਨ੍ ਝੱਛਾਹਰੂ ਪੂਰਾ ਗਰੇ ਰ ਸ਼ਰਣ ਢਿਨ ਯੋਗਯ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ ।

ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੇਈ ਹੋਗੁ ॥

ਯੇ ਪਨਿ ਈਸ਼ਵਰਲੇ ਆਪਨੋ ਹਾਤਲੇ ਲੇਖਿਦਿਨੁਮਏਕੋ ਚ, ਟਯਹੀ ਨੈ ਹੁਨੁਚ ।

ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੇਰੁ ॥ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥

ਹਹਾਲੇ ਆੱਖਾ ਝਿਮਕਯਾਤੱਦੈ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਕੋ ਸ੍ਰਿਣਿ ਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਗਰੁਨੁਹੁਨੁਚ । ਹਸਕੋ ਮਿਨ੍ਰਿਤਾ ਅਰੂ ਕਸੈਲਾਝ ਥਾਹਾ ਚੈਨ ।

ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ ॥

ਹਹਾੱ ਪ੍ਰਸਨ੍ਰਿਤਾਕੋ ਏਕ ਰੂਪ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ ਅਨਿ ਹਹਾੱਕੋ ਮਨੁਦਿਰਮਾ ਸਥੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਨੁਚ ।

ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥

ਸੈਵੇ ਸੁਨੇਕੋ ਚੁ ਕਿ ਸਮਸੁਤ ਪਦਾਰਥ ਹਨਕੋ ਘਰਮਾ ਪਾਝੁਨੁਚ ।

ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥

ਹਹਾੱ ਰਾਜਾਹਰੂਮਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਥਾ ਯੋਗੀਹਰੂਮਾ ਮਹਾਯੋਗੀ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ ।

ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗਿ੍ਰਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥

ਹਹਾੱ ਤਪਸਵੀਹਰੂਮਾਝ ਮਹਾਨ੍ ਤਪਸਵੀ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ ਰ ਘਰਧਨੀਹਰੂਮਾਝ ਗ੍ਰਹਸੁਥ ਪਨਿ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ ।

ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਟੀ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਧਯਾਨ ਗਨਾਲਿ ਮਕੁਤਹਰੂਲੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁਤ ਗਰੇਕਾ ਚਨੁ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਟਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਅਨੁਤ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਪਾਏਕੋ ਚੈਨ ॥੨॥

ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਯੁਨ ਪ੍ਰਮੁਕੋ (ਸ੍ਰਿਣਿ-ਰੂਪੀ) ਲੀਲਾਕੋ ਕੁਨੈ ਅਨੁਤ ਚੈਨ,

ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ ॥

ਹਨਲਾਝ ਖੋਯੇਰ ਦੇਵਤਾਹਰੂ ਪਨਿ ਥਾਕਿਸਕੇਕਾ ਚਨੁ ।

ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੁਤੁ ॥

तपाईंको छोरालाई आफ्नो बुबाको जन्मको बारेमा के थाह छ?

सगल परेयी अपुनै सुति ॥

सम्पूर्ण सृष्टि ईश्वरले आफ्नो धागोमा बुनेका छन्।

सुमति गिआनु यिआनु जिन देदि ॥ जन दास नामु यिआवहि मेदि ॥

जसलाई प्रभुले बुद्धि, ज्ञान र ध्यान दिनुहुन्छ, उहाँका सेवकहरू र सेवकहरू उहाँमा मनन गरिरहन्छन्।

तिहु गुण महि जा कउि भरमाये ॥

जसलाई परमेश्वर मायाका तीन गुणहरूमा विचरण गर्नुहुन्छ,

जनमि भरै ढिदि आवै जाये ॥

उहाँ जन्मनुहुन्छ र मर्नुहुन्छ र आन्दोलनको चक्रमा हुनुहुन्छ।

उच नीच तिस के असषान ॥

सबै अग्लो-होचो उहाँका स्थानहरू हुन्।

जैसा जनावै तैसा नानक जान ॥३॥

हे नानक! जसरी उहाँले बुद्धि दिनुहुन्छ, त्यसरी नै उहाँ समझको प्राणी हुनुहुन्छ।॥३॥

नाना रूप नाना जा के रंग ॥

परमेश्वरको धेरै रूपहरू र धेरै रङहरू छन्।

नाना भेष करहि दिक् रंग ॥

धेरै पहिरन लगाएका उनी अहिले पनि उस्तै छन्।

नाना बिधि कीने बिसषारु ॥

उहाँले आफ्नो सृष्टिलाई विभिन्न तरिकामा फैलाउनुभएको छ।

पुत्रु अबिनासी ऐकंकारु ॥

अनन्त परमप्रभु जो एक हुनुहुन्छ,

नाना चलित करे खिन माहि ॥

एकैछिनमा उनले विभिन्न खेलहरू सिर्जना गर्दछन्।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ ॥

ਸਿੱਧ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ ਲੇ ਸਭੈ ਠਾਉਂਹਰੂਮਾ ਸ਼ਾਸਨ ਗਰਿਰਹਨੁਮਏਕੋ ਚ।

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਤਹਾੱਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਲਾਇ ਖੈਰੈ ਤਰਿਕਾਮਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੁੰਮਯੋ।

ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਧੇ ਪਾਈ ॥

ਤਨਲੇ ਆਪਨੈ ਮੂਲ੍ਯਾਙ੍ਗਨ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍।

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਸਭੈ ਹ੍ਰਦਯਹਰੂ ਤਹਾੱਕਾ ਹੁਨ੍ ਰ ਸਭੈ ਸਥਾਨਹਰੂ ਤਹਾੱਕਾ ਹੁਨ੍।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਰੇਰ ਜਿਤੁੰਦਛੁ॥੪॥

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤ ॥

ईश्वरको नामले सबै जीव-जन्तुहरूलाई सहारा दिएको छ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

पृथ्वीका खण्डहरू र ब्रह्माण्ड परमेश्वरको नामद्वारा संਰक्षਿਤ ਚਨ੍।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥

भगवान्को नामले स्मृति, वेद र पुराणलाई समर्थन गरेको छ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ॥

नामको सहायताले जीवहरूले ज्ञान र ध्यानको बारेमा सुन्छਨ੍।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ ॥

परमेश्वरको नाम आकास र पातालको सहारा ਹੋ ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ ॥

परमेश्वरको नाम सबै शरीरहरूको सहारा ਹੋ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ ॥

यी तीनवटै भवन र चौध लोक भगवान्को नाममा टिकेका ਚਨ੍।

ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ ॥

मानिसले नामसँਗ संगत गरेर र कानले सुनेर रेखा पार गरेको ਚ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ ॥

ਜਸਮਾਥਿ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾ ਹੁਨ੍ਚ ਰ ਉਹਾਕੋ ਨਾਉਂਮਾ ਵਿਲੀਨ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ,

ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੇ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਯੋ ਯਕ੍ਤਿ ਚੌਥੋ ਸਥਾਨਮਾ ਪੁਗ੍ਚ ਰ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰ੍ਦਛ॥੫॥

ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਜੁਨ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਰੂਪ ਸਤ੍ਯ ਛ, ਉਨਕੋ ਨਿਵਾਸ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਛ।

ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਕੇਵਲ ਤੀ ਸਦ੍ਪੁਰੁਖ ਨੈ ਪ੍ਰਮੁਖ ਹੁਨ੍।

ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਤੀ ਜਸਕੋ ਕਰ੍ਮ ਅਨਨ੍ਤ ਛ ਅਨਿ ਜਸਕੋ ਵਚਨਹਰ੍ ਸਤ੍ਯ ਛਨ੍, ਉਹਾ ਸਤ੍ਯਸ੍ਵਰੁਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸਭੈਮਾ
ਵ੍ਯਾਪਕ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ।

ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ ॥

ਉਹਾਕਾ ਕਰ੍ਮਹਰ੍ ਸਤ੍ਯ ਛਨ੍ ਅਨਿ ਉਹਾਕੋ ਸ੍ਰਿਐ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਛ।

ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਯਸਕੋ ਮੂਲ ਸਤ੍ਯ ਹੋ ਰ ਯਸਭਾਟ ਨਿਸਕਨੇ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਹੋ।

ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ ॥

ਉਹਾਕਾ ਕਾਮਹਰ੍ ਸਾੱਚੋ ਰ ਪਵਿਤ੍ਰਭਨ੍ਦਾ ਪਨਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਛਨ੍।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਲੇ ਜਸਲਾਏ ਪਨਿ ਵ੍ਯਾਖ੍ਯਾ ਗਰ੍ਨੁਹੁਨ੍ਚ, ਉਸਲਾਏ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਰਾਮ੍ਰੋ ਲਾਗ੍ਚ।

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਸਾੱਚੋ ਨਾਮਲੇ ਨੈ ਆਨਨ੍ਦ ਦਿਨ੍ਚ ।

ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ!(ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ) ਯੋ ਸਾੱਚੋ ਵਿਸ਼੍ਵਾਸ ਗੁਰੁਭਾਟ ਪਾਏਨ੍ਚ॥੬॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਤ੍ਯ ਵਚਨ ਹੋ।

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥

ਤੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂ ਸਤ੍ਯ ਹੁਨ੍, ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਗਠੈ।

ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੁਝੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਸਤ੍ਯਲਾਇੰ ਬੁਝੁਚੁ ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਗਠੈ ਖਨੇ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਤ੍ਯਸੈਲੇ ਨਾਮਜਪਲੇ ਯਸਕੋ ਗਤਿ ਬਠਾਉਚੁ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਵਯੰ ਸਤ੍ਯਸ੍ਵਰੂਪ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚੁ, ਰ ਤਹਾਕਾ ਸਭੈ ਕਾਰ੍ਯ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ ॥

ਤਨੀ ਆਪੈਲਾਇੰ ਆਪਨੈ ਅਨੁਮਾਨ ਰ ਅਵਸਥਾ ਥਾਹਾ ਚ।

ਜਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥

ਜਸਕੋ ਯੋ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋ, ਤਹਾਕੋ ਨੈ ਤਹਾਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰ੍ਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚੁ।

ਅਵਰ ਨ ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਯਸ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣਡਕੋ ਰਕ੍ਸ਼ਕਕੋ ਰੂਪਮਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਬਾਹੇਕ ਅਰੂ ਕਸੈਲਾਇੰ ਨਸੋਚੁਹੋਸ੍।

ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰ੍ਤਾਕੋ ਵਿਸਤਾਰ ਲਾਇੰ ਤਸਲੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗਰੇਕੋ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਚਿਨ੍ਨ ਸਕਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਵਰਤੀਆ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਕੁਰਾਲੇ ਤਸਲਾਇੰ ਲੋਭ੍ਯਾਉਚੁ, ਤ੍ਯੋ ਮਾਤ੍ਰ ਹੁਨੁਚੁ।।੭।।

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕਾ ਅਦ੍ ਭੁਤ, ਅਦ੍ ਭੁਤ ਚਮਤਕਾਰਹਰੂ ਦੇਖੇਰ ਮ ਚਕਕ ਪਠੁੰ।

ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ ॥

ਜਸਲੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਿਮਾ ਬੁਝੁਦੁਚੁ ਤਸਲੇ ਆਨਨ੍ਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰੁਦੁਚੁ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਸੇਵਕਹਰੂ ਤਹਾਕੋ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਲੀਨ ਹੁਨੁਚੁਨ੍।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਸਿਖਾਦੁਵਾਰਾ ਤਸਲੇ (ਨਾਮ) ਪਦਾਰ੍ਥ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰੁਦੁਚੁ।

ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ ॥

उहाँ दाता र दुःखको उपचारक हुनुहुन्छ।

जा बै सँगि उरै सँसार ॥

तिनीहरूको संगतमा, संसारलाई कल्याण हुन्छ।

ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥

यस्ता सेवकहरूको सेवक भाग्यमानी हुन्छ।

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

उहाँको सेवकको सङ्गतमा, मानिसको मनोवृत्ति एउटै परमेश्वरसित जोडिएको हुन्छ।

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ ॥

प्रभुको दासले उहाँको स्तुति गान गर्छ र उहाँको स्तुति गर्छ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧੬॥

हे नानक! गुरुको कृपाले उसलाई फल प्राप्त हुन्छ ॥८॥१६॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

भगवान् सृष्टि हुनुभन्दा पहिले पनि साँचो हुनुहुन्थ्यो, युगको सुरुमा पनि सत्य हुनुहुन्थ्यो।

ਹੈ ਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥੧॥

अब यो वर्तमानमा अवस्थित छ। हे नानक! भविष्यमा पनि त्यो सत्यस्वरूप भगवान् अस्तित्वमा रहनेछ ॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी ॥

ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ ॥

परमप्रभुका चरणहरू सत्य छन्, र सत्य त्यो हो जसले उहाँको चरण-स्पर्ष गर्दछ।

ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ ॥

उहाँको पुजा सत्य हो र उहाँको पुजा गर्ने व्यक्ति पनि सत्य हो।

ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ ॥

उहाँका दर्शनहरू सत्य हुन् र दूरदर्शी पनि सत्य हुन्।

नामु सति सति पਿਆवनहार ॥

उहाँको नाउँ सत्य हो र उहाँ सत्य पनि हुनुहुन्छ जसले यसमा मनन गर्नुहुन्छ।

आपि सति सति सभ ढारी ॥

उहाँ स्वयं सत्यस्वरूप हुनुहुन्छ, सत्य उहाँले समर्थन गर्नुभएको सबै कुरा हो।

आपे गुण आपे गुणकारी ॥

उहाँ आफैमा एक गुण हुनुहुन्छ र यो आफै गुणकारी हुनुहुन्छ।

सबदु सति सति पृष्ठु बकता ॥

परमप्रभुको वचन सत्य हो र उहाँ साँचो वक्ता हुनुहुन्छ जसले उहाँका गुणहरूको प्रशंसा गर्नुहुन्छ।

सुरति सति सति जसु सुनता ॥

ती कानहरूसत्यहरू हुन् जसले असल मानिसको प्रशंसा सुन्छन्।

बुझनहार कਉ सति सभ रोਇ ॥

जसले परमेश्वरलाई बुझ्दछ, सबै कुरा सत्य हो।

नानक सति सति पृष्ठु सैਇ ॥१॥

हे नानक! ती प्रभु सधैं साँचो हुनुहुन्छ ॥ १॥

सति सरूपु रिदै जिनि मानिआ ॥

जुन मानिसले आफ्नो हृदयमा सत्य स्वरूपमा परमेश्वरमा विश्वास गर्दछ,

करन करान तिनि मूलु पढानिआ ॥

उहाँले सबै कुराको जड र कर्ता (सृष्टिको) बुझ्नुहुन्छ।

जा कै रिदै बिसृसु पृष्ठु आਇआ ॥

जसको हृदयमा परमेश्वरको विश्वास पसेको छ,

उतु गिआनु तिसु मनि पृगाटाਇआ ॥

उसको दिमागमा मौलिक ज्ञान स्पष्ट हुन्छ।

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ ॥

उहाँ डर त्यागोर निर्धक्क भएर बाँचुहुन्छ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

अनि जहाँबाट उहाँ जन्मनुभएको थियो, उसैमा लीन हुनुहुन्छ।

ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ ॥

जब एउटा वस्तु आफ्नो प्रकारको अर्को वस्तुसँग विलीन हुन्छ, त्यसलाई त्यसभन्दा फरक भन्न सकिँदैन।

ਬੁਝੈ ਬੁਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥

केवल एक समझदार व्यक्तिले मात्र यो विचार बुझ्दछ।

ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੨॥

हे नानक! नारायणलाई भेटेका प्राणीहरू उहाँसँग एक भएका छन्॥२॥

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

परमेश्वरको दास उहाँप्रति आज्ञाकारी छ।

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ ॥

भगवानको सेवकले सधैं उनको नै पुजा गरिरहन्छन्।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ईश्वरको सेवकको मनमा आस्था हुँदछ।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

प्रभुको सेवकका जीवन-आचरण पवित्र हुँदछ।

ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ ॥

प्रभुको सेवकलाई यो थाहा हुँदछ कि उसको स्वामी सधैं उसको साथमा हुन्छन्।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

परमेश्वरका सेवक उहाँको नाउँको प्रेममा बस्छन्।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨਹਾਰਾ ॥

प्रभु आफ्नो दासको पालन-पोषणकर्ता हुनुहुन्छ।

ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਨਿਰੰਕਰ ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਆਪਨੋ ਸੇਵਕਕੋ ਪ੍ਰਤਿਠਾ ਧਾਰਣ ਗਰੁੰਹੁਛ।

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ ॥

ਤਯੋ ਨੈ ਸੇਵਕ ਹੋ, ਜਸਮਾਥਿ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ ਦਯਾ ਗਰਦੰਛਨ੍।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤਯੋ ਸੇਵਕਲੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਲਾਇ ਹਰੇਕ ਸਾਸਲੇ ਸਮ੍ਝੁਛ॥੩॥

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ ਵਰ ਲੇ ਆਪਨੋ ਸੇਵਕਕੋ ਓਹਦਾ ਧਾਰਣ ਗਰੁੰਹੁਛ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ ॥

ਤਿਨਲੇ ਪਕਕੈ ਪਨਿ ਆਪਨੋ ਨੋਕਰਕੋ ਪ੍ਰਤਿਠਾ ਪਾਏਕਾ ਚਨ੍।

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥

ਪਰਮਪ੍ਰਭੂਲੇ ਆਪਨਾ ਦਾਸਕੋ ਆਦਰ ਗਰੁੰਹੁਛ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਨੋਕਰਲਾਇ ਆਪਨੋ ਨਾਮ ਜਪੁ ਲਗਾਉਂਛ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥

ਆਪਨੋ ਸੇਵਕਕੋ ਤਨੀ ਆਫੈ ਲਾਜ ਫਾਕਦਚਨ੍।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ ॥

ਤਨਕੋ ਗਤਿ ਤਥਾ ਅਨੁਮਾਨਬਾਰੇ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਜਾਨਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੋ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਕਿਨੈ ਪਨਿ ਕ੍ਯਕਿਤਲੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸੇਵਕਕੋ ਬਰੂਰੀ ਗਰਨ ਸਕਦੈਨ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਉਚ ਤੇ ਉਚੇ ॥

ईश्वरको सेवक सर्वेच्च हुन्छ।

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਜਸਲਾਇ ਆਪਨੋ ਸੇਵਾਮਾ ਲਗਾਉਂਦਚਨ੍,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੪॥

हे नानक! त्यो सेवक दसै दिशाहरूमा लोकप्रिय हुँदछ ॥४॥

ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ ॥

यदि प्रभुले सानो किरामा शक्ति भरिदिनुभयो भने

ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ ॥

यसले लाखौं, लाखौं लशकरलाई खरानी बनाउन सकछ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ ॥

जुन प्राणीको श्वास परमेश्वर आफैले निकाल्दैनन्,

ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥

उसलाई वहाँले आफ्नो हात दिएर बचाउनुहुन्छ।

ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

मानिस विभिन्न तरिकामा प्रयास गर्दछ,

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ ॥

तर उसको काम असफल हुन्छ ।

ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੇਇ ॥

परमेश् वरबाहेक अरू कसैले हामीलाई मार्न वा बचाउन सकदैन । परमेश्वर सबै जीवजन्तुहरूको रक्षक हुनुहुन्छ।

ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

हे नश्वर प्राणी! तुम क्यों चिंतित हो?

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ॥੫॥

हे नानक! अतुलनीय र अद्भुत परमेश्वरलाई स्मरण गर ॥५॥

ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ ॥

ईश्वरको नामजप बारम्बार गर्नुपर्छ।

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰੁਪੀਐ ॥

ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਿਤਨਾਲੇ ਯੋ ਮਨ ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾਮ-ਰਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ,

ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਉਸਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਭਾਵੇਕ ਅਰੂ ਕਸੈਲਾਇ ਦੇਖਦੈਨ।

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ॥

ਨਾਮ ਉਸਕੋ ਧਨ ਹੋ ਰ ਨਾਮ ਉਸਕੋ ਰੂਪ ਹੋ, ਉਸਕੋ ਰੰਗ ਹੋ।

ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਉਨਕੋ ਨਾਮ ਉਸਕੋ ਸੁਖ ਹੋ ਰ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮ ਉਸਕੋ ਸਾਥੀ ਹੋ।

ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਜੋ ਲੋਗ ਨਾਮ ਕੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ,

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ॥

ਧਿਨੀਹਰੂਕੋ ਆਤਮਾ ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਮਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਅਵਸ਼ੋਭਿਤ ਹੁੰਦਾ।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਨਾਮ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ ॥੬॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਉਠਦਾ ਰ ਬੈਠਦਾ ਸਦੈਂ ਮਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਰੁ ਸੇਵਕਹਰੂਕੋ ਕਾਮ ਹ।

ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਦਿਨਰਾਤ ਆਪਨੋ ਜਿਬ੍ਰੋਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗਰ।

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਯੋ ਵਰਦਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਆਪਨਾ ਸੇਵਕਲਾਇ ਦਿਨੁਮਏਕੋ ਹੋ।

ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ ॥

ਮਨਕੋ ਉਤਸਾਹਲੇ ਭਕਿਤ ਗਰੁੰਦੁੰਦਾ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਅਨਿ ਊ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਭੁਮਾ ਤਲੀਨ ਰਹੰਦਾ।

ਜੇ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੇ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਝੁੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇ ਭਝਰਹੇਕੋ ਚ ਖੁਸੀਸਾਥ ਜਾਨਦਛਨ੍ ਰ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਜ਼ਾ ਲਾਇ ਪਨਿ ਚਿਨ੍ਛਨ੍ ।

ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ ॥

ਤਹਾਕੋ ਮਹਿਮਾਕੋ ਵਰ੍ਣਨ ਕਸਲੇ ਗਰ੍ਨ ਸਕਛ?

ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ ॥

ਮਲਾਇ ਥਾਹਾ ਚੈਨ ਕਿ ਉਨਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਾਕੋ ਏਕ ਪਨਿ ਵਰ੍ਣਨ ਕਸਰੀ ਗਰ੍ਨੇ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸਹਿ ਹਜੂਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥੭॥

ਜੋ ਦਿਨਭਰ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਾਮੁਨ੍ਰੇ ਬਝਨ੍, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਹਾਕੋ ਏਕ ਪੂਰ੍ਣ ਪੁਰੁ਷ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਛ।।।੭।।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੋ ਮਨ! ਤਿਮੀ ਉਨਕੋ ਸ਼ਰਣ ਲੇਠ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ ॥

ਤੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲਾਇ ਆਪਨੋ ਮਨ ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍।

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਸੇ ਜਨੁ ਸਰਬ ਥੇਕ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਭਗਵਾਨੁਲਾਇ ਚਿਨੇਕੋ ਚ, ਤਯੋ ਮਾਨਿਸ ਸਮਸ੍ਤ ਵਸ੍ਤੁਹਰੂ ਦਿਨੇ ਹੁਨ੍।

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥

ਉਨਕੋ ਸ਼ਰਣਮਾ ਤਿਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁੰਦਛ।

ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ ॥

ਉਨਕੋ ਦਰ੍ਸ਼ਨਦੁਵਾਰਾ ਸਮਸ੍ਤ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੁਨੇਛ।

ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ ॥

ਧਸਰੀ ਚਤੁਰ੍ਯਾਇ ਤ੍ਯਾਗੇਰ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਤੀ ਸੇਵਕਕੋ ਸੇਵਾਮਾ ਸਵਯਮਲਾਇ ਲਗਾਤਨੁਹੋਸ੍।

ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ ॥੮॥੧੭॥

ਤਿਮ੍ਰੋ ਆਵਾਗਮਨ ਮੇਟਿਨੇਛ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਦੈਵ ਨੈ ਤੀ ਸੇਵਕਕੋ ਚਰਣਕੋ ਪੁਜਾ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍।।੮।।੧੭।।

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ॥

जसले सत्यस्वरूप परमात्मालाई चिनेको छ, उसको नाम सतगुरु हो।

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

हे नानक! उसको सङ्गतिमा ईश्वरको गुणस्तुति गर्नाले उसको शिष्य पनि पार हुनेछ ॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

सतगुरुले आफ्नो शिष्यको पालन-पोषण गर्दछन्।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

आफ्नो सेवकमाथि गुरुजी संधै दयालु रहन्छन्।

ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥

गुरुले आफ्ना शिष्यका मन्दबुद्धीरूपी मैलालाई सफा गरिदिन्छन्।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥

गुरुको उपदेशद्वारा उसले हरि नामको जप गर्दछन्।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥

सतगुरुले आफ्नो शिष्यको बन्धन काट्दछन्।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ ॥

गुरुका शिष्यहरू विकृतिहरूबाट बाँच्छ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ ॥

सतगुरुले आफ्नो शिष्यलाई ईश्वरनाम रूपी धन प्रदान गर्दछन्।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ ॥

गुरुका शिष्य धेरै भाग्यशाली छन्।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ ॥

सतगुरुले आफ्नो शिष्यको इहसोक तथा परलोक सुधारिदिन्छन्।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸਤਗੁਰੁਲੇ ਆਪਨੋ ਸਿਘਲਾਇ ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਿਤ੍ਰ ਰਾਛਨ੍॥੧॥

ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਰਹੈ ॥

ਜੁਨ ਸੇਵਕ ਗੁਰੁਕੋ ਘਰਮਾ ਰਹੁਛ,

ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਰੈ ॥

ਤਸਲੇ ਗੁਰੁਕੋ ਆਦੇਸ਼ਲਾਇ ਖੁਸੀਸਾਥ ਸਵੀਕਾਰ ਗਛੈ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪੂਲਾਇ ਠੁਲੀ ਬਨਾਉਂਦੈਨ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਸਥੈ ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਨ ਗਛੈ।

ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨ ਸਤਗੁਰੁਲਾਇ ਬੇਛੁ,

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥

ਤਸ ਸੇਵਕਕਾ ਸਬੈ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਹੁਛਨ੍।

ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥

ਜੁਨ ਸੇਵਕਲੇ ਨਿਝਕਾਮ ਭਾਵਮਾਲੇ ਗੁਰੁਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰਦੁਛ,

ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਤਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੁਛ।

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਜੀ ਆਪੈਲੇ ਜਸਮਾਥਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗਰੁਛੁਛੁਛ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥

ਤੀ ਸੇਵਕਲੇ ਗੁਰੁਕੋ ਸਿਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੁਛਨ੍॥੨॥

ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਸੇਵਕਲੇ ਆਪਨੋ ਗੁਰੁਕੋ ਮਨ ਪੁਰੁ ਰੂਪਮਾ ਜਿਠੁਛੁਛੁਛ,

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ ॥

उनले परमेश्वरको गति जान्दछ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

सतगुरु उही हुन्, जसको हृदयमा हरिको नाम छ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

म अनेकपल्ट आफ्नो गुरुमाथि समर्पित हुँदछु।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

गुरु प्रत्येक पदार्थलाई धन तथा जीवन प्रदान गर्ने हुन्।

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

उनी आठै प्रहर पारब्रह्मको रङमा मग्न रहन्छन्।

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

भक्त ब्रह्ममा बस्दछन् अनि पारब्रह्म भक्तमा बस्दछन्।

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ ॥

भगवान् एकै छन् यसमा कुनै सन्देह छैन।

ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ ॥

हे नानक! हजारौ चतुर्थाईद्वारा गुरुलाई प्राप्त गर्न सकिन्न,

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥

यस्ता गुरु धेरै भाग्यले मात्र पाइन्छ।।३।।

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ ॥

गुरुको दर्शन फल प्रदान गर्ने किसिमको हुन्छ तथा दर्शन मात्रले पनि मनिस पवित्र हुँदछ।

ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

उको चरण स्पर्श गर्नाले मानिसको अवस्था तथा जीवन-आचारण पवित्र हुँदछ।

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ ॥

गुरुका सङ्गति गर्नाले मानिसले रामको गुणस्तुति गर्दछ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ ॥

अनि परब्रह्मको दरबारमा पुग्दछ।

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਖਾਨੇ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਵਚਨ ਸੁਨਾਲੇ ਕਾਨਿ ਤ੍ਵਪਿ ਹੁੰਦਛਿ ਤਥਾ

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ ॥

ਮਨਮਾ ਸਨ੍ਤੋਖ ਆਉਂਛਿ ਅਨਿ ਆਤਮਾ ਤ੍ਵਪਿ ਹੁੰਦਛਿ।

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰ੍ਣ ਪੁਰੁਖ ਹੁਨ੍ ਅਨਿ ਅਨਕੋ ਮਨ੍ਤ੍ਰ ਸੰਧੈ ਅਟਲ ਹੁਨ੍ਛਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ ॥

ਜਸਲਾਇ ਤਹਾੱਲੇ ਆਪਨੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵਠਿਲੇ ਹੇਨ੍ਰੁਹੁਨ੍ਛਿ, ਓ ਸਨ੍ਤ ਬਨ੍ਦਛਿ।

ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਗੁਣ ਅਨਨ੍ਤ ਛਿ, ਜਸਕੋ ਮੂਲ੍ਯਾਙ੍ਗਨ ਗਰ੍ਣ ਸਕਿਨ੍ਤ੍ਰ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼੍ਵਰਲਾਇ ਜੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ੍ਹੋ ਲਾਗਦਛਿ, ਤਸਲਾਇ ਤਲੇ ਗਰੁਸਿਤ ਮਿਲਾਇ ਦਿਨ੍ਛਿ।੪॥

ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ ॥

ਜਿਬ੍ਰੋ ਏਤਟਾ ਛਿ ਤਰ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਗੁਣ ਆਨਨ੍ਤ ਛਿ।

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ॥

ਤੀ ਸਦਪੁਰੁ। ਪੂਰ੍ਣ ਜ਼ਾਨੀ ਛਿਨ੍।

ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਵਚਨਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਗੁਣਸਮ੍ਮ ਪੁਗ੍ਰ ਸਕਦੈਨ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ੍ਯ, ਅਗੋਚਰ ਤਥਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਕਨ ਹੁਨ੍।

ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨੁਲਾਇ ਭੋਜਨਕੋ ਆਵਸ਼੍ਯਕਤਾ ਛੈਨ, ਵਹਾੱ ਵੇਰ-ਰਹਿਤ ਤਥਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰ੍ਣੇ ਹੁਨ੍।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਵਹਾੱਕੋ ਮੂਲ੍ਯਾਙ੍ਗਨ ਗਰ੍ਣ ਸਕੇਕੋ ਛੈਨ।

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ॥

ਅਨੇਕੌਂ ਭਕਤਹਰੂਲੇ ਸੰਧੈਂ ਉਨਕੋ ਵਨਦਨਾ ਗਰਦੱਚਨ੍।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ ॥

ਉਨਕੋ ਚਰਣ ਕਮਲਲਾਇੰ ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਹੁਦਯਮਾ ਸਮਰਣ ਗਰਦੱਚ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸ ਆਪਨੋ ਸਤਗੁਰੁਪ੍ਰਤਿ ਸੰਧੈਂ ਸਮਰਪਿੱਤ ਹੁੰਦੱਚੁ,

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ ॥੫॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰੁਪਾਲੇ ਉਸਲੇ ਯਸਤੋ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮ-ਸਮਰਣ ਗਰਦੱਚ॥੫॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੇਇ ॥

ਯੋ ਹਰਿਰਸ ਕੁਨੈਂ ਵਿਰਲੈਂ ਵਿਕਿੱਤਲਾਇੰ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੱਚ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੇ ਹੇਇ ॥

ਜਸਲੇਂ ਯੋ ਅਮ੍ਰਿੱਤਲਾਇੰ ਪਿਉਂਦੱਚ, ਉ ਅਮਰ ਹੁੰਨੇੱਚ।

ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਲੁਪਸ ਮਾਨਿਸਕੋ ਕਹਿਲੇਂ ਪਨਿ ਨਾਸ ਹੁੰਦੈਂ,

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ ॥

ਜਸਕੋ ਹੁਦਯਮਾ ਗੁਣਹਰੂਕੋ ਭਯਤਾਰ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁਨੇੱਚ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥

ਆਠੈਂ ਪ੍ਰਹਰ ਉਸਲੇਂ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮ ਲਿਨ੍ਚ ਅਨਿ

ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ ॥

ਆਪਨੋ ਸੇਵਕਲਾਇੰ ਸਾੱਚੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰਦੱਚ।

ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾਸੰਗ ਉਸਕੋ ਕਹਿਲੇਂ ਪਨਿ ਮੇਲਮਿਲਾਪ ਹੁੰਦੈਂ।

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ॥

ਉਸਲੇਂ ਆਪਨੋ ਹੁਦਯਮਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਲਾਇੰ ਮਾਤ੍ਰ ਬਸਾਉਂਚ।

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਅਜ਼ਾਨਤਾਰੂਪੀ ਅੰਧਾਰੋਮਾ ਉਸਕੋ ਲਾਗਿ ਨਾਮਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦੱਚ।

ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ ॥੬॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਦੁਖਿਧਾ, ਮੋਹ ਤਥਾ ਦੁ:ਖ ਤਦੇਖਿ ਭਾਗੇਰ ਜਾਨ੍ਹ ॥੬॥

ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਪੁਰ੍ਣ ਤਪਦੇਸ਼ਲੇ ਮਾਧਾ-ਮੋਤਕੋ ਅਗ੍ਨਿਮਾ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਹਾਲਿਦਿਏਕੋ ਚ,

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਾਨ੍ਨਤਾ ਤਪਤ੍ਰ ਭਏਕੋ ਚ ਤਥਾ ਦੁ:ਖ ਹਟੇਰ ਗਏਕੋ ਚ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ॥

ਜਨਮ-ਮਰਣਕੋ ਡਰ ਹਰਾਏਕੋ ਚ।

ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਪੂਰ੍ਣ ਤਪਦੇਸ਼ਲੇ

ਭਉ ਚੂਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ ॥

ਡਰ ਹਰਾਏਕੋ ਚ ਅਨਿ ਨਿਡਰ ਰਹਨ੍ਹ।

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ਖੈ ਨਸੇ ॥

ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਰੋਗ ਨਠ ਭਏਰ ਮਨਭਾਟ ਲੁਪ੍ਤ ਭਏਕੋ ਚ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਜੁਨ ਗੁਰੁਕੀ ਥਿਏ, ਤਲੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਸਤ੍ਤਘ੍ਰਿਮਾ ਧੀ ਮੁਰਾਰੀਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗਰਿਨ੍ਹ।

ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਚੂਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ ॥

ਡਰ ਤਥਾ ਦੁਖਿਧਾ ਮੇਟਿਏਕੋ ਚ।

ਸੁਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਮਹਿਮਾ ਕਾਨਲੇ ਸੁਨੇਰ ਸ਼ਾਨ੍ਤਿ ਪਾਝਏਕੋ ਚ॥੭॥

ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਤਨੀ ਆਫੈ ਨਿਗੁਣ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੁਨ੍ ਅਨਿ ਤਨੀ ਨੈ ਸਰ੍ਵਗੁਣ ਹੁਨ੍,

कला धारि जिनि सगली मेरी ॥

जसले आपनो कला(शक्ति) प्रकट गरेर सम्पूर्ण विश्वलाई सुगंध गराएका छन्।

अपने चरित पूरि आपि बनाए ॥

आपनो कोतुक प्रभु आफैले रचुभएको हो।

अपुनी कीमति आपे पाए ॥

आपनो मूल्याङ्कन स्वयम् वहाँ नै जानुहुन्छ।

हरि बिनु दुजा नाही केहि ॥

ईश्वरबाहेक अन्य कोही छैनन्।

सरब निरंतरि ऐके मेहि ॥

सबैभित्र ती अकाल पुरुष स्वयम् नै उपस्थित छन्।

उति पेति रविआ रूप रंग ॥

तान-बानमा जस्तै वहाँ सम्पूर्ण रुपरङ्गरूमा मिलेर बसुभएको छ।

भए पूरास साय के मंग ॥

सन्तहरूको सङ्गति गर्नाले वहाँ प्रकट हुनुहुन्छ।

रचि रचना अपनी कल धारी ॥

सृष्टिको रचना गरेर प्रभुले आपनो सत्ता स्थापना गरेका हुन्।

अनिक बार नानक बलिहारी ॥८॥१८॥

हे नानक! म अनेकपलट ती(प्रभु)माथि समर्पित हुँदछु॥८॥१८॥

सलेकु ॥

श्लोक॥

साधि न चालै बिनु भजन बिधिआ सगली ढारु ॥

हे प्राणी! भगवान्का भजनका अतिरिक्त केही पनि साथमा जाँदैन, सबै विषय-विकार धुलोसमान हुन्।

हरि हरि नामु कमावना नानक इहु यनु सारु ॥१॥

हे नानक! हरि परमेश्वरका नाम-स्मरणको कमाई गर्न नै अति उत्तम धन हो॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਨ੍ਤਜਨਕੋ ਸਭ੍ਤਗਿਮਾ ਮਿਲੇਰ ਯਹੀ ਚਿਨ੍ਤਨ ਗਰ।

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏਕੁ ਈਸ਼੍ਵਰਲਾਓ ਸ੍ਮਰਣ ਗਰ ਅਨਿ ਨਾਮਕੋ ਸਹਾਰਾ ਲੇਠ।

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥

ਏ ਮੇਰੋ ਮਿਤ੍ਰ! ਅਨ੍ਯ ਸਭੈ ਪ੍ਰਯਾਸਹਰੂ ਭੁਲਿਦੇਠ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ ॥

ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਸਾਤਨੁਹੋਸ੍।

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ ॥

ਯੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਕਾਰ੍ਯ ਗਰ੍ਣ ਤਥਾ ਪ੍ਰਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾ ਗਰਾਤਨ ਸਕਦਠਨ੍।

ਦਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮਰੂਪੀ ਵਸ੍ਤੁਲਾਓ ਜੋਡਲੇ ਪਕਡਿਨੁਹੋਸ੍।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੇਵਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਯਸ(ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਰੂਪੀ) ਧਮਨਲਾਓ ਏਕਤ੍ਰਿਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਭਾਗ੍ਯਮਾਨੀ ਬਨ੍ਰੁਹੋਸ੍।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ ॥

ਸਨ੍ਤਜਨਕੋ ਮਨ੍ਤ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਹੋ।

ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਏਕ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਆਸ਼ਾ ਰਾਖੁਨੁਹੋਸ੍।

ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸਰੀ ਤਿਮ੍ਰਾ ਸਮਸ੍ਤ ਰੋਗਹਰੂ ਮੇਟਿਨ੍ਠਨ੍॥੧॥

ਜਿਸੁ ਧਨੁ ਕਉ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ ॥

“(ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ!) ਜੁਨ ਧਨਕਾ ਲਾਗਿ ਤਿਮੀ ਚਾਰੈਤਿਰ ਦੌਡ-ਧੁਪ ਗਰਦਠੈ,

ਸੇ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥

ਤਿਮੀਲਾਓ ਤ੍ਯੋ ਧਨ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਸੇਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਨੇਠ।

ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਜਿਨ ਸੁਖਕੋ ਤਿਮੀ ਸੰਧੈ ਝੁੱਛਾ ਗਰਦਛੈ,

ਸੇ ਸੁਖੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਤਯੋ ਸੁਖ ਤਿਮੀਲਾਝੈ ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸਙਗ੍ਗਿਮਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗਨਾਲੇ ਪਾਝੁਛ।

ਜਿਸੁ ਸੇਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਜੁਨ ਸੁਨ੍ਦਰਤਾਕਾ ਲਾਗਿ ਤਿਮੀ ਸੁਭ ਕਾਰਯ ਗਰਦਛੈ,

ਸਾ ਸੇਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥

ਤਯੋ ਸੁਨ੍ਦਰਤਾ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਸ਼ਰਯਮਾ ਜਾਨਾਲੇ ਪਾਝੁਛ।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੇਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੁਨ ਰੋਗ ਝੁਨੇਕ ਪ੍ਰਯਾਸਹਰੂਲੇ ਪਨਿ ਮੇਟਿਨ੍ਦੈਨ,

ਰੇਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਯੁ ਲਾਇ ॥

ਤਯੋ ਰੋਗ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਐ।ਧਿ ਲਿਨਾਲੇ ਮੇਟਿਛ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਸਭੈ ਧਨਹਰੂਮਾ ਈਸ਼੍ਵਰਕਾ ਨਾਮ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਧਨ ਹੀ।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤੁਨਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗੇਰ, ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਸਵੀਕਾਰ ਹੁਨੇਛੈ।।੨।।

ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਆਪਨੋ ਮਨਲਾਝੈ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਨਾਮਦੁਆਰਾ ਜਗਾਤਨੁਹੀਸੁ।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥

ਦਸੀਂ ਦਿਸ਼ਾਹਰੂਮਾ ਭਟਕਿਏਰ ਯੋ ਮਨ ਯਸਰੀ ਆਪਨੋ ਘਰਮਾ ਆਤਨੇਛ।

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥

ਤਸਲਾਝੈ ਕੁਨੈ ਸੰਕਟ ਆਤੁੰਦੈਨ

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਜਸਕੋ ਹੁਦਯਮਾ ਤੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਬਸਦਛਨੁ,

कलि ताती ठांदा हरि नाउ ॥

यो कलियुग गर्मी(अग्नि) हो अनि हरिको नाम शीतल हो।

सिमरि सिमरि सदा सुख पाउ ॥

उनलाई संधै स्मरण गर्नुहोस् अनि सुख पाउनुहोस्।

भु उ बिनमै पुरन हेदि आस ॥

नामस्मरणले डर नाश हुँदछ अनि आशा पूर्ण हुँदछ।

भगति भादि आत्म परगास ॥

प्रभुलाई भक्तिले प्रेम गर्नाले आत्मा उज्ज्वल हुनेछ।

तिउ ॲरि जादि बमै अबिनासी ॥

जसले नाम-स्मरण गर्दछ, उसको हृदय-घरमा अनश्वर प्रभु आएर बस्दछन्।

कहु नानक काटी जम दासी ॥३॥

हे नानक! (नामको जप गर्नाले) यमको फाँसी काटिन्छ।॥३॥

उउ बीचारु कहे जनु साचा ॥

ऊ नै साँचो मान्छे हो, जसले सार-तत्वको स्मरणको उपदेश दिँदछन्।

जनमि भरै मे काचे काचा ॥

यो बिल्कुल काँचो(झुटो) हो, जो आवागमन(जन्म-मरणको चक्र)मा पर्दछ।

आवा गवतु मिटै पूड मेव ॥

प्रभुको सेवाले आवागमन मेटिन्छ।

आपु तिआरि सरनि गुरदेव ॥

आफ्नो अहम् त्यागुहोस् अनि गुरुदेवको शरण लिनुहोस्।

दिउ रतन जनम का हेदि उषारु ॥

यसरी अनमोल जीवनको उद्धार हुनेछ।

हरि हरि सिमरि पून आषारु ॥

हरि-परमेश्वरको आराधना गर, जो तिम्रो प्राणहरूको आधार हो।

अनिक उषाव न हुटनहारे ॥

अनेक उपाय गर्नाले छुटकारा हुँदैन।

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਚਾਹੇ ਸਮ੍ਰਿਤਿ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਥਾ ਵੇਦਹਰੂਕੋ ਅਧਯਯਨ ਗਰੇਰ ਹੇਨੁਹੀਸੁ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨ ਲਗਾਏਰ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰ।

ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ!(ਜੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦਛ) ਤਸਲਾਇ ਮਨੋਵਾਨ੍ਚਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਛ।।

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ ॥

ਧਨ-ਦੈਲਿਤ ਤਿਸ੍ਰੋ ਸਾਥਮਾ ਜਾਨੇਵਾਲਾ ਚੈਨ,

ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੁਰਖ ਮਨਾ ॥

ਫੇਰਿ ਹੇ ਮੁਰਖ! ਤਿਮੀ ਕਿਨ ਯਸਮਾ ਟਾਂਸਿਰਹੇਕਾ ਚੈ।

ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ ॥

ਪੁਤ੍ਰ, ਸਿਤ੍ਰ, ਪਰਿਵਾਰ ਤਥਾ ਪਤ੍ਨੀ

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ ॥

ਤਿਮੀ ਬਤਾਊ ਧੀਮਥੇ ਕੋ ਤਿਸ੍ਰੋ ਸਹਾਯਕ ਹੀ?

ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਰਾਜਯ, ਭੋਗ ਤਥਾ ਧਨ-ਦੈਲਿਤਕਾ ਵਿਸਤਾਰ

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ ॥

ਭਨ ਧੀਮਥੇ ਕੁ ਕਹਿਲੇ ਬਾਂਚੇਕੋ ਚ?

ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਘੋਡਾ, ਹਾਤੀ ਤਥਾ ਰਥਕੋ ਸਵਾਰੀ ਗਰਨ-

ਝੁਠਾ ਡੰਫੁ ਝੁਠੁ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਧੀ ਸਭ ਝੁਟੋ ਆਡਮਬਰ ਹੁਨੁ।

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥

ਮੁਰਖ ਮਾਨਿਸਲੇ ਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾਲਾਇ ਚਿਨ੍ਦੈਨਨੁ, ਜਸਲੇ ਧੀ ਸਮ੍ਪੂਰਨ ਵਸਤੁਹਰੂ ਦਿਏਕਾ ਹੁਨੁ।

नामू बिसारि नानक पढुताना ॥५॥

हे नानक! नामलाई भुलेर प्राणीले अन्तमा पञ्चताप गर्दछ।।५।।

गुर की मति उँ लेहि आने ॥

हे मूर्ख मानिस! ति गुरुको शिक्षा लिनुहोस्।

भगति बिना बह डुबे सिआने ॥

प्रभुको भक्तिबिना धेरै बुद्धिमान मान्छे पनि डुबेका छन्।

हरि की भगति करहु मन मीत ॥

ए मेरो मित्र! आफ्नो मनमा भगवान्को भक्ति गर,

निरमल रोहि तुमुहारे चीत ॥

त्यसले तिम्रो मन चोखो हुनेछ।

चरन कमल राखहु मन माहि ॥

प्रभुको चरण कमलमा आफ्नो हृदयमा बसाऊ,

जनम जनम के किलबिष जाहि ॥

तेरो जन्म-जन्मान्तरको पाप नाश हुनेछ।

आपि जपहु अवर नामू जपावहु ॥

आफु पनि ईश्वरको नाम जप गर अनि अरुलाई पनि नामको जप गराउनुहोस्।

सुनत कहत रहत गति पावहु ॥

सुन्दा, भन्दा तथा यस आचरणमा रहनाले मुक्ति पाइन्छ।

सार भूत सति हरि के नाउ ॥

सारभूत हरिका सत्य नाम हो।

सहजि सुभाहि नानक गुन गाउ ॥६॥

नानक! सहज स्वभावले प्रभो स्वतुति गर्नुहोस्।।६।।

गुन गावत तेरी उतरसि मैलु ॥

(हे जीव!) ईश्वरको गुण गाउनाले तिम्रो पापहरूको मैला सफा हुनेछ

बिनसि जाहि हउमै बिधु फैलु ॥

तथा अहंकाररूपी विष फैलनबाट पनि रोकिन्छ।

ਹੋਹਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ ॥

ੴ ਚਿੰਤਾਮੁਕਤ ਹੁਨੇਛ ਅਨਿ ਸੁਖਪੂਰ੍ਣ ਬਸਦਛ

ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰत्यੇਕ ਸ਼ਵਾਸ ਤਥਾ ਗ੍ਰਾਸਲੇ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮਕੋ ਆਰਾਧਨਾ ਗਰ੍ਣੇਛ।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ ॥

ਹੈ ਮਨ! ਆਪਨਾ ਸਾਰਾ ਚਤੁਰ੍ਯਾਓਂ ਟ੍ਯਾਗਿਦੇਊ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਸੰਗ੍ਰਹਿਤ ਗਨ੍ਹਲੇ ਸਾਓ ਧਨ ਪਾਏਨੇਛ।

ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ईशष्वਰਕੋ ਨਾਮਕੋ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚਿਤ ਗਰ੍ਣੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਤਸੈਕੋ ਵ੍ਯਾਪਾਰ ਗਰ੍ਣੁਹੋਸ੍।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਯਸਰੀ ਯਸ ਜੀਵਨਮਾ ਸੁਖ ਪਾਏਨ੍ਛ ਅਨਿ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਗਰਮਾ ਸਤਕਾਰ ਹੁਨੇਛ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਤਸਲੇ ਏਕ ईश्वरਲਾਏ ਸਭੈਤਿਰ ਦੇਖਦਛ,"

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜਸਕੋ ਨਿਧਾਰਮਾ ਭਾਗ੍ਯ ਬਸੇਕੋ ਹੁਨ੍ਛ॥੭॥

ਏਕੇ ਜਪਿ ਏਕੇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਏਕ ईश्वरਕੋ ਨਾਮਕਾ ਜਪ ਗਰ੍ਣੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਕੇਵਲ ਤਨਕੈ ਸਰਾਹਨਾ ਗਰ੍ਣੁਹੋਸ੍।

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੇ ਮਨ ਆਹਿ ॥

ਏਕ ईश्वਰਕੋ ਚਿੰਨ੍ਤਨ ਗਰ੍ਣੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਕੇਵਲ ਤਸੈਲਾਏ ਨੈ ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਬਸਾਤਨੁਹੋਸ੍।

ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ ॥

ਤੀ ਅਨੰਤ ਏਕ ईश्वਰਕੋ ਗੁਣਗਾਨ ਗਰ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ॥

ਮਨ ਰ ਤਨਲੇ ਏਕ ਭਗਵਾਨਕੋ ਜਪ ਗਰ੍ਣੁਹੋਸ੍।

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥
ਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਪਾਝੈ ਨੈ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਕ ਮਏਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭੈਤਿਰ ਬਸਿਰਹੇਕਾ ਚਨੁ।

ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ ॥
ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਭਾਟ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਸਾਰ ਮਏਕਾ ਚਨੁ।

ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ ॥
ਮਗਵਾਨੁਕੋ ਆਰਾਧਨਾ ਗਨਾਲੇ ਪਾਪ ਮੇਟਿਨੇਚ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ ॥
ਮੇਰੋ ਮਨ ਤਥਾ ਸ਼ਰੀਰ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁਮਾ ਸਯ ਮਏਕਾ ਚਨੁ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ॥੮॥੧੯॥
ਹੈ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਤਸਲੇ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਲਾਝੈ ਨੈ ਚਿਨੇਕੋ ਚ ॥੮॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥
ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥
ਹੈ ਪੁਯ ਪ੍ਰਭੁ! ਮ ਮਟਕਿਏਰ-ਮਟਕਿਏਰ ਤਿਸ੍ਰੋ ਸ਼ਰਣਮਾ ਆਏਕੋ ਹੁੰ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ! ਨਾਨਕਲੇ ਏਤਟੈ ਵਿਨ੍ਤੀ ਗਰਦਚ ਕਿ ਮਲਾਝੈ ਆਪਨੋ ਮਕਿਤਮਾ ਲਗਾਤਨੁਹੋਸੁ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥
ਅਸ਼ਟਪਦੀ ॥

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ॥
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ! ਮ ਮਿਖਾਰੀ, ਤਿਸ੍ਰੋ ਨਾਮਕੋ ਦਾਨ ਮਾਗਦਚੁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ਹੈ ਹਰਿ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੇਰ ਮਲਾਝੈ ਆਪਨੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰੁਨੁਹੋਸੁ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ ਧੁਰਿ ॥
ਮ ਤ ਸਾਧੁਹਰੁਕੋ ਚਰਣਕੋ ਧੁਲੋ ਨੈ ਮਾਗਦਚੁ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ! ਮੇਰੇ ਖ਼ਰਦਾ ਪੂਰ੍ਣ ਗਨ੍ਰੁਹੋਸ੍।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਮ ਸੰਧੈ ਨਾ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਗੁਣਗਾਨ ਗਰਿਰਹ੍ਰੁੰ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਪ੍ਰਤ੍ਯੇਕ ਖ਼ਾਸਲੇ ਮ ਤਿਮ੍ਰੋ ਨੈ ਆਰਾਧਨਾ ਗਰ੍ਰੁੰ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਚਰਣਮਾ ਮੇਰੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੇਕੋ ਚੁ।

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਮ ਸੰਧੈ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਗਰ੍ਰਦੁ।

ਏਕ ਓਟ ਏਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤਿਮੀ ਨੈ ਮੇਰੋ ਏਕ ਓਟ ਤਥਾ ਸਹਾਰਾ ਹੋ।

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਨਾਨਕ ਤਿਮ੍ਰੋ ਸਰ੍ਵੋਤ੍ਤਮ ਨਾਮਕੋ ਯਾਚਨਾ ਗਰ੍ਰਦੁ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕਰ੍ਰੁਣਾ-ਵਿਐਲੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਉਪਲਬ੍ਧੁ ਹੁੰਦੁ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੀ ਵਿਰਲੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਨੈ ਹਰਿ-ਰਸ ਪਾਉਂਦੁ।

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਜਸਲੇ ਯਸਲਾਓ ਚਾਖਦੁ, ਤ੍ਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤ੍ਰਿਪ੍ਤ ਹੁਨੇ।

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ ॥

ਤੀ ਪੂਰ੍ਣ ਪੁਰੁਖ ਬਨ੍ਦੁ ਅਨਿ ਕਹਿਲ੍ਯੈ(ਸਾਧਾਮਾ) ਡਗਮਗਾਤਦੈਨ।

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ॥

ਯੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਪ੍ਰੇਮਕੋ ਸਿਠਾਸ ਤਥਾ ਆਨੰਦਲੇ ਪੂਰ੍ਣ ਭਰਿਏਰ ਰਹੰਦੁ।

ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਸਾਧੁਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਿਮਾ ਤਨਕੋ ਮਨਮਾ ਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦ ਤਤਪਨ ਹੁੰਦਛ।

ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ॥

ਅਨਯ ਸਭ ਕੁਰਾ ਤਿਆਗੇਰ ਤਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸ਼ਰਣ ਲਿੰਦਛ।

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥

ਤਨਕੋ ਹ੍ਰਦਯ ਤਯੁਕਲ ਹੁੰਦਛ ਅਨਿ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਧਿਆਨ ਈਸ਼ਵਰਮਾ ਲਗਾਤੁੰਦਛ।

ਬਡਭਾਗੀ ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਭਾਗਯਾਸ਼ਾਲੀ ਮਾਨਿਸਲੇ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਜਪ ਗਰੇਕਾ ਛਨ੍।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਮਾਨ੍ਛੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਮਾ ਮਗ੍ਰ ਰਹਨ੍ਛ, ਤਸਲੇ ਸੁਖ ਪਾਤੁੰਛ।।੨।।

ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ ॥

ਸੇਵਕਕੋ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਣ ਭਏਕੋ ਛ,

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ ॥

ਜਹਿਲੇਦੇਖਿ ਸਤਗੁਰੁਭਾਟ ਨਿਰਮਲ ਤਲਦੇਸ਼ ਲਿਏਕੋ ਛ।

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ ॥

ਆਪਨੋ ਸੇਵਕਮਾਥਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਪਾਲੁ ਭਏਕਾ ਛਨ੍।

ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਵਹਾੱਲੇ ਆਪਨਾ ਸੇਵਕਲਾਇ ਸੰਧੈਕਾ ਲਾਗਿ ਕ੍ਰਤਾਰਥ ਗਰੇਕਾ ਛਨ੍।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ ॥

ਸੇਵਕਕਾ(ਮਾਯਾਕੋ) ਬੰਧਨ ਕਾਟਿਏਕੋ ਛ ਅਨਿ ਤਸਲੇ ਮੋਖਲ ਮਾਪ੍ਤ ਗਰੇਕੋ ਛ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਤਸਕੋ ਜਨਮ-ਮਰਣ, ਦੁ:ਖ ਤਤਾ ਦੁਖਿਧਾ ਹਟੇਕਾ ਛਨ੍।

ਇਛ ਪੁਨੀ ਸਰਯਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ॥

ਤਸਕੋ ਈਛਾ ਪੂਰ੍ਣ ਭਏਕੋ ਛ ਅਨਿ ਸ਼ੁਢਾ ਪਨਿ ਪੂਰ੍ਣ ਭਏਕੋ ਛ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੁਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ ਸੰਧੈ ਸਾਥਮਾ ਬਸਿਰਹੇਕਾ ਛਨ੍।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥

जसको थियो, वहाँले आफुसँग मिलाएका छन्।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

हे नानक! प्रभुको भक्तिले सेवक नाममा लिन भएको छ।।३।।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ ॥

त्यो भगवान्लाई किन भुल्नु, जसले मान्छेको सेवाभक्तिको उपेक्षा गर्दैनन्।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ ॥

त्यो भगवान्लाई किन भुल्नु, जसले तिमिले गरेको जान्दछन्।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ॥

ती ईश्वरलाई किन भुल्नु, जसले हामीलाई सबैकुरा दिनुहुन्छ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ ॥

ती परमात्मालाई किन बिर्सनु, जो प्राणीहरूको जीवनका आधार हुन्।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ॥

ती अकाल पुरुषलाई किन बिर्सनु, जसले गर्भको अग्निमा हाम्रो रक्षा गर्दछन्।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ ॥

गुरुको कृपाले कुनै दुर्लभ मीनिसले मात्र यसलाई देख्दछ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ ॥

ती ईश्वरलाई किन बिर्सनु, जसले मानिसलाई पापदेखि बचाउनुहुन्छ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ ॥

अनि स्वयममा जन्मजन्मान्तरदेखि छुटिएकाहरूलाई आफन्तहरूसित मिलाइदिन्छन्?

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ ॥

पूर्ण गुरुले मलाई यो वास्तविकताबारे बुझाइदिएका छन्।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥

हे नानक! उसले त आफ्नो प्रभुको नै ध्यान गरेको छ।।४।।

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ ॥

ਹੈ ਸਜਨ, ਸਨ੍ਤਜਨ! ਯੋ ਕਾਰਯ ਗਰ।

ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਅਨ੍ਯ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਚੋਟੇਰ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਰ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਣ ਗਰੇਰ ਸੁਖ ਪਾਠ।

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਤਪਾਝੈ ਪਨਿ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਰੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਅਰੂਲਾਝੈ ਪਨਿ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਗਰਾਤਹੋਸ੍।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿਫੁਰਾ ਯੋ ਸੰਸਾਰਸਾਗਰ ਪਾਰ ਗਰਨ ਸਕਿਨ੍ਚ।

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ ॥

ਭਕਿਤਿਬਿਨਾ ਯੋ ਸ਼ਰੀਰ ਨਠੁ ਹੁਨੇਚ।

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮ ਸਬੈ ਕਲ੍ਯਾਣ ਤਥਾ ਖੁਖਹਰੂਕੋ ਭਠਾਰ ਹੋ,

ਬੁਡਤ ਜਾਤ ਪਾਏ ਬਿਸੁਮੁ ॥

ਡੁਬਿਰਹੇਕੋ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਪਨਿ ਯਸਮਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦਚ।

ਸਗਲ ਦੁਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥

ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਫੁ:ਖਹਰੂਕੋ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਚ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਗੁਣਹਰੂਕ ਭਠਾਰਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗਰਿਰਹਨੂ।।੫।।

ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮਰਸਕੋ ਉਤਸਾਹ ਉਤਪਨ੍ਨ ਭਏਕੋ ਚ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ ਸੁਆਉ ॥

ਮਨ-ਤਲਭਿਤ੍ਰ ਯਹੀ ਸਵਾਦ ਭਰਿਏਕੋ ਚ।

ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਆਪਨੋ ਆਂਖਾਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਗਰੇਰ ਸੁਖ ਪਾਠੰਦਚੁ।

ਮਨੁ ਬਿਗਮੈ ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ ॥

ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਚਰਣ ਧੋਏਰ ਮੇਰੋ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏਕੋ ਚ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ ॥

ਭਕ੍ਤਜਨਕੋ ਆਤਮਾ ਤਥਾ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਹੇਕੋ ਹੁੰਚ।

ਬਿਰਲਾ ਕੇਉ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥

ਵਿਰਲੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਨੈ ਤਨਕੋ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦੰਚ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

ਹੈ ਈਸ਼੍ਵਰ! ਦਯਾ ਗੇਰੇਰ ਮਲਾਏ ਏਤਟਾ ਨਾਮ-ਵਸ੍ਤੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰੁੰਹੋਸ੍(ਜਸਲੇ ਗਰਦੰ)

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਗੁਰੂਕੋ ਦਯਾਲੇ ਤਪਾਏਕੋ ਨਾਮ ਜਪੁ ਸਕੁੰ।

ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਤਕੋ ਤਪਮਾ ਵਰੁਣਿ ਗਰੁੰ ਸਕਿੰਨ

ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼੍ਵਰ ਤ ਸਰੁਵਕ੍ਯਾਪਕ ਚੰਨੁ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਸ਼ਮਾਸ਼ੀਲ ਤਥਾ ਦੀਨਦਯਾਲੁ ਹੁੰਨੁਹੁੰਚ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਵਹੰ ਭਕ੍ਤਵਤ੍ਸਲ ਤਥਾ ਸੰਧੈ ਕ੍ਰਪਾਲੁ ਹੁੰਨੁਹੁੰਚ।

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥

ਤੀ ਗੋਵਿੰਦ, ਗੋਪਾਲ ਅਨਾਥਹਰੂਕੋ ਨਾਥ ਹੁੰਨੁਹੁੰਚ।

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਵਹੰਲੇ ਸਮਸ੍ਤ ਜੀਵਜੰਤੁਹਰੂਲਾਏ ਪੋਸ਼ਣ ਗਰੁੰਨੁਹੁੰਚ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ ॥

ਵਹੰ ਆਦਿਤ੍ਯਪੁਰੁਖ ਤਥਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿਕਾ ਰਚਯਿਤਾ ਹੁੰਨੁਹੁੰਚ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਵਹਾँ ਭਕਤਜਨਕਾ ਪ੍ਰਾਣਕਾ ਆਧਾਰ ਹੁਨੁਹੁन्छ।

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥

ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਹਾँਕੋ ਜਪ ਗਰਦੱਚ ਭਨੇ, ਊ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਬਨਦੱਚ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮਲਾਇੰ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਭਕਿਤਮਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਰਦੱਚ।

ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ॥

ਮ ਗੁਣਾਵਿਹਿਤ, ਨੀਚ ਤਥਾ ਮੂਰਖ ਚੁ,"

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥

ਨਾਨਕਕੋ ਭਨਾਇ ਚੁ ਕਿ ਹੇ ਕਰਵਸ਼ਕਿਤਮਾਨ ਭਗਵਾਨ! ਤਿਮ੍ਰੋ ਸ਼ਰਣਮਾ ਆਏਕੋ ਚੁ।।।੭।।

ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਮੇਖ ਪਾਏ ॥

ਤਸਲੇ ਸਬੈ ਸ੍ਵਰਗ ਅਨਿ ਮੇਖ ਪ੍ਰਾਤ ਗਰਿਸਕੇਕੋ ਚੁ,"

ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥

ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਏਕਚਿਨਕੋ ਲਾਗਿ ਪਨਿ ਭਗਵਾਨਕੋ ਮਹਿਮਾ-ਸ੍ਤੁਤੁ ਗਰੇਕੋ ਚੁ।

ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥

ਤਸਲੇ ਅਨੇਕ ਰਾਜ, ਭੋਗ ਤਥਾ ਤਪਲਭਿਹਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੱਚ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਲਾਇੰ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮਕੋ ਕਥਾ ਰਾਮ੍ਰੋ ਲਾਗਦੱਚ।

ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥

ਤਸਲੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਭੋਜਨ, ਵਸ੍ਤ੍ਰ ਤਥਾ ਸੰਗਿਤਕਕੋ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੱਚ

ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਜਸਕੋ ਰਸਨਾਲੇ ਸਦੈਵ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਗਰਿਰਹੁन्छ।

ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤ ॥

ਤਸਕੋ ਕਰਮ ਸੁਭ ਹੁन्छ, ਤਸੈਲਾਇੰ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁन्छ ਅਨਿ ਤਹੀ ਧਨਵਾਨ ਹੋ

ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪੂਰ੍ਣ ਗੁਰੁਕੋ ਮਨ੍ਤ੍ਰ ਬਸਦੱਚ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥

हे ईश्वर! आपनो सन्तका सङ्गतिमा स्थान दिनुहोस्।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥੮॥੨੦॥

हे नानक! सत्सङ्गतां रहनाले सबै सुखको उज्यालो हुँदछ॥८॥२०॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक॥

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥

निरंकार प्रभु आफै नै सर्वगुण तथा निर्गुण हुनुहुन्छ। वहाँ आफै नै शून्य समाधिमा रहन्छन्।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥੧॥

हे नानक! निरंकार प्रभुले आफै नै सृष्टिको रचना गर्नुभएको हो अनि फेरि (प्राणीद्वारा) जप गराउँनुहुन्छ॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी।

ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

जब यस सृष्टिको प्रसार मा केही पनि देखिएको थिएन,

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੋਤਾ ॥

तप पाप अथवा पुण्य को (प्राणी) बाट हुन सक्दथ्यो?

ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ॥

जब परमात्मा स्वयम् नै शून्य समाधिमा हुनुहुन्थ्यो,

ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ ॥

तब बैर-विरोध कसले कोसँग गर्दथ्यो।

ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ ॥

जब (संसारको) कुनै वर्ण अथवा चिन्ह देखिएको थिएन,

ਤਬ ਹਰਖ ਸੇਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ॥

भन्नुहोस् तब हर्ण तथा शोकले कसलाई छुन सक्दथ्यो होला।

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਜਬ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਆਫੈ ਨੈ ਸਕਕੁਚੁ ਫੁਨੁਫੁਠਿਯੋ,

ਤਬ ਮੇਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ ॥

ਤਬ ਮੇਹ ਕਹਾ ਫੁਨਸਕਦਠਿਯੋ ਅਨਿ ਦੁਵਿਧਾ ਕਸਲਾਓ ਫੁਨ ਸਕਦਠਿਯੋ?

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਰੂਪੀ) ਆਪਨੋ ਲੀਲਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਲੇ ਆਫੈ ਰਚੁਭਏਕੋ ਹੋ,

ਨਾਨਕ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਧਸਭਾਏਕ ਅਕੀ ਰਚਯਿਤਾ ਚੈਨ॥੧॥

ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ ॥

ਜਬਕਾ ਜਗਤਕਾ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਤ੍ਰ ਫੁਨੁਫੁਠਿਯੋ,

ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ ॥

ਤਬ ਮਨੁਹੋਸੁ ਕਿ ਕਸਲਾਓ ਬੰਧਨਯੁਕੁਤ ਤਥਾ ਕਸਲਾਓ ਬੰਧਨਮੁਕੁਤ ਗਨਿਨਠਿਯੋ?

ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਜਬ ਅਗਮਯ ਤਥਾ ਅਪਾਰ ਹਰਿ ਮਾਤ੍ਰ ਥਿਏ,

ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ ॥

ਤਬ ਮਨੁਹੋਸੁ, ਨਕਾਰਹਰੁ ਤਥਾ ਸੁਵਰਗਮਾ ਅਤਨੇ ਕੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਥਿਯੋ।

ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਬ ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਨੋ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਮਾ ਫੁਨੁਫੁਠਿਯੋ,

ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ ॥

ਤਬ ਬਤਾਤਨੁਹੋਸੁ ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਿਤਿ ਕੁਨ ਸੁਥਾਨਮਾ ਥਿਏ?

ਜਬ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ ॥

ਜਬ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਫੈ ਨੈ ਆਪਨੋ ਜਯੋਤਿ ਬਾਲੇਰ ਬਸੇਕਾ ਥਿਏ,

ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ ॥

ਤਬ ਕੋ ਨਿਡਰ ਥਿਏ ਅਨਿ ਕੋ ਕਸਦੇਖਿ ਡਰਾਤੰਥੇ?

ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਗਮਯ ਏਵਮੁ ਅਪਾਰ ਚਨੁ।

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥

ਆਪਨੋ ਕੌਤੁਕ ਆਫੈ ਨੈ ਗਨੇ ਹੁਨ੍ ॥੨॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ ॥

ਜਬ ਅਮਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੋ ਸੁਖਦਾਯਕ ਆਸਨਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਥਿਏ,

ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ ॥

ਮਨੁਹੋਸ੍ ਟੁਪਸਬੇਲਾ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਅਨਿ ਵਿਨਾਸ(ਕਾਲ) ਕਹਾ ਥਿਏ?

ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਜਬ ਪੂਰਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਫੈ ਨੈ ਥਿਏ,

ਤਬ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨੁਹੋਸ੍ ਟੁਪਸਬੇਲਾਕੋ ਡਰ ਕੋਸੰਗ ਹੁਨ ਸਕਦਥਯੋ?

ਜਬ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕਾ ॥

ਜੁਨ ਸਮਯ ਅਲਕ੍ਸ਼ਯ ਤਥਾ ਅਗੋਚਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਤ੍ਰ ਥਿਏ,

ਤਬ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਛਤ ਲੇਖਾ ॥

ਟੁਪਸਬੇਲਾ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਕੋਸੰਗ ਲੇਖਾ ਸੋਫੁਠੇ?

ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ ॥

ਜੁਨ ਬੇਲਾ ਕੇਵਲ ਨਿਰੰਜਨ, ਅਗੋਚਰ ਤਥਾ ਅਥਾਹ(ਪਰਮਾਤਮਾ) ਮਾਤ੍ਰ ਥਿਏ,

ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ ॥

ਟੁਪਸਬੇਲਾ ਕੋ ਮਾਯਾਕੋ ਬੰਧਨਭਾਟ ਮੁਕਤ ਥਿਏ ਅਨਿ ਕੋ ਬੰਧਨਹਰੁਮਾ ਫੱਸੇਕਾ ਥਿਏ?

ਆਪਨ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਬਕੁਛ ਆਫੁਫਾਫੈਭਾਟ ਹੁਨ੍, ਵਹਾ ਆਫੈ ਨੈ ਅਦ੍ਭੁਤ ਹੁਨੁਛੁਛ।

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਹਾ ਆਫੈਲੇ ਨਾ ਆਪਨੋ ਸਵਰੂਪਕੋ ਸ੍ਰਜਨਾ ਗਨੁੰਭਏਕੋ ਹੋ ॥੩॥

ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥

ਜਹਾ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਨੈ ਪੁਰੁਸ਼ਹਰੁਕੋ ਪਤਿ ਹੁਠੇ

ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ ॥

ਅਨਿ ਟਯਗਾँ ਕੁਨੈ ਮੈਲਾ ਥਿਏਨ, ਮਨੁਹੋਸ੍! ਟਯਸਬੇਲਾ ਸਫਾ ਗਰਨੇ ਕੋ ਥਿਏ?

ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਜਹਾँ ਕੇਵਲ ਨਿਰੰਜਨ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਥਾ ਨਿਰਲਿਪਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੈ ਥਿਏ,

ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਟਯਹਾँ ਕਸਕੋ ਮਾਨ ਤਥਾ ਕਸਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁੰਦਥਯੋ?

ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ ॥

ਜਹਾँ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕੋ ਮਾਲਿਕ ਜਗਦੀਸ਼ਕੋ ਮਾਤਰ ਰੂਪ ਥਿਯੋ,

ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰੁ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ ॥

ਮਨੁਹੋਸ੍, ਟਯਹਾँ ਚਲ-ਕਪਟ ਤਥਾ ਪਾਪਲੇ ਕਸਲਾਇੰ ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਂਦਥਯੋ?

ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਜਹਾँ ਜਯੋਤਿਸਵਰੂਪ ਅਪਨੋ ਜਯੋਤਿਲੇ ਨੈ ਮਰਿਏਕੋ ਹੁਨੁਹੁਠਥਯੋ,

ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਤਭ ਟਯਹਾँ ਕਸਲਾਇੰ ਮੋਕ ਲਾਗਦਥਯੋ ਅਨਿ ਕੋ ਅਘਾਉਂਦਥਯੋ?

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕੋ ਰਚਯਿਤਾ ਸ੍ਰਿਜਨਹਾਰ ਆਫੈ ਨੈ ਸਭਕੁਛ ਗਰਨੇ ਅਨਿ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਦੁਆਰਾ ਗਰਾਤਨੇ ਹੁਨੁ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥੪॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸੰਸਾਰਕੋ ਨਿਰਮਾਣਿ ਗਰਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਕੁਨੈ ਅਨੁ ਚੈਨ॥੪॥

ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੇਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ ॥

ਜਭ ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਅਪਨੋ ਸੋਮਾ ਆਫੁਸੰਗੈ ਬਨਾਤਨੁਮਏਕੋ ਥਿਯੋ,

ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੁਤ ਭਾਈ ॥

ਟਯਸਬੇਲਾ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਮਿਤ੍ਰ, ਪੁਤ੍ਰ ਤਥਾ ਮਾਝ ਕੋ ਥਿਏ?

ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ ॥

ਜਭ ਵਹਾँ ਆਫੈ ਸਰਵਕਲਾਮਾ ਰਾਮ੍ਰੋਸੰਗ ਪ੍ਰਵੀਣ ਹੁਨੁਹੁਠਥਯੋ,

ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੇਉ ਚੀਨ ॥

ਤਭ ਵੇਦ ਤਥਾ ਕਤੇਬਲਾਇੰ ਕਹਾँ ਕਸਲੇ ਚਿਨੁਦਥਯੋ।

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਜੁਨਬੇਲਾ ਅਕਾਲ ਪੁਸ਼ਲੇ ਆਫੁਲਾਇ ਆਪਨੈ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਨੈ ਧਾਰਣ ਗਰੇਰ ਰਾਖਦਥੇ,

ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਤਬ ਸ਼ਾਗੁਨ(ਸ਼ੁਭ) ਤਪਾ ਅਪਸ਼ਾਗੁਨ(ਅਸ਼ੁਭ ਲਗਨ) ਬਾਰੇ ਕਸਲੇ ਸੋਚਦਥੇ?

ਜਹ ਆਪਨ ਉਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ ॥

ਜਬ ਪਰ ਮਾਤਮਾ ਆਫੈ ਨੈ ਅਗਲੋ ਅਨਿ ਆਫੈ ਨੈ ਨਿਕਟ ਥਿਏ,

ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ ॥

ਲਯਹਾ ਕਸਲਾਇ ਮਾਲਿਕ ਅਨਿ ਕਸਲਾਇ ਭਨ ਸਕਿਯੋ?

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਸ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਅਦ੍ਭੁਤ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖੇਰ ਚਕੈ ਪਰਿਰਹੇਕੋ ਚੁ।

ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ ॥੫॥

ਨਾਨਕਕੋ ਭਨਾਏ ਚ ਕਿ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਆਪਨੋ ਗਤਿ ਤਪਾਇ ਆਫੈ ਨੈ ਜਾਨੁਹੁਚੁ॥੫॥

ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਹਾ ਚਲਰਹਿਤ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤਪਾ ਅਭੇਦ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਫੁ ਆਫੈਮਾ ਤੀਨ ਥਿਏ,

ਉਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ ॥

ਲਯਹਾ ਮਾਯਾਲੇ ਕੋਮਾਥਿ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਦਯੋ?

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ ॥

ਜਬ ਈਸ਼ਵਰ ਆਫੈਲੇ ਆਫੁਲਾਇ ਪ੍ਰਾਣਾਮ ਗਦਥੇ,

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ ॥

ਤਬ(ਮਾਯਾਕੋ)ਤ੍ਰਿਗੁਣਹਰੁਕੋ(ਸੰਸਾਰਮਾ) ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਭਏਕੋ ਥਿਏਨ।

ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਲਯਹਾ ਕੇਵਲ ਤਪਾਇ ਨੈ ਭਗਵਾਨੁ ਹੁਨੁਹੁਯੋ,

ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ ॥

ਲਯਹਾ ਕੋ ਚਿੰਤਾਮੁਕਤ ਥਿਯੋ ਅਨਿ ਕਸਲਾਇ ਚਿੰਤਾ ਲਾਗਦਯੋ?

ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਜਹਾँ परमात्मा आफ-आफैसँग सन्तुष्ट थिए,

उह कउनु कबै कउनु सुननैहारਾ ॥

त्यहाँ को वक्ता थियो अनि को श्रोता थियो?

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥

हे नानक! परमात्मा तुला अनन्त तता सर्वोपरि छन्,

ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੁਚਾ ॥੬॥

वहाँ मात्र आफु आफूसँग पुग्दछन्॥६॥

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ ॥

जब परमात्माले स्वयम् नै सृष्टिको परपन्च रचिदिएका,

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

अनि मायाको तिन गुणहरूलाई संसारमा प्रसार गरिदिएका छन्,

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹੁ ਭਈ ਕਹਾਵਤੁ ॥

यो कुरा प्रचलित भएको छ कि यो पाप हो अथवा पुण्य हो।

ਕੇਉ ਨਰਕ ਕੇਉ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤੁ ॥

कोही नरकमा जान थाले अनि कोही स्वर्गको इच्छा गर्ने लागे।

ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ईश्वरले सांसारिक विवाद, धन-दौलतको जन्जाल,

ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਭੈ ਭਾਰੁ ॥

अहंकार, मोह, दिविधा तथा डरको भार बनाइदिए।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ॥

दुःख-सुख, मान-अपमान

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ ਬਖਾਨੁ ॥

अनेक प्रकारले वर्णन गर्न शुरु भयो।

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥

ਆਪਨੋ ਲੀਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਫੈਲੇ ਨੈ ਰਚਦਛਨੁ ਅਨਿ ਦੇਖਦਛਨੁ।

ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਆਪਨੋ ਲੀਲਾਲਾਇ ਸਮੇਟਦਛਨੁ ਭਨੇ ਕੇਵਲ ਵਹਾਓ ਨੈ ਰਹਨਛਨੁ॥੭॥

ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ ॥

ਜਹਾਓ ਅਨੁਤਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੁਨਛਨੁ, ਟਯਹੀ ਤਕਾ ਭਕਤ ਹੁਨਛਨੁ, ਜਹਾਓ ਭਕਤ ਹੁਨਛਨੁ, ਟਯਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਖਯਮੁ ਹੁਨਛਨੁ।

ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ ॥

ਜਹਾਓ ਵਹਾਓ ਰਚਨਾਕਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਗੁਰੁਹੁਨਛ, ਟਯਹਾਓ ਤਤਕੋ ਸਨੁਤਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪਕਾ ਲਾਗਿ ਹੋ।

ਦੁਹੁ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥

ਦੁਵੈ ਪਖਸਾ ਵਹਾਓ ਆਫੈ ਮਾਲਿਕ ਹੁਨੁਹੁਨਛ।

ਉਨ ਕੀ ਸੇਭਾ ਉਨਹੁ ਬਨੀ ॥

ਤਨਕੋ ਸੁਨੁਦਰਤਾਲੇ ਤਨਲਾਇ ਮਾਤ੍ਰ ਸ਼ੋਭਾ ਦਿਨਛ।

ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੇਜ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਆਫੈਲੇ ਲੀਲਾ ਤਥਾ ਖੇਲ ਗਰਦਛਨੁ।

ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥

ਵਹਾਓ ਆਫੈ ਨਾ ਅਨਨੁਦ ਭੋਗਦਛਨੁ ਅਨਿ ਟਯਸਪਛਿ ਪਨਿ ਨਿਰਿਲਿਪੁ ਰਹਨਛਨੁ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਚਾਹੇਕੋ ਜੋ ਸੁਕੈਲਾਇ ਪਨਿ ਆਪਨੋ ਨਾਤੁਲੇ ਰਾਛਛ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਜਸਲਾਇ ਚਾਹਨਛ, ਤਸਲਾਇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਖੇਲ ਚਖਾਤੁਛ।

ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੇਲੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਨਛਨੁ, "ਹੈ ਅਨਨੁਤ! ਓਹੋ ਮੇਰੋ ਭਗਵਾਨੁ! ਹੈ ਅਗਣਨੀਯ, ਅਤੁਲਨੀਯ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ!

ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥੮॥੨੧॥

ਜਸਰੀ ਟਿਮੀਲੇ ਆਪਨੋ ਸੇਵਕਲਾਇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਦਿਯੋ, ਟਯਸਰੀ ਨੈ ਯੋ ਦਾਸਲੇ ਬੋਲਛ।॥੮॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ ॥

ਹੇ ਜੀਵ-ਜਨ੍ਤੁਕਾ ਪਾਲਨਹਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤਪਾਏਂ ਆਫੈ ਨੈ ਸਰਵਕ੍ਰਿਪਾਪਕ ਹੁਨੁਹੁੰਚ।

ਨਾਨਕ ਏਕੇ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਭੈ ਠਾਠੁੰਮਾ ਏਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੁਨੁਹੁੰਚ। ਅਰੂ ਕਹਾਏਂ ਦੇਖੁਹੁੰਚ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ ॥

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥

ਉਹਾਏਂ ਵਕਤਾ ਰ ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਸੁਣਿ ਏਕ ਹੁਨੁਹੁੰਚ।

ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਉਹਾਏਂ ਸੁਣਿ ਵਕਤਾ ਰ ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਸੁਣਿ ਏਕ ਹੁਨੁਹੁੰਚ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥

ਜਬ ਉਹਾਏਂ ਰਾਮ੍ਰੋ ਮਹਸੁਸ ਗਰੁੰਹੁੰਚ, ਉਹਾਏਂ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕੋ ਰਚਨਾ ਗਰੁੰਹੁੰਚ।

ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ ॥

ਆਫਿਨੇ ਡੁੱਝਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਾਏਂ ਆਫੈਮਾ ਲੀਨ ਗਰਿਦਿੰਚਨ।

ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੈਂਪਾਏਂ ਬਿਨਾ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਗਰਨ ਸਕਿੰਨ।

ਆਪਨ ਸੂਤਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥

ਤਿਮੀਲੇ ਸਾਰਾ ਜਗਤੁ ਏਕ ਏਕ ਸੂਤ੍ਰਮਾ ਭਾਂਝੁ ਭਏਕੋ ਚ।

ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਜਸਲਾਏ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੁਣਿ ਜ਼ਾਨ ਦਿਨੁਹੁੰਚ,

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਤੁਸ ਮਨੁਸ਼ਯਲੇ ਸਤ੍ਯਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੰਚ।

ਸੇ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਉਹਾਏਂ ਸਮਦਰਸ਼ੀ ਤਥਾ ਤਤ੍ਵਜ਼ਾਤਾ ਹੁਨੁਹੁੰਚ।

ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਹਾੱ ਨੈ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰਲਾਇ ਜਿਠੇ ਹੁਨੁਹੁਠੁਠ ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤੂ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ ॥

ਸਮਸਤ ਜੀਵ-ਜਨੁੁ ਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਵਸਮਾ ਹੁਠੁਠੁਠੁ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੁ ॥

ਤਨੀ ਹੁਨੁੁ ਦੀਨਦਯਾਲ, ਅਨਾਥਹਰੁਕੋ ਨਾਥ।

ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੇਇ ਨ ਮਾਰੈ ॥

ਜਸਲਾਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਕਸ਼ਾ ਗਰੁਹੁਠੁਠੁ, ਤਸਲਾਇ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਮਾਰਨ ਸਕਦੈਨ

ਸੇ ਮੁਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ ॥

ਜਸਲਾਇ ਵਹਾੱਲੇ ਹੁਦਯਬਾਟ ਬਿਸਰਨੁ ਮਾਨਿਸ ਮਰਿਸਕੇਕੋ ਠ।

ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਤਨਲਾਇ ਠੋਡੇਰ ਕੋਹੀ ਮਾਠੁਠੇ ਅਰੁਕੋ ਸਾਥਮਾ ਕਿਨ ਜਾਨੁ?

ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ॥

ਸਭੈਕੋ ਸਿਰਮਾ ਨਿਰਞਨ ਪਰਮੁ ਹੁਠੁਠੁਠੁ।

ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ ॥

ਜਸਕੋ ਨਿਯਨੁਠੁਠੁਗਮਾ ਪਰਾਠੀਕਾ ਸਭੈ ਠਾਲਹਰੁ ਠਨੁ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ ॥

ਸਮੁਠੁਨੁਹੋਸੁ ਕਿ ਤਹਾੱ ਤਪਾਇਕੋ ਮਿਠਰ ਰ ਠਾਹਿਰ ਹੁਨੁਹੁਠੁਠੁਠੁ।

ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥

ਤੀ ਗੁਠੁਕੋ ਮਠੁਠੁਠੁਠੁਠੁ, ਅਨਨੁਠੁ ਤਠਾ ਅਪਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾਮਾਠਿ

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਸਦੈਵ ਸਮਰੁਠਿਠੁ ਹੁੱਦਠੁਠੁਠੁ॥੨॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਦਇਆਲ ॥

ਦਯਾਲੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰੇਕ ਜਗਾਮਾ ਤਪਸੁਠਿਠੁਠੁ ਹੁਨੁਹੁਠੁਠੁਠੁ ਅਨਿ

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਸਮਸਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਮਾਥਿ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ।

ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ ॥

ਆਪਨੋ ਲੀਲਾ ਵਹਾਓ ਆਪੈ ਨੈ ਜਾਨੁਹੁਨੁਚ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥

ਅਨੁਤਰ੍ਯਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭੈਮਾ ਸਮਾਹਿਤ ਚਨੁ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਵਹਾਓ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਕੋ ਪੋਥਣ ਗਨੁਹੁਨੁਚ।

ਜੇ ਜੇ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ ॥

ਜਸਲਾਓ ਉਹਾਓਲੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਗਨੁਭਯੋ, ਉਸਲੇ ਧਿਆਨ ਗਰਿਰਹੁਨੁਚ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨੁਲਾਓ ਜੋ ਪਨਿ ਰਾਮ੍ਹੋ ਲਾਗੁਦੁਚ, ਉਸਲਾਓ ਵਹਾਓ ਆਫੁਸੰਗ ਮਿਲਾਤਨੁਹੁਨੁਚ।

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਯਸਤਾ ਭਕਤ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਿਤਿ ਤਥਾ ਗੁਣਸੁਤੁਤਿ ਗਰੁਦੁਚ।

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਰਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜਸਲੇ ਮਨਮਾ ਸ਼੍ਰਿਦਾ ਰਾਖੇਰ ਭਗਵਾਨੁਲਾਓ ਮਾਨੇਕਾ ਚਨੁ,

ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਉਸਕੋ ਏਕ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿਕਰੁਤਾਲਾਓ ਨੈ ਜਾਨੇਕੋ ਚ॥੩॥

ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥

ਜੁਨ ਭਕਤ ਭਗਵਾਨੁਕੋ ਨਾਮਮਾ ਲਾਗੇਕੋ ਚ,

ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥

ਉਸਕੋ ਆਸ਼ਾ ਵਧਰੁਥਮਾ ਜਾਓਦੈਨ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸੇਵਕਲਾਓ ਸੇਵਾ ਗਰੁ ਨੈ ਸ਼ੋਭਾ ਡਿੰਦੁਚ।

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਆਜ਼ਾ ਪਾਲਨ ਗਰੇਰ ਉਸਲੇ ਪਰਮ ਪਦ(ਮੋਖ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੱਛ।

ਇਸ ਤੇ ਉਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਉਸਲਾਇ ਯੋਭਨਦਾ ਮਾਥਿ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦੈਨ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਜਸਕੋ ਹੁਦਯਮਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬਸਦੱਛਨੁ।

ਬੰਧਨ ਤੇਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥

ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਬੰਧਨ ਤੋਡੇਰ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੱਛ

ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ॥

ਅਨਿ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਗੁਰੂਕੋ ਚਰਣਕੋ ਪੂਜਾ-ਅਰਚਨਾ ਗਰਦੱਛ।

ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਰੇਲੇ ॥

ਠੁ ਧਸ ਲੋਕਮਾ ਸੁਖੀ ਤਥਾ ਪਰਲੋਕਮਾ ਆਨੰਦ-ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੱਛ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ ॥੪॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਉਸਲਾਇ ਆਫੁਮਾ ਮਿਲਾਉਂਦੱਛਨੁ॥੪॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ ॥

ਸਾਧਨਾਕੋ ਸੰਗਤਿਮਾ ਮਿਲੇਰ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰੁਹੋਸੁ।

ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਅਨਿ ਆਨੰਦ ਦਿਨੁਹੁਨੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗਰਿਰਹਨੁਹੋਸੁ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਰਾਮ-ਨਾਮਕੋ ਤਤਕੋ ਚਿੰਨ੍ਤਨ ਗਰ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ ॥

ਧਰੀ, ਦੁਰਲਭ ਮਾਨਵ ਸਰੀਰਕੋ ਕਲ੍ਯਾਣ ਗਰੁਹੋਸੁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਚਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਮਹਿਮਾਕਾ ਅਮਰ ਵਚਨਹਰੁ ਗਾਉ।

ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਆਪਨੋ ਆਤਮਾਕੋ ਭਲਾਝ ਗਰੇਂ ਤਰਿਕਾ ਧਰੀ ਹੋ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ ॥

ਆਠ ਬਜੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਜਿਕ ਹੇਰ।

ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ ॥

(ਯਸਲੇ) ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਹਟਾਤਨੇਛ ਅਨਿ ਅਘਕਾਰਲਾਇ ਨਠੁ ਗਨੇਛ।

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ॥

ਗੁਰੁਕੋ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨੁਹੋਸੁ ਰ ਯਸਲਾਇ ਆਪਨੋ ਹੁਦਯਮਾ ਰਾਖੁਹੋਸੁ।

ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸਰੀ ਤਪਾਇਲੇ ਚਾਹੇਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਨੁਹੁਨੇਛ ॥੫॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰ ਪਰਲੋਕ ਦੁਵੈਕੋ ਪਾਲਨਪੋਥਣ ਗਰ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਆਪਨੋ ਹੁਦਯਮਾ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਰਾਖੁਹੋਸੁ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ ॥

ਸਿਫ਼ ਗੁਰੁਕੋ ਪੂਰ੍ਣ ਸਿੱਖਾ ਹੁਨੁਛ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ ॥

ਜਸਕੋ ਹੁਦਯਮਾ ਯੋ ਬਠੁਛ, ਤਸਲੇ ਸਤ੍ਯਲਾਇ ਨਿਯਾਲੁਛ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਆਪਨੋ ਮਨ ਰ ਸ਼ਰੀਰਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਨੁਹੋਸੁ।

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਯਸਰੀ ਮਨਬਾਟ ਦੁ:ਖ, ਪੀਡਾ ਰ ਭਯ ਹਟੁਨੇਛ।

ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ॥

ਹੇ ਵਪਾਰੀ! ਤਿਮੀ ਸਾँਚੋ ਵਪਾਰ ਗਰ।

ਦਰਗਹੁ ਨਿਬਰੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਤਪਾਇਕੋ ਸਮੁਝੀਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਸੁਰਕਿਤ ਰੂਪਮਾ ਪੁਸ਼ੇਛ।

ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਆਪਨੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਸਮਰਥਨ ਸਥਾਪਿਤ ਗਰੁਹੋਸ੍।

ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਪਾੜਕੋ ਆਵਾਗਮਨ (ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁਕੋ ਚਕ੍ਰ) ਫੇਰਿ ਹੁਨੇਚੈਨ ॥੬॥

ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਤਦੇਖਿ ਟਾਡੋ ਮਾਨ੍ਛੇ ਕਹਾ ਜਾਨ ਸਕਦਛ।

ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ॥

ਰਖਕ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੇਰ ਮਾਨਿਸਲੇ ਮੁਕਿਤ ਪਾਤੰਛ।

ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥

ਯੋ ਨਿਡਰ ਭਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਨਾਲੇ ਸਭੈ ਭਯਹਰੂ ਹਰਾਤੰਛਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ ਮੁਕਿਤ ਹੁੰਦਛ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੁਖ ॥

ਜਸਲਾੜੈ ਈਸ਼ਵਰਲੇ ਰਖਾ ਗਰੁਹੁਨ੍ਛ, ਤਸਲਾੜੈ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਦੁ:ਖ ਦਿਨ ਸਕਦੈਨ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੁਖ ॥

ਨਾਮਕੋ ਆਰਾਧਨਾ ਗਨਾਲੇ ਮਨਮਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਛ।

ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਤਸਕੋ ਚਿੰਤਾ ਹਟ੍ਦਛ ਅਨਿ ਅਹੰਕਾਰ ਮੇਟਿਨ੍ਛ।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ ॥

ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਕਤਲਾੜੈ ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਬਰਾਬਰੀ ਗਨ ਸਕਦੈਨ।

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਕੋ ਸਿਰਮਾ ਬਹਾਦੁਰ ਗੁਰੁ ਖਡਾ ਛਨ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥੭॥

ਤਨਕਾ ਸਭੈ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਛਨ। ॥੭॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਜੁਨ(ਗੁਰੁ) ਕੋ ਬੁਢਿ ਪੂਰਨ ਛ ਰ ਜਸਕੋ ਨਜਰਮਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਿਰੰਤਰ ਬਗਿਰਹੇਕੋ ਛ,

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

उनको दर्शन गरेर संसारको कल्याण प्राप्त हुन्छ ।

चरन कमल जा के अनूप ॥

उनको चरण कमल अनुपम हो ।

सफल दरसन सुंदर हरि रूप ॥

उहाँका दर्शनहरू सफल छन् र उहाँसँग परमेश्वरजस्तै धेरै सुन्दर रूप छ ।

पंनु सेवा सेवक परवानु ॥

उहाँको सेवाले धन्य छ अनि उहाँको सेवक स्वीकृत छन् ।

अंतरजाभी पुरुषु पूषानु ॥

उहाँ (गुरु) एक अन्तर्मुखी र सर्वोच्च व्यक्ति हुनुहुन्छ ।

जिसु मनि बसै सु रोत निहालु ॥

जसको हृदयमा गुरुको वास हुन्छ, ऊ कृतज्ञ हुन्छ ।

ता के निकटि न आवत कालु ॥

समय (मृत्यु) उसको नजिक आउँदैन ।

अमर भये अमरा पदु पाएआ ॥

तिनीहरू अमर भएका छन् र अमर पद प्राप्त गरेका छन् ।

सायसंगि नानक हरि यिआएआ ॥८॥२२॥

हे नानक! जो सन्तहरूको संगतमा परमेश्वरको ध्यान गर्छन् ॥८॥ २२॥

सलेकु ॥

श्लोक ॥

गिआन अंजनु गुरि दीआ अगिआन अंयेर बिनासु ॥

गुरुले ज्ञानरूपी सुरमा प्रदान गर्नुभएको छ, जसले अज्ञानताको अन्धकारलाई नाश गरेको छ ।

हरि किरपा ते संत भेटिआ नानक मनि परगामु ॥१॥

हे नानक! भगवान्को कृपाले सन्त र गुरुको प्राप्ति भएको छ, जसका कारण मनमा ज्ञानको ज्योति सिर्जना भएको छ ॥१॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥

ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸੰਗਤਮਾ, ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਲਾਇ ਆਤਮਮਾ ਦਰਸ਼ਨਿ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍।

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥

ਮਲਾਇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਤੁ ਅਤਿ ਸਿਠੋ ਲਾਗਛ।

ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥

ਸਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਏਤਟੈ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਰੂਪਮਾ ਛ,

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥

ਜਸਕੋ ਵਿਭਿੰਨ ਰਛਾਹਰੂ ਦੇਖਿਰਹੇਕੋ ਛ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧਿ ਹੋ।

ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਬਿਸੁਆਮੁ ॥

ਮਾਨਵ ਸਰੀਰਮਾ ਨੈ ਉਨਕੋ ਭਾਸ ਛ।

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ ॥

ਲਯਹਾਨੁ ਸ਼ੂਨ੍ਯ ਸਮਾਧਿਮਾ ਏਤਟਾ ਨਸੁਨਿਏਕੋ ਸ਼ਬਦ ਛ।

ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਯਸਤੋ ਅਦ੍ ਭੁਤ ਉਮੰਗਕੋ ਆਨੰਦਕੋ ਵਰ੍ਣਨਿ ਗਰ੍ਨ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥

ਜਸਲਾਇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਆਫੈਲੇ ਦੇਖਾਉਨੁਹੁੰਛ, ਉਸੈਲੇ ਯੋ ਦੇਖਦਛ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯਸਤੋ ਮਾਨਿਸਲੇ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਛ ॥੧॥

ਸੇ ਅੰਤਰਿ ਸੇ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ ॥

ਉਹਾਨੁ ਅਨੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨਭਿੰਨ ਪਨਿ ਹੁਨੁਹੁੰਛ ਰ ਭਾਹਿਰ ਪਨਿ ਹੁਨੁਹੁੰਛ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਕਣ-ਕਣਮਾ ਕ੍ਯਾਪ੍ਤ ਚਨ੍।

ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਵਹਾँ ਧਰਤੀ, ਗਗਨ तथा पातालमा विद्यमान छन्।

ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

वहाँ समस्त लोकहरूको पालनहार हुनुहुन्छ।

ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

परब्रह्म-प्रभु ब्रह्महोस्, घाँसे मैदान र पहाडहरूमा व्यापक छ।

ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ ॥

जसरी उहाँले आज्ञा दिनुहुन्छ, त्यसरी नै जीवित प्राणीहरूका कामहरू पनि छन्।

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ ॥

हावा, पानी र आगोमा भगवान् उपस्थित हुनुहुन्छ।

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ ॥

उहाँ चारैतिर र दस दिशामा हुनुहुन्छ।

ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕੇ ਠਾਉ ॥

त्यसबाहेक अरू कुनै ठाउँ छैन।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥

गुरुको कृपाले नानकले सुख प्राप्त गरेका छन्॥੨॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

वेद, पुराण र स्मृतिमा त्यो भगवानलाई हेर्नुहोस्।

ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੂ ਮਹਿ ਏਕੁ ॥

चन्द्रमा, सूर्य र ताराहरूमा उही एक मात्र ईश्वर हुनुहुन्छ।

ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੇ ਬੋਲੈ ॥

प्रत्येक प्राणीले परमेश्वरको आवाज बोलछ।

ਆਪਿ ਅਡੇਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੇਲੈ ॥

उहाँ अटल हुनुहुन्छ र कहिल्यै विचलित हुनुहुन्न।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥

ਸਬੈਲੇ ਕਲਾ ਸਿਰਜਨਾ ਗਰੇਰ(ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕੋ) ਖੇਲ ਖੇਲ੍ਹਨ।

ਮੇਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੇਲ ॥

ਉਹਾੱਕੋ ਮੂਲ੍ਯਾਙ੍ਗਨ ਗਰਨ ਸਕਿੱਦੈਨ, (ਕਿਨਕਿ) ਉਹਾੱਕਾ ਗੁਣਹਰੂ ਅਮੂਲ੍ਯ ਚਨ।

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥

ईश्वरको ज्योति सबै ज्योतिहरूमा प्रज्वलित हुन्छ।

ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੇਤਿ ॥

परमेश्वरले संसारको तानाबानालाई नियन्त्रण गर्नुभएको छ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥

हे नानक! गुरुको कृपाले जसको भ्रम नाश हुन्छ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

उभिन्न यो वड विश्वास बन्दछ॥੩॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥

सन्तजनले हरेक ठाउँमा भगवान्लाई नै देख्दछ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

जन्तजनको मनमा सबै धर्म नै हुँਦछ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥

सन्तजन सुभ वचन सुन्दछन्।

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ ॥

उनी सर्वव्यापक राममा लीन रहन्छन्।

ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥

जुनजुन सन्त-धर्मात्माले(ईश्वरलाई)बझेका छन्, उनीहरूको जीवन-आचरण नै बन्दछ।

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ ॥

साधुले जहिले पनि सत्य बोल्छ।

ਜੇ ਜੇ ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ॥

जे सुकै होस्, ऊ त्यसलाई खुसी ठान्छ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਤੁ ਜਾਨਦੁ ਚਿ ਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਸਤ ਕਾਰਯੁ ਗਨੈ ਤਥਾ ਗਰਾਤਨੇ ਹੁਨੁਹੁਛੁ ।

ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਸਨੁਤਹਰੁਕਾ ਲਾਗਿ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਿੰਨੁ ਰੁ ਭਾਹਿਰੁ ਸਭੈਤਿਰੁ ਬਸੁਹੁਛੁ ।

ਨਾਨਕੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭੁ ਮੋਹੀ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖੇ ਸਭੇ ਜਨਾ ਮਨੁਮੁਗਧੁ ਹੁਛੁ ॥੪॥

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਭੈਸ਼ੁਰੁ ਸਤੁ ਹੁਨੁਹੁਛੁ, ਰੁ ਤੁਹਾਨੂੰਕੋ ਸ੍ਰਿਣਿ ਪਨਿ ਸਤੁ ਚੁ ।

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ ॥

ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਥੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਭਾਟੁ ਉਤਪੰਨੁ ਭਏਕੋ ਹੀ ।

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਜਬੁ ਤੁਹਾਨੂੰਲਾਏ ਰਾਮੁ ਲਾਗੁ, ਤੁਹਾਨੂੰਲੇ ਸ੍ਰਿਣਿਕੋ ਪ੍ਰਸਾਰੁ ਗਨੁਹੁਛੁ ।

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਯਦਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਲੇ ਯਸਲਾਏ ਉਪਯੁਕੁ ਠਾਨੁਹੁਛੁ ਭਨੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪੈ ਏਕੁ ਰੂਪੁ ਬਨੁਹੁਛੁ ।

ਅਨਿਕੁ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹੁ ਜਾਇ ॥

ਤੁਹਾਨੂੰਸੰਗੁ ਖੈਰੇ ਕਲਾਹਰੁ (ਸ਼ਕਿਤਿਹਰੁ) ਚੁਨੁ ਯੁਨੁ ਵਰੁਣਿਨੁ ਗਨੁ ਸਕਿੰਦੈਨੁ ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਵਹਾਨੂੰ ਜਸਲਾਏ ਚਾਹੁਨੁਹੁਛੁ, ਤੁਸਲਾ ਆਪੁਸੰਗੁ ਮਿਲਾਤੁਨੁਹੁਛੁ ।

ਕਵਨੁ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨੁ ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ ॥

ਕੇ ਤੀ ਪਰੁਬ੍ਰਹੁਲਾਏ ਕਸੈਭਾਟੁ ਟਾਠਾ ਰੁ ਕਸੈਕੋ ਨਜਿਕੁ ਭੰਨੁ ਸਕਿਛੁ?

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪੁ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਤਰੁ ਭੈਸ਼ੁਰੁ ਸੁਵੰਯੰ ਨੈ ਸਰੁਵੰਯਾਪੀ ਹੁਨੁਹੁਛੁ ।

ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਨਾਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੁਹਾਨੂੰਲੇ ਤੁਯੋ ਮਾਨਿਸਲਾਏ (ਤੁਹਾਨੂੰਕੋ ਸਰੁਵੰਯਾਪਕੁਤਾਕੋ ਭਾਰੇਮਾ) ਭਤਾਤੁਨੁਹੁਛੁ,

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥੫॥

जसलाई (ईश्वर) आफैले भित्री उच्च अवस्थाको बारेमा बताइदिनुहुन्छ ॥५॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥

परमात्मा स्वयं संसारभरिका मानिसहरूमा प्रतिबिम्बित छन् ।

ਸਰਬ ਨੈਨ ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ ॥

सबै आँखाहरूद्वारा वहाँ आफै नै देख्नुहुन्छ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾ ਕਾ ਤਨਾ ॥

यो सारा सृष्टि उहाँको शरीर हो।

ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ ॥

उहाँले आफ्नो महिमा सुन्नुहुन्छ।

ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ ॥

मानिसहरूको आवागमन (जन्म र मृत्यु) ईश्वरले रਚुभएको खेल हो।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ ॥

उनले मायालाई आफ्नो आज्ञाकारी बनाएका छन्।

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੇ ਰਹੈ ॥

यद्यपि सबैभिन्न भएर पनि परमेश्वर अज्ञात हुनुहुन्छ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰੈ ॥

जे कुरा भन्नुपर्ने हुन्छ, वहाँ आफै नै भन्नुहुन्छ।

ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ ॥

उहाँको आज्ञा अनुसार, प्राणी (संसारमा) जन्मन्छ र आफ्नो आज्ञा अनुसार आफ्नो जीवन त्याग्छ।

ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ ॥੬॥

हे नानक! जब ऊ परीक्षामा पर्छ, उसले त्यो प्राणीलाई आफूसित मिलाउँदछ ॥ ६॥

ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ ॥

भगवान्द्वारा जे पनि हुन्छ, संसारका लागि नराम्रो हुँदैन।

ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ ॥

ਮਨ੍ਹ, ਤੀ ਮਗਵਾਨ੍ਭਾਹੇਕ ਕਸੈਲੇ ਕਹਿਲੇ ਕੇਹੀ ਗਰੇਕੋ ਚ?

ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ॥

ईश्वर आफै राम्रो हुनुहुन्छ अनि सबैभन्दा राम्रो उनको कर्म हो।

आपे जानै आपने जी की ॥

आफ्नो हृदयको कुरा वहाँ स्वयम् नै जान्नुहुन्छ।

आपि साचु ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ ॥

वहाँ स्वयम् सत्य हुनुहुन्छ अनि वहाँको सृष्टि-रचना पनि सत्य छ।

ਓਤਿ ਪੇਤਿ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥

तानाबानाले जस्तै उहाँले आफै सृष्टिलाई अफुसँग मिलाएका छन्।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

उहाँको गति तथा विस्तारलाई व्यक्त गर्न सकिन्न।

ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਤ ਸੇਝੀ ਧਾਇ ॥

यदि अन्य कोही ती समान भए भने उनले उनलाई बुझ्न सक्दछन्।

ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ईश्वरले गर्नुभएको मानिसले स्वीकार गर्न पर्दछ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨੁ ॥੧॥

हे नानक! गुरुको कृपाले यो तथ्यलाई बुझ्नुहोस्॥੧॥

ਜੇ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

परमेश्वरलाई बुझे मानिस सधैं सुखी हुन्छ।

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

परमेश्वरले उसलाई आफुसँग मिलाउनुहुन्छ।

ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ ॥

ऊ धनी, कुलीन र आदरणीय बन्छ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ ॥

जुन प्राणीको हृदयमा भगवान् बस्दछन्, उसले जिउँदै मुक्ति पाउँछ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ ॥

ਸੰਸਾਰਮਾ ਤਯੋ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਜਨਮਨੁ ਧਨੁ ਹੋ,

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਜਸਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰਕੋ ਉਦਾਰ ਹੁਨੁਚ।

ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਮਹਾਪੁਰੁਖਕੋ ਆਗਮਨਕੋ ਚਾਹਨਾ ਧਰੀ ਹੋ ਕਿ

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥

ਉਸਕੋ ਸੰਗਤਿਮਾ ਰਹੇਰ ਅਨੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਲਾਇੰ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ-ਸਮਰਣ ਆਉਂਦੁ।

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਯਸਤਾ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਆਫੈ ਸੁਖਤਨੁ ਮਏਰ ਸੰਸਾਰਲਾਇੰ ਪਨਿ ਮੁਕਤੁ ਗਰੁਦੁ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਯਸਤਾ ਮਹਾਪੁਰੁਖਲਾਇੰ ਹਾਮੀ ਸਥੈ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਠੈ ॥੮॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ॥

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਤੀ ਪੂਰੁ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਪੂਰੁ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਰਾਧਨਾ ਗੇ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਮੈਲੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਲਾਇੰ ਪਾਠੁਸਕੇ, ਤਿਮੀਹਰੁ ਪਨਿ ਪੂਰੁ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉ। ॥ ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕੋ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨ ਅਨਿ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਖੇਖੁ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਲਾਇੰ ਨਜਿਕਬਾਟੁ ਸਮੁਝੀ ਹੇਰੀ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਤਿਸ੍ਰੋ ਹਰੇਕ ਸਾਸਲੇ ਗੋਬਿੰਦਕੋ ਸਿਮਰਨ ਗਰ,

ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥

ਯਸਲੇ ਤਿਸ੍ਰੋ ਮਨਮਾ ਰਹੇਕੋ ਚਿੰਤਾ ਸਿਟਾਉਂਢ ।

ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥

ਤਿਖਾਕਾ ਢਾਲਹਰੂ ਟ੍ਯਾਗੇਰ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥

ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਚਰਣਕੋ ਹ੍ਰਦਯਦੇਖਿ ਯਾਚਨਾ ਗਰ ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥

ਅਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰ ਟ੍ਯਾਗੇਰ ਪ੍ਰਾਰਠਨਾ ਗਰ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥

ਸਤ੍ਸੰਗਤਿਮਾ ਰਹੇਰ ਅਗ੍ਰਿਕੋ ਸਾਗਰ (ਵਿਕਾਰਹਰੂਕੋ) ਪਾਰ ਗਰ ।

ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ-ਧਨਲੇ ਆਪਨੋ ਖਜਾਨਾ ਖਰਪੂਰ ਗਰ

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਪੂਰ੍ਣ ਗੁਰੁਲਾਇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰ ॥੧॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ॥

ਤਿਮੀਲਾਇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ, ਪ੍ਰਸਨ੍ਰਤਾ ਰ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਨ੍ਢ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਸੰਰਤਮਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਜਨ ਗਰ ।

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ ॥

ਯਸਲੇ ਨਰਕਮਾ ਜਾਨਭਾਟ ਬਚਾਉਂਢ ਰ ਆਤਮਾ ਪਾਰ ਹੁਨ੍ਢ

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥

ਗੋਵਿੰਦਕੋ ਗੁਣਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰੇਰ ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰੁਤਕੋ ਰਸਪਾਨ ਗਰ ।

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ ॥

ਆਪਨੋ ਮਨਮਨੈ ਨਾਰਾਯਣਕੋ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰ,

ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ ॥

ਜਸਕੋ ਰੂਪ ਏਕ ਠਰ ਰਙ ਅਨੇਕ ਚ ।

ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਤਨੀ ਗੋਪਾਲ, ਦਾਮੋਦਰ, ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹੁਨੁ,

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਦੁ:ਖਨਾਸ਼ਕ ਰ ਪੂਰ੍ਣ ਕ੍ਰਪਾਲੁ ਹੁਨ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਹਾੱਕੋ ਨਾਤੁੰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸਿਮਰਨ ਗਰਿਰਹੋਸੁ ਕਿਨਮਨੇ

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ ॥੨॥

ਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ ਏਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਹਾਰਾ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ॥

ਸਾਧੁਕੋ ਵਚਨ ਤਤਮ ਸ਼ਲੋਕ ਹੋ।

ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ ॥

ਧਹੀ ਅਮੂਲ੍ਯ ਰਤਨ ਵਾ ਜਵਾਹਰ ਹੋ।

ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੇਤ ਉਧਾਰ ॥

ਜਸਲੇ ਧੀ ਵਚਨਹਰੂ ਸੁਨੁਚ ਰ ਪਾਲਨ ਗਰਦੁਚ, ਤਸਕੋ ਭਵਸਾਗਰਬਾਟ ਤਦੁਫ਼ਾਰ ਹੁਨੁਚ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ ॥

ਤੁੰ ਆਪੈ ਭਵਸਾਗਰਬਾਟ ਪਾਰ ਹੁਨੁਚ ਰ ਅਰੂ ਮਾਨਿਸਹਰੂਕੋ ਭਲਾਙੁ ਪਾਨਿ ਗਰੁਚ।

ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਤਸਕੋ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਹੁਨੁਚ ਰ ਤਸਕੋ ਸੰਗਤਿਲੇ ਅਰੂਕੋ ਕਾਮਨਾਹਰੂ ਪੂਰਾ ਗਰਦੁਚ,

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ॥

ਜਸਕੋ ਹੁਦਧਮਾ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਬਨੁਦੁਚ ।

ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ॥

ਤਨਕੋ ਜਯ ਜਯ ਹੁਨੁਚ, ਜਸਕੋ ਲਾਗਿ ਏਕ ਅਨਨੁਤ ਧਵਨਿ ਹੁਨੁਚ।

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਨੈ ॥

ਜਸਲਾई ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਸੁਨੇਰ ਤ ਹਰਿਠਿ ਹੁਨ੍ਚ ਰ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਜਯੋਤਿਕੋ ਅਨੁਭੂਤਿਲਾई ਆਪਨੋ ਭਿੰਨ ਅਨੁਭਵ ਗਰਦੰਢ।

ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ ॥

ਯਸਤਾ ਮਹਾਪੁਰੁਠਕੋ ਸ਼ਿਰਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ ! ਯਸਤਾ ਮਹਾਪੁਰੁਠਕੋ ਸੰਗਤ ਗਨਲਿ ਧੈਰੈ ਮਾਨਿਸਹਰੁਕੋ ਤਦ੍ਫ਼ਾਰ ਹੁਨੇਢ ॥ ੩ ॥

ਸਰਨਿ ਜੇਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ॥

ਹੈ ਭਗਵਾਨ ! ਤਪਾई ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਲਾई ਸ਼ਰਣ ਢਿਨ ਸਕਸ਼ਮ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ, ਹਾਮੀ ਤਪਾईਕੋ ਸ਼ਰਣਮਾ ਆਏਕਾ ਢੈ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਮਿਲਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਢਯਾ ਗਰੇਰ ਹਾਮੀਲਾई ਆਂਫੂਸੰਗ ਜੋਡੁਨੁਭਏਕੋ ਢ।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ ॥

ਅਭ ਹਾਮ੍ਰੋ ਤ੍ਰਾਸ ਮੇਟਿਯੋ ਰ ਹਾਮੀ ਸਭੈ ਚਰਣ-ਧੂਲੀ ਭਯੌ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਲੇ ਨਾਮ -ਅਮ੍ਰਿਤ ਲਿਨੇ ਭਨੇਕਾ ਢਨੁ।

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਗੁਰੁਢੇਵ ਸਸੰਗ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਨੁਭਏਕੋ ਢ ਰ

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ ॥

ਸੇਵਕਕੋ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਭਯੋ।

ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥

ਹਾਮੀ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਖੰਢਾ ਰ ਵਿਕਾਰਹਰੁਭਾਟ ਭਚੇਕਾ ਢੈ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ ॥

ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਸੁਨੇਰ ਰ ਜਿਭ੍ਰੋਲੇ ਤਚਚਾਰਣ ਗਰੇਰ

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨਲੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗਰੇਰ (ਹਾਮੀਲਾई) ਯੋ ਢਯਾ ਗਨੁਭਯੋ ਰ

ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਹਾਮ੍ਰੋ ਪਰਿਸ਼ਰਮ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਸਫਲ ਭਏਕੋ ਚ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ॥

ਹੈ ਸਨ੍ਤ ਮਿਤ੍ਰਹਰੂ ! ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਿਮਾ-ਸ੍ਤੁਤਿ

ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ ॥

ਸਾਵਧਾਨ ਰ ਏਕਾਗ੍ਰਚਿਤ ਭਏਰ ਗਰ।

ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ ॥

ਸੁਖਮਣਿਮਾ ਸਹਜ ਸੁਖ ਰ ਗੋਵਿੰਦਕੋ ਮਹਿਮਾ ਰ ਨਾਮ ਚ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੇਤ ਨਿਧਾਨ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਵਾਸ ਗਠੈ, ਓ ਧਨਵਾਨ ਬੰਦਠ।

ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ॥

ਤਨਕਾ ਸਮਸ੍ਤ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਣ ਹੁਨੇਠ।

ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਓ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰੁਖ ਬੰਦਠ ਰ ਸੰਸਾਰਭਰਿ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੁੰਠ।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਓ ਸਰ੍ਵੋਚ੍ਚ ਨਿਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦਠ।

ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ॥

ਤਸਲਾਝੈ ਪੁਨ:ਜੀਵਨ-ਮ੍ਰ੍ਤ੍ਯੁਕੋ ਚਕ੍ਰ ਪਰੈਨ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਠ੍ਯੋ ਮਾਨਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮਰ੍ਪੀ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰੇਰ ਸੰਸਾਰਭਾਟ ਜਾਨ੍ਠ

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੫॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਮਾਨਿਸਲੇ ਠੋ ਵਰਦਾਨ ਪਾਠੈਠ ॥੫॥

ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ॥

ਸਹਜ ਸੁਖ, ਸ਼ਾਂਤਿ, ਰਿਫ਼੍ਰਹਰੂ, ਨਵਨਿਧਿਹਰੂ

ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ ॥

ਬੁਢਿ, ਜ਼ਾਨ ਰ ਸਰਵ ਤਪਲਭਿਹਰੂ ਟਪਸ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਪਾਤਛ,

ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ॥

ਵਿਦਾ, ਤਪਸਾ, ਯੋਗ, ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਧਿਆਨ,

ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਤਮ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜ਼ਾਨ, ਉਤਮ ਜ਼ਾਨ,

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਚਾਰਵਟਾ ਪਦਾਰਥ (ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਖ), ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਕਮਲ ਫੁਲਨੁ

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ ॥

ਸਭੈਮਾ ਬਸਦਾ ਸਭੈ ਮਨਦਾ ਤਟਸਥ ਰਹਨੁ

ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਸੁੰਦਰਤਾ, ਬੁਢਿਮਤਾ ਏਵੰ ਤਤਵੇਤਾ,

ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਤਾ ॥

ਸਮਦਰਸੀ ਏਵੰ ਏਕ ਵ੍ਰਿਸ਼ਟਿਲੇ ਈਸ਼ਵਰਲਾਇ ਦੇਖਨੁ,

ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਸਲੇ ਧੀ ਸਭੈ ਫਲਹਰੂ ਪਾਉਂਛਨੁ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨਿ ਸੁਨੇ ॥੬॥

ਜੋ ਅਪਨੋ ਮੁਖਬਾਟ (ਸੁਖਮਨੀ) ਸੁਖਕਾ ਮਠਿਕੋ ਜਾਪ ਗਰਦਛ ਰ ਗੁਰੁਕੋ ਵਚਨ ਤਥਾ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ਮਨ ਲਗਾਏਰ ਸੁਨੇ ਛ ॥ ੬॥

ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੇਇ ॥

ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਸਲੇ ਧੀ ਗੁਣਹਰੂਕੋ ਮਨਦਾਰਲਾਇ ਹ੍ਰਦਯਦੇਖਿ ਜਪ ਗਰਦਛ,

ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਤਸਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਯੁਗਮਾ ਸੰਪਾਦਨ ਹੁੰਛ।

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥

ਧੋ ਵਾਣੀ ਗੋਵਿੰਦਕੋ ਮਹਿਮਾ ਰ ਨਾਮਕੋ ਧਵਾਨੀ ਹੋ,

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ ॥

ਜਸਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸ੍ਰੁਤਿ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਰ ਵੇਦਲੇ ਵਰ੍ਣਨ ਗਠੈ ।

ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਸਮਸਤ ਧਰਮਕੋ ਸਾਰ ਨੈ ਹਰੀਕੋ ਨਾਮ ਹੋ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥

ਯੋ ਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦਕਾ ਭਕਤਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਰਹੰਚ ।

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ॥

ਕਰੋਡੈਂ ਅਪਰਾਧਹਰੁ ਸੰਨ੍ਹਰੁਕੋ ਸੰਗਤਲੇ ਨਾਸ਼ ਹੁਨੇ ਗਠੈ ।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥

ਸੰਨ੍ਹਰੁਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯਮਬਾਟ ਮੁਕਤ ਹੁੰਚਨ੍ ।

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਵਯਕਿਤਕੋ ਮਸਤਕਮਾ ਈਸ਼ਵਰਲੇ ਭਾਗਯ ਲੇਖੁਭਏਕੋ ਚ,

ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ ॥੭॥

ਲਯਹੈਂ ਵਯਕਿਤ ਸਾਧੁਕੋ ਸ਼ਰਣਮਾ ਆਉਂਚ ॥੭॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜੋ ਮਾਨਿਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ (ਸੁਖਮਨੀ) ਬਾਸ ਗਠੰਨ੍ ਰ ਜੋ ਯਸਲਾਏ ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰਵਕ ਸੁੰਚ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਉਸਲੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰਦੰਚ ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਉਸਕੋ ਜਨਮ-ਮਰਣਕੋ ਦੁ:ਖ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਚੇ ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਉਹਾਲੇ ਯਸ ਦੁਰੰਭ ਸ਼ਰੀਰਲਾਏ ਤਕਾਲ ਵਿਕਾਰਹਰੁਬਾਟ ਬਚਾਏ ਹਾਲੰਨੁ ਹੁੰਚ ।

ਨਿਰਮਲ ਸੇਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥

ਉਨਕੋ ਸ਼ੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਚ ਰ ਉਨਕੋ ਵਾਣੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪਿ ਚ ।

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਨੈ ਉਸਕੋ ਮਨਮਾ ਬਸਿਸਕੋਕੋ ਹੁੰਚ ।

ਦੁਖ ਰੋਗ ਬਿਨਮੇ ਭੈ ਭਰਮ ॥

ਦੁ:ਖ, ਰੋਗ, ਭਯ ਂਵ ਦੁਵਿਧਾ ਤਦੇਖਿ ਟਾਢਾ ਜਾਨ੍ਚ।

ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਮ ॥

ਤਸਕੋ ਨਾਮ ਸਾਧੁ ਹੁਨੇਚ ਰ ਤਸਕੋ ਕਰਮ ਪਵਿਤਰ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਤਾ ਕੀ ਸੇਭਾ ਬਨੀ ॥

ਤਸਕੋ ਸੋਭਾ ਸਰੋਪਰਿ ਹੁਨ੍ਚ ।

ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ ॥੮॥੨੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਿਨੈ ਗੁਣਹਰੂਕਾ ਕਾਰਣ ਯਸ ਸੁਖਮਨੀ ਨਾਮ (ਇਸ਼ੁਵਰਕੋ) ਸੁਖਮਣਿ ਹੋ ॥੮॥੨੪॥

ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ ਏਕ ਚਨ੍। ਸਭੈ ਵਿਜਯ ਪਰਮ ਗੁਰੂ (ਭਗਵਾਨ) ਕੋ ਹੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਨੀਯ ਟਰਵਾਰ ਵਾ ਕ੍ਰਪਾਣ (ਦੁਃਖਹਰੂਲਾਓ ਨਃ ਗਨੈ ਭਗਵਾਨ) ਲੇ ਹਾਮੀਲਾਓ ਸਹਯੋਗ ਗਰੂਨ੍!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੴ॥

ਦਸਾਓ ਗੁਰੂਦੁਵਾਰਾ ਪਠਨ ਗਰਿਏਕੋ ਪੂਜਨੀਯ ਟਰਵਾਰ ਕਵਿਤਾ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪਹਿਲੇ ਟਰਵਾਰ (ਦੁਃਖਹਰੂਲਾਓ ਨਃ ਗਨੈ ਭਗਵਾਨ) ਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍; ਟ੍ਯਸਪਛਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ (ਓਨਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਲਾਓ ਨੋਟ ਗਨੁਹੋਸ੍)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਟ੍ਯਸਪਛਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਙਗਦ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਧਿਆਨ ਗਨੁਹੋਸ੍; ਓਨੀਹਰੂਲੇ ਹਾਮੀਲਾਓ ਸਦ੍ਫਤ ਗਰੂਨ੍! (ਓਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਨੁਹੋਸ੍)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਰ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਓਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਧਿਆਨ ਗਨੁਹੋਸ੍। (ਓਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਨੁਹੋਸ੍)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਂਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਪੂਜਨੀਯ ਗੁਰੂ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕੋਸਮਰਣ ਅਨਿ ਧਿਆਨ ਗਨੁਹੋਸ੍, ਜਸਲਾਓ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇਖੇਰ ਸਭੈ ਦੁ:ਖਹਰੂ ਹਟਿਞਚ। (ਓਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਨੁਹੋਸ੍)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗਬਹਾਦੁਰਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਤਪਸਪਚਿ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧਨਕਾ ਨੌ ਸ੍ਰੋਤਹਰੂ (ਧੈਰ੍ਯ, ਕ੍ਸ਼ਮਾ ਦਮ, ਅਸ੍ਤੇਯ, ਸ਼ੌਚਾ, ਇੰਦ੍ਰਿਯਾ ਪ੍ਰਬੰਧ, ਬੁਢਿ, ਵਿਦ੍ਯਾ ਸਤ੍ਯ, ਅਕ੍ਰੋਧ) ਤਪਾਇੰਕੋ ਘਰਮਾ ਚਿਟੋ ਆਤਨੇਛਨ੍।

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰੁਪਯਾ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਠਾਠੁੰਮਾ ਮਾਰਗਦਰ੍ਸ਼ਨਿ ਰ ਮਦ੍ਫਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਆਦਰਨੀਯ ਦਰ੍ਸ਼ਾਊ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ (ਉਨਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧ੍ਯਾਨ ਦਿਨੁਹੋਸ)। ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਕ੍ਰੁਪਯਾ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਠਾਠੁੰਮਾ ਮਾਰਗਦਰ੍ਸ਼ਨਿ ਰ ਮਦ੍ਫਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਨੀਯ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾ ਨਿਹਿਤ ਦਸ ਰਾਜਾਹਰੂਕੋ ਦਿਵ੍ਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍ ਤਥਾ ਆਪਨਾ ਵਿਚਾਰਹਰੂਲਾਇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਕੋ ਦਿਵ੍ਯ ਸਿਖਾਤਿਰ ਖੁਮਾਤਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍। (ਅਢ੍ਵਿਤੀਯ ਗੁਰੂ)।

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਪਾँਚ ਪ੍ਰਿਯ, ਚਾਰ ਚੋਰਾਹਰੂ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹਕਾ); ਚਾਲੀਸ ਸ਼ਹੀਦਹਰੂ; ਅਦਮ੍ਯ ਵਠ ਸੰਕਲ੍ਪਕਾ ਬਹਾਦੁਰ ਸਿਖਹਰੂ; ਨਾਮਕੋ ਰਡਮਾ ਤੁਬੇਕਾ ਭਕ੍ਤਹਰੂ; ਨਾਮਮਾ ਮਿਸਿਏਕਾ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਹਰੂਕੋ ਕਾਰ੍ਯਹਰੂਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍। ਨਾਮ ਸਮ੍ਝੇਰ ਸੰਗੈ ਖਾਨਾ ਖਾਨੇਹਰੂਲਾਇ; ਨਿ:ਸ਼ੁਲ੍ਕ ਭਾਨ੍ਸਾ ਸੁਰੂ ਗਰ੍ਨੇਹਰੂਲਾਇ; ਟਰਵਾਰ ਚਲਾਤਨੇਹਰੂਲਾਇ (ਸਤ੍ਯਕੋ ਰਕ੍ਸ਼ਾ ਗਰ੍ਨ); ਅਰੂਕੋ ਕਮਜੌਰੀਹਰੂਲਾਇ ਬੇਵਾਸ੍ਤਾ ਗਰ੍ਨੇਹਰੂਲਾਇ; ਮਾਥਿਕਾ ਸਭੈ ਸ਼ੁਢ੍ਰ ਰ ਸਾँਚੈ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਹਰੂ ਥਿਏ; ਬੋਲ ਵਾਹ ਗੁਰੂ! (ਵਿਲਕ੍ਸ਼ਣ ਗੁਰੂ)

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੇਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਬਹਾਦੁਰ ਸਿਖ ਪੁਰੁਖ ਰ ਮਹਿਲਾਹਰੂਲੇ ਗਰੇਕੋ ਅਤੁਲਨੀਯ ਸੇਵਾਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍ ਰ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਟਾਤਕੋ ਰਾਖੇ ਟਰ ਆਪਨੋ ਸਿਖ ਧਰਮਲਾਇ ਸਮਰਪਣ ਗਰੇਨਨ੍। ਜਸਲੇ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਹਰੇਕ ਜੋਡਾ ਟੁਕ੍ਰਾ-ਟੁਕ੍ਰਾ ਪਾਠਨ੍; ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਟਾਤਕੋ ਚਾਲਾ ਪਾਠਨ੍; ਜੋ ਬਾਠਿਏਕਾ ਥਿਏ ਰ ਪਾਡ੍ਗਰਾਮਾ ਰਾਖਿਏਕਾ ਥਿਏ ਰ ਟੁਕ੍ਰਾ-ਟੁਕ੍ਰਾ ਪਾਰਿਏਕਾ ਥਿਏ; ਜੋ ਆਰੀਲੇ ਕਾਟਿਏਕਾ ਥਿਏ;

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਪਨਾ ਵਿਚਾਰਹਰੂ ਸਿਖ ਧਰਮਕਾ ਸਬੈ ਸਿੰਹਾਸਨ ਰ ਸਬੈ ਗੁਰੁਦੁਆਰਾਹਰੂਮਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਰੁਨੁਹੋਸ੍; ਬੋਲੋ, ਹੇ ਗੁਰੁ!

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।

ਸੁਰੁਮਾ ਸਬੈ ਪੂਜਨੀਯ ਖਾਲਸਾਹਰੂਲੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਠਨ੍ ਕਿ ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਤਪਾਇਕੋ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰਨ ਸਕੂਨ੍; ਰ ਯਸਤੀ ਧਿਆਨਦੁਆਰਾ ਸਬੈ ਸੁਖ ਰ ਸਾਨ੍ਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਸ੍।

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ, ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਜਹਾँ पणि पूजनीय खालसा उपस्थित हुन्छन्, आपनो सुरक्षा र अनुग्रह प्रदान गर्छन्; निःशुल्क भान्सा र तरवार कहिल्यै असफल नहुन सकछ; आपना भक्तहरूको सम्मान कायम राख्नुहोस्; सिख जनतालाई विजय प्रदान गर्नुहोस्; पूजनीय तरवार सधैं हाम्रो सहायतामा आउन सकछ; खालसालाई सधैं सम्मान होस्; भन्नुहोस्, हे गुरु!

ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!

ਸਿਖਹਰੂਲਾਇ ਸਿਖ ਧਰਮਕੋ ਦਾਨ, ਲਾਮੋ ਕਪਾਲਕੋ ਦਾਨ, ਸਿਖ ਧਰਮਕੋ ਦਾਨ, ਈਸ਼ਵਰੀਯ ਜ਼ਾਨਕੋ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਕੋ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਕੋ ਦਾਨ ਰ ਨਾਮਕੋ ਸਬੈਮਨ੍ਦਾ ਠੁਲੋ ਉਪਹਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰੁਨੁਹੋਸ੍। ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਰਾਗ-ਰਾਗੀ, ਹਵੇਲੀ ਰ ਝੰਡਾ ਲਾਮੋ ਸਮਯਸਮਮ ਜਿਠਨ੍; ਸਤਯ ਸਧੈਂ ਵਿਜਯੀ ਹੋਸ੍; ਬੋਲੋ, ਵਾਹੇ ਗੁਰੁ!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਭੈ ਸਿਖਹਰੂਕੋ ਹ੍ਰਦਯ ਵਿਨਮ ਹੋਸ੍ ਰ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਜ਼ਾਨ ਤਚ ਹੋਸ੍; ਹੇ ਪ੍ਰਮੁ! ਤਿਮੀ ਜ਼ਾਨਕਾ ਰਖਕ ਹੈ।

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ!
ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।**

ਹੇ ਸਾँਚੋ ਰਾਜਾ, ਹੇ ਗੁਰੂ! ਤਪਾई ਨਮ੍ਰ ਮਾਨਿਸਕਾ ਗਰ੍, ਅਸਹਾਯਕਾ ਸ਼ਕਿਤ, ਆਸ਼੍ਰਯਹੀਨਕਾ ਆਸ਼੍ਰਯ ਹੁਨੁਹੁਚ੍ਚ, ਹਾਮੀ ਵਿਨਮ੍ਰਤਾਪੂਰ੍ਵਕ ਤਪਾईਕੋ ਤਪਸ੍ਥਿਤਿਮਾ ਪ੍ਰਾਰ੍ਥਨਾ ਗਰ੍ਦਛੈਂ..... (ਯਹਾँ ਗਰਿਏਕੋ ਅਕਸਰ ਵਾ ਪ੍ਰਾਰ੍ਥਨਾਲਾई ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਥਾਪਨ ਗਨੁੰਹੋਸ੍)।

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

ਕ੍ਰੁਪਯਾ ਮਾਥਿਕੋ ਪ੍ਰਾਰ੍ਥਨਾ ਪਫ੍ਨਾਲੇ ਹਾਮ੍ਰਾ ਗਲਤੀ ਰ ਕਮਜੋਰੀਹਰੂਲਾई ਖਮਾ ਗਨੁੰਹੋਸ੍। ਕ੍ਰੁਪਯਾ ਸਭੈਕਾ ਤਦੇਸ਼ਯਹਰੂ ਪੂਰਾ ਗਨੁੰਹੋਸ੍।

**ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ
ਭਾਣੇ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।**

ਮਲਾई ਸਾँਚੋ ਭਕ੍ਤਹਰੂਸੰਗ ਮੇਟਾਤਨੇ ਕ੍ਰੁਪਾ ਗਨੁੰਹੋਸ੍ ਜਸਭਾਟ ਹਾਮੀ ਤਪਾईਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਣ ਗਰ੍ ਰ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰ੍ ਸਕਛੈਂ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਸਾँਚੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕੋ ਮਾਧ੍ਯਮਭਾਟ, ਤਪਾईਕੋ ਨਾਮ ਤਚ ਹੁਨ ਸਕਦਛ, ਅਨਿ ਤਪਾईਕੋ ਙ੍ਚ੍ਚਾਅਨੁਸਾਰ ਸਭੈ ਸਮ੍ਰਫ੍ ਹੁਨ ਸਕਦਛ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਖ਼ਾਲਸਾ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਹੋ; ਸਭੈ ਵਿਜਯ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਵਿਜਯ ਹੋ।

यात्रा का लागि दर्शन

सिख धर्मको दर्शनशास्त्रको विशेषता आध्यात्मिक तथा भौतिक संसारको लागि तर्क, व्यापकता तथा "तामझामरहित" दृष्टिकोणको हो। यसको धर्मशास्त्र सरलताद्वारा चिह्नित छ। सिख नैतिकतामा, एक व्यक्तिको आफूप्रतिको कर्तव्य र समाजप्रतिको कर्तव्य (संगत) बीच कुनै द्वन्द्व छैन।

सिख धर्म लगभग ५०० वर्ष पहिले गुरु नानकद्वारा स्थापित सबैभन्दा कमि उमेरको विश्व धर्म हो। यसले ब्रह्माण्डको एकजना सर्वोच्च अस्तित्व तथा सृष्टिकर्ता (वाहेगुरु) मा गरिने विश्वासलाई जोड दिन्छ। यसले अनन्त आनन्दको लागि सरल प्रत्यक्ष मार्ग प्रदान गर्दछ अनि प्रेम र विश्वव्यापी भ्रातृत्वको सन्देश फैलाउँछ। सिख धर्म एकेश्वरवादी आस्था है अनि भगवानलाई एक मात्र व्यक्तिको रूपमा चिन्दछ जो समय वा स्थानको सीमितताको अधीनमा हुनुहुन्न।

सिख धर्मले विश्वास गर्दछ कि एक मात्र ईश्वर हुनुहुन्छ, जो सृष्टिकर्ता, पालनकर्ता, विनाशक हुनुहुन्छ अनि मानव रूप लिनुहुन्न। सिख धर्ममा अवतारको सिद्धान्तको कुनै स्थान छैन। यसले देवी-देवता र अन्य देवी-देवताहरूलाई कुनै मूल्य दिँदैन।

सिख धर्ममा नैतिकता र धर्म सँगसँगै चल्छन्। इमानदारी, करुणा, उदारता, धैर्य र नम्रता जस्ता गुणहरू प्रयास र मनको लगनशीलताले मात्र विकास गर्न सकिन्छ। हाम्रा महान् गुरुहरूको जीवन यस दिशामा प्रेरणाको स्रोत हो।

सिख धर्मले मानव जीवनको लक्ष्य जन्म र मृत्युको चक्रलाई तोडेर ईश्वरमा विलीन हुनु हो भनी सिकाउँछ। यो गुरुको उपदेश पालन गरेर, पवित्र नाम (नाम) मा ध्यान अनि सेवा गरेर र परोपकारको कार्य गरेर पूरा गर्न सकिन्छ।

नाम मार्गले भगवानको स्मरणका लागि दैनिक भक्तिमा जोड दिन्छ। मोक्ष प्राप्तिका लागि काम (इच्छा), क्रोध (क्रोध), लोभ (लोभ), मोह (सांसारिक मोह) र अहंकार (घमण्ड) गरी पाँच भावनालाई नियन्त्रण गर्नुपर्छ। संघ रीतिरिवाज र व्रत, तीर्थयात्रा, शकुन र तपस्या जस्ता नियमित अभ्यासहरूलाई सिख धर्ममा अस्वीकार गरिएको छ। मानव जीवनको लक्ष्य ईश्वरमा विलीन हुनु हो र यो गुरु ग्रन्थ साहिबको उपदेशलाई अनुसरण गरेर पूरा हुन्छ। सिख धर्मले भक्ति मार्ग वा निष्ठा मार्गमा जोड दिन्छ। तथापि, यसले ज्ञान मार्ग (ज्ञानको मार्ग) र कर्म मार्ग (कार्य मार्ग) को महत्वलाई मान्यता दिन्छ। यसले आध्यात्मिक लक्ष्य हासिल गर्न ईश्वरको अनुग्रह प्राप्त गर्नुपर्ने आवश् यकतामा जोड दिन्छ।

सिख धर्म एक आधुनिक, तार्किक र व्यावहारिक धर्म हो। यसले सामान्य पारिवारिक जीवन (गृहस्थ) मोक्षको लागि कुनै बाधा होइन भन्ने विश्वास गर्दछ। मोक्ष प्राप्तिका लागि ब्रह्मचर्य वा संसारको त्याग आवश्यक छैन। सांसारिक रोगहरू र प्रलोभनहरूको बीचमा अलग रहन सम्भव

छ। एक भक्तले संसारमा बाँच्नु पर्छ र अझै पनि आफ्नो सिरलाई सामान्य तनाव तथा प्रलोभनबाट आफुलाई टाढा राख्नुपर्छ। ऊ एकजना विद्वान् सैनिक अनि भगवान्का लागि सन्त हुनुपर्छ।

सिख धर्म सम्पूर्ण विश्वको एक "धर्मनिरपेक्ष धर्म" हो र यसैले जाति, सम्प्रदाय, वंश वा लिंगको आधारमा सबै भेदभावलाई अमान्य गर्दछ। यसले विश्वास गर्दछ कि भगवानको नजरमा सबै मानिस समान छन्। गुरुहरूले महिलाको समानतामा जोड दिए र कन्या भ्रूण हत्या र सती प्रथालाई अस्वीकार गरे। उनले सक्रिय रूपमा विधवा पुनर्विवाहलाई बढावा दिए र पर्दा प्रथा (महिलाहरू पर्दा लगाउने) लाई अस्वीकार गरे। भगवानमा मन केन्द्रित गर्नका लागि पवित्र नाम (नाम) को ध्यान गर्नु पर्दछ अनि सेवा र परोपकारको कार्य गर्नु पर्दछ। भीख मागेर वा बेइमानी गरेर होइन, इमानदारीपूर्वक काम गरेर जीविकोपार्जन गर्नु सम्मानजनक मानिन्छ। अरूसँग साझेदारी गर्नु पनि सामाजिक जिम्मेवारी हो। उक्त व्यक्तिले दशवन्ध (आफ्नो कमाइको १० प्रतिशत) मार्फत खाँचोमा परेकाहरूलाई सहयोग गर्ने अपेक्षा गरिएको छ। सेवा, सामुदायिक सेवा पनि सिख धर्मको अभिन्न अङ्ग हो। सबै धर्मका मानिसहरूका लागि खुला प्रत्येक गुरुद्वारामा पाइने निःशुल्क सामुदायिक भान्सा (लंगर) यस सामुदायिक सेवाको अभिव्यक्ति हो।

सिख धर्मले आशावाद र आशाको वकालत गर्दछ। यसले निराशावादको विचारधारालाई स्वीकार गर्दैन।

गुरुहरूले यो जीवनको एउटा उद्देश्य र लक्ष्य छ भन्ने विश्वास गर्थे। यसले आत्मज्ञान र ईश्वरको प्राप्तिको अवसर प्रदान गर्दछ। यसबाहेक, मानिस आफ्ना कार्यहरूको लागि आफै जिम्मेवार छ। उसले आफ्नो कार्यको परिणामबाट उन्मुक्ति को दावा गर्न सक्दैन। त्यसैले उसले जे गर्छ त्यसमा धेरै होसियार हुनुपर्छ।

सिख ग्रन्थ, गुरु ग्रन्थ साहिब शाश्वत गुरु हो। यो एक मात्र धर्म हो जसले पवित्र पुस्तकलाई धार्मिक गुरुको दर्जा दिएको छ। सिख धर्ममा जीवित मानव गुरु (अवतार) को लागि कुनै स्थान छैन।

महिलाहरू को भूमिका

सिख धर्मका सिद्धान्तहरूमा भनिएको छ कि महिलाहरूको आत्मा पुरुषसह समान हुन्छ र उनीहरूलाई आफ्नो आध्यात्मिकता विकास गर्ने समान अधिकार छ। उनीहरूले धार्मिक जमघटको नेतृत्व गर्न सक्छन्, अखण्ड पथ (पवित्र शास्त्रहरूको निरन्तर पाठ) मा भाग लिन सक्छन्, किर्तन (भजनहरूको सामूहिक गायन) गर्न सक्छन्, ग्रन्थी (पुजारी) को रूपमा काम गर्न सक्छन्। उनीहरूले सबै धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक र धर्मनिरपेक्ष गतिविधिहरूमा भाग लिन सक्दछन्। सिख धर्म पुरुष र महिलालाई समानता प्रदान गर्ने पहिलो प्रमुख विश्व धर्म थियो। गुरु नानकले लैङ्गिक समानताको उपदेश दिए अनि उनलाई अनुसरण गर्ने गुरुहरूले महिलाहरूलाई सिख पूजा र अभ्यासका सबै गतिविधिहरूमा पूर्ण भाग लिन प्रोत्साहित गरे।

गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ

"महिला र पुरुष, सबै भगवानद्वारा सृष्टि गरिएका हुन्। यो भगवानको खेल हो। तपाईंका सबै रचनाहरू राम्रा र शुद्ध छन्, नानक भन्छन्।- गुरु ग्रन्थ, पृष्ठ ३०४

सिख इतिहासले पुरुषको सेवा, भक्ति, बलिदान अनि बहादुरीमा महिलाको भूमिकालाई समान रूपमा चित्रण गरेको छ। सिख परम्परामा महिलाको नैतिक गरिमा, सेवा र आत्मबलिदानका धेरै उदाहरणहरू लेखिएका छन्।

सिख धर्मका अनुसार पुरुष र महिला एउटै सिक्काका दुई पक्ष हुन्। अन्तरसम्बन्ध र अन्योन्याश्रितताको प्रणालीमा जहाँ पुरुष महिलाबाट जन्मन्छ, र महिला पुरुषको बीजबाट जन्मन्छ। सिख धर्मअनुसार पुरुषले महिला बिना आफ्नो जीवनमा सुरक्षित र पूर्ण महसुस गर्न सक्दैन, र पुरुषको सफलता उनीसँग आफ्नो जीवन साझा गर्ने महिलाको प्रेम र समर्थनसँग सम्बन्धित छ, र यसको विपरीत। गुरु नानकले भनेका छन्: "[यी] एक महिला हुन् जसले दौड जारी राखिन्छन्" र हामीले "महिलालाई श्रापित र अभियुक्तको रूपमा मान्नुपर्दैन, [जब] महिलाबाट नेता र राजा जन्मन्छन्।" एस जि जि एस पृष्ठ ४७३।

उद्धार: उठाउनु पर्ने एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा के हो भने धर्मले महिलाहरूलाई मुक्ति प्राप्त गर्न, भगवानको प्राप्ति, वा सर्वोच्च आध्यात्मिक क्षेत्र प्राप्त गर्न सक्षम ठान्छ। यो गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ,

"भगवान् सबै प्राणीहरूमा सर्वव्यापी छन्, भगवान सबै रूपहरूमा सर्वव्यापी छन्, पुरुष र महिला" (गुरु ग्रन्थ साहिब, पृष्ठ ६०५)।

गुरु ग्रन्थ साहिबको माथिको कथन अनुसार, भगवानको प्रकाश दुवै लिङ्गसँग समान रूपमा बस्छ। तसर्थ, पुरुष र महिला दुवैले गुरुको शिक्षालाई पछ्याएर समान रूपमा मोक्ष प्राप्त गर्न सक्छन्। गुरु ग्रन्थ साहिबको माथिको कथन अनुसार, भगवानको प्रकाश दुवै लिङ्गसँग समान

रूपमा बस्छ। तसर्थ, पुरुष र महिला दुवैले गुरुको शिक्षालाई पछ्याएर समान रूपमा मोक्ष प्राप्त गर्न सक्छन्।

"पहिले गुरुले स्त्रीलाई पुरुषको बराबरमा राखे... स्त्री पुरुषका लागि बाधा थिएन, तर भगवानको सेवा गर्न र मोक्ष प्राप्त गर्नमा सहभागी थियो।"

विवाह: गुरु नानक देवले गृहस्थ जीवनमा ब्रह्मचर्य र त्यागको सट्टा पति र पत्नी समान भागिदार भएर दुवैले ईश्वर ध्यान गर्ने आदेश दिएका छन्। पवित्र पदहरूमा, घरेलु आनन्दलाई पोषित आदर्शको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र विवाहले भगवान्प्रतिको प्रेमको अभिव्यक्तिका लागि निरन्तर रूपक प्रदान गरेको छ।

" एकजना महिला, आफ्नो माता-पिताका घरमा प्यारी हुन्थे, जसलाई उसको ममाता अनि पिताले धेरै माया गर्छन्। आफ्नो ससुरालीमा, ऊ परिवारको स्तम्भ हुँदछे, उनीहरू असल भाग्यको दायित्व हुन्थे... आध्यात्मिक ज्ञान एवम् मोक्षमा भागिदारी अनि महान गुणसम्पन्न, एकजना महिला, पुरुषका आधा हिस्सा, उलाई मुक्तिको द्वारसम्म लौंछे।(वारन, वि. १६)

समान स्थिति: पुरुष अनि स्त्रीहरूका माझ समान स्थिति सुनिश्चित गर्नका लागि, गुरुहरूले दीक्षा, निर्देश वा संगत(पवित्र फेलोसिप) अनि पंगत(एकसाथ भोजन गर्नु)जस्ता क्रियाकलापहरूमा लिडबिच कुनै भेदभाव गरेका छैनन्। सरूप दास भल्लाका अनुसार महिमा प्रकाश, गुरु अमर दासले महिलाहरूले गलाउँने घुडघाटको प्रयोगको विरोध गरे। उनले केही समुदायहरूको निरीक्षण गर्न चेलाहरूमध्ये महिलाहरूलाई नियुक्त गरे र सतीको अभ्यासको विरुद्धमा प्रचार गरे। सिख इतिहासमा धेरै महिलाहरूको नाम अन्तर्भुक्त छन्, जस्तै माता गुजरी माई भागो, माता सुन्दरी, रानी साहिब कौर, रानी सदा कौर, अनि महारानी जिन्द कौर, जसले आफ्नो समयका घटनाहरूमा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेलेका थिए।

शिक्षा: सिख धर्ममा शिक्षालाई धेरै महत्त्वपूर्ण मानिन्छ। यो कसैको पनि सफलताको कुञ्जी हो। यो व्यक्तिगत विकासको प्रक्रिया हो र त्यसैले तेस्रो गुरुले धेरै विद्यालयहरू स्थापना गरे। यो गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ कि,

"सबै दिव्य ज्ञान गुरुको माध्यमबाट प्राप्त गरिन्छ"(गुरु ग्रन्थ साहिब, पृष्ठ ८३१)।

सबैका लागि शिक्षा आवश्यक छ अनि सबैलाई श्रेष्ठ बनाउने काम गर्न पर्दछ। तेस्रो गुरुद्वारा पठाइएका सिख धर्मप्रचारकहरूमध्ये ५२ जना महिला थिए। सिख महिलाको भूमिका र स्थितिमा डा मोहिन्दर कौर गिल लेखिछन्, "गुरु अमर दासलाई विश्वास थियो कि कुनै पनि शिक्षाले तबसम्म जड लगाउन सक्दैन जबसम्म यसलाई महिलाहरूले स्वीकार गर्दैनन्।"

कपडों पर प्रतिबंध: महिलाओं को घूँघट न पहनने की आवश्यकता के अतिरिक्त, सिख धर्म परिधान संहिता के संबंध में एक सरल लेकिन बहुत महत्वपूर्ण वर्णन करता है। यह लिंग की परवाह किए बिना सभी सिखों पर लागू होता है। गुरु ग्रंथ साहिब में कहा गया है,

"उन कपड़ों को पहनने से बचें, जिनमें शरीर असहज हो और मन बुरे विचारों से भरा हो।"
एसजीजीएस, पृष्ठ 16

वस्त्रमाथि प्रतिबन्ध: महिलाहरूले घुङ्घाट नलगाउनु पर्ने आवश्यकता बाहेक, सिख धर्मले परिधान संहिताको सरल तर धेरै महत्त्वपूर्ण विवरण गरेको छ। यो लिङ्को पर्वाह नगरी सबै सिखहरूमा लागु हुन्छ। गरु गर्थ साहिबमा भनिएको छ कि,

" शरीरलाई असहज बनाउने र मनलाई नकारात्मक विचारहरूले भरिदिने लुगा लगाउनबाट जोगिनुहोस्। एसजिजिएस, पृष्ठ १६

यसरी, कस्तो प्रकारको लुगाले दिमागलाई नराम्रो विचारहरूले भरिदिन्छ र यसलाई बेवास्ता गर्नुपर्छ भनी सिखहरूले महसुस गर्नेछन्। सिख महिलाहरूले कृपाण (तरवार) र अन्यले आफ्नो रक्षा गर्ने अपेक्षा गरिन्छ, यो महिलाहरूका लागि अद्वितीय हो किनकि महिलाहरूले आफ्नो सुरक्षा गर्ने अपेक्षा गरिएको र शारीरिक सुरक्षाका लागि पुरुषहरूमा निर्भर हुने अपेक्षा नगरिएको इतिहासमा यो पहिलो पटक हो।

SGGS उद्धरण: गुरु नानक भन्नुहुन्छ, "पृथ्वी र आकाशमा, म अरू कोही देखिदैनँ। सबै महिला र पुरुषहरूमा, उहाँको ज्योति चम्किरहेको छ। "Sgs पृष्ठ २२३। स्त्रीबाट, पुरुष जन्मन्छ; पुरुष महिलाभित्र गर्भधारण हुन्छ; ऊ सङ्लग्न हुन्छ र स्त्रीसँग विवाहित हुन्छ। महिला उनको साथी बन्छे, नारीको माध्यमबाट भावी पिढीले जन्म लिँदछ। जब उसको स्त्री मर्दछे, उसको एको स्त्री खोज्दछ; स्त्रीका लागि ऊ बाध्य छ। तब उसलाई किन नराम्रो भन्नु? उसैबाट राजा उत्पन्न हुँदछ। स्त्रीबाट स्त्रीको जन्म हुँदछ; स्त्रीबिना कोही पनि हुँदैन। एसजीजीएस पृष्ठ 473

दाइजोको सम्बन्धमा: " हे मेरो प्रभु, मलाई आफ्नो माम मेरो विवाहको उपहार अनि दाइजोको रूपमा दिनुहोस्।" श्री गुरु राम दास जी, पृष्ठ ७८, एसजीजीएस की पंक्ति १८

पर्दा प्रथाको विषयमा: "पर्ख, पर्ख, हे दुलही-आफ्नो अनुहार पर्दाले नढाक। अन्त्यमा, यसले तपाईंलाई आधा आवरण पनि दिँदैन। " अन्त्यमा, यसले तपाईंलाई आधा आवरण पनि दिँदैन। " तपाईंको अगाडि आफ्नो अनुहार ढाक्नेहरूको अनुसरण गर्नुहोस्। अनुहार ढाक्ने एक मात्र सद्गुण यो हो कि केही दिनका लागि मानिसहरूले भन्नेछन्, "कस्तो सद्गुणी दुलही आएको छ।" तपाईंको यो पर्दा तब मात्र साँचो हुनेछ जब तपाईं भगवान्को महिमा गर्नुहुन्छ, नाच्नुहुन्छ र गाउँनुहुन्छ। - पृष्ठ ४८४, **SGGS**

महिलाहरू र वास्तवमा सबै आत्माहरूलाई आध्यात्मिक जीवन बिताउन कडा रूपमा प्रोत्साहित गरिएको थियो: "आउनुहोस्, मेरा प्रिय दिदीबहिनीहरू तथा आध्यात्मिक साथीहरू, मलाई आफ्नो आलिङ्गनमा कसेर अँगालो मारुनुहोस्। सँगै सामेल हुनुहोस्, र आफ्ना सर्वशक्तिमान पति भगवान्का कथाहरू बताउनुहोस्। "-गुरु नानक, एसजिजिएस पृष्ठ १७,।

"साथीहरू, अन्य सबै लुगाहरूले सुखलाई नष्ट गरिदिन्छ, अङ्गहरूमा लगाएका कुराले दुखाइ निम्त्याउँछ, र गलत सोचाइले दिमाग भरिदिन्छ।" - एसजिजिएस पृष्ठ १६

पगडी को महत्त्व

सिक्खको एउटा अभिन्न अङ्ग पगडी हो। सिक्खहरूले लगभग 1500 देखि र सिक्ख धर्मका संस्थापक गुरु नानकको समयदेखि पगडी लगाई आएका छन्।

पगडी वा "पगडी" लाई प्रायः "पग" वा "दस्तर" मा संक्षेप गरिन्छ, एउटै कपडाका लागि विभिन्न भाषाहरू फरक शब्दहरू भएका छन्। यी सबै शब्दहरूले पुरुष र महिला दुवैले आफ्नो टाउको ढाक्न लगाउने कपडालाई जनाउँछ। यो लामो स्कार्फ वा कहिलेकाहीं भित्री "टोपी" वा पट्काजस्तै टाउको वरिपरि लपेटिने कपडाको टुक्रा हो। परम्परागत रूपमा भारतमा, समाजका उच्च दर्जाका पुरुषहरूले मात्र पगडी लगाउँथे; निम्न हैसियत वा निम्न जातका पुरुषहरूलाई पगडी लगाउने अनुमति थिएन।

यद्यपि यो गुरु गोविन्द सिंह जीद्वारा नकाटिएको कपाल राख्न अनिवार्य गरिएको थियो, जुन पाँच के वा आस्थाका पाँच लेखहरूमध्ये एक थियो, यो लामो समयदेखि सन् १४६९ मा सिक्ख धर्मको स्थापनादेखि नै सिक्ख धर्मसँग सम्बन्धित छ। सिक्ख धर्म संसारको एक मात्र धर्म हो। जसमा सबै वयस्क पुरुषका लागि पगडी लगाउनु अनिवार्य छ। पश्चिमी देशहरूमा पगडी लगाउने अधिकांश मानिसहरू सिक्ख हुन्। सिक्ख पगडीलाई दस्तार पनि भनिन्छ। दस्तार एउटा फारसी शब्द हो। यसको अर्थ ह्यान्ड अफ गड' हो जसको अर्थ उहाँको आशीर्वाद हो।

सिक्खहरू आफ्ना धेरै र विशिष्ट पगडीहरूका लागि प्रसिद्ध छन्। परम्परागत रूपमा, पगडीले सम्मानको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र लामो समयदेखि कुलीन वर्गका लागि मात्र आरक्षित वस्तु रहेको छ। भारतको मुगल शासनको समयमा, मुसलमानहरूलाई मात्र पगडी लगाउने अनुमति थियो। सबै गैर-मुस्लिमहरूलाई पगडी लगाउन कडा प्रतिबन्ध लगाइएको थियो।

गुरु गोविन्द सिंह जीले आफ्ना सबै सिक्खहरूलाई मुगलहरूको यस चुनौतीलाई बेवास्ता गर्दै पगडी लगाउन आग्रह गर्नुभयो। उहाँले आफ्ना खालसा अनुयायीहरूका लागि तयार गरेका उच्च नैतिक स्तरहरूको मान्यताका लागि यो लगाउनुपर्ने थियो। उहाँ आफ्नो खालसा अद्वितीय र "बाँकी संसारबाट अलग रहन" दृढ हुन चाहनुहुन्थ्यो। उहाँ उनीहरूले सिक्ख गुरुहरूले तय गरेको अनौठो मार्ग अनुसरण गर्न चाहनुहुन्थ्यो। यसरी, एक पगडीधारी सिक्ख सधैं भीडबाट अलग खडा हुन्छ, गुरुको अभिप्राय जस्तै; किनकि उनी आफ्ना 'सन्त-सैनिकहरू' लाई सजिलै चिन्न मात्र नभई सजिलै फेला पार्न पनि चाहनुहुन्थ्यो।

एकजना सिक्ख पुरुष वा महिलाले पगडी लगाउँदा यो पगडी केवल एउटा फिता रहँदैन; किनकि यो सिक्ख शिरसँग एकात्म हुँदछ। सिक्खहरूले लगाउने आस्थाका अन्य चार वस्तुहरूसँगै पगडीको ठूलो आध्यात्मिक र लौकिक महत्त्व छ। जबकि त्यहाँ पगडी लगाउनसँग सम्बन्धित धेरै प्रतीकहरू छन्-स्वतन्त्रता, समर्पण, आत्मसम्मान, साहस, र धर्मनिष्ठा, तर! सिक्खहरूले पगडी लगाउने मुख्य कारण आफ्ना संस्थापकप्रति उनीहरूको प्रेम, आज्ञाकारिता र सम्मान देखाउनु हो।

माथिको मुख्य अंशमा भनिएका शब्दहरू अरू कसैद्वारा प्रतिस्थापन गर्न आवश्यक छ।
'कारण' हुन सक्छ

"पगडी हाम्रा गुरुले हामीलाई दिनुभएको उपहार हो। यसरी नै हामी आफूलाई सिंह र कौरको रूपमा मुकुट लगाउँछौं जसले हाम्रो आफ्नै उच्च चेतनाप्रति हाम्रो प्रतिबद्धतालाई स्थापित गर्दछ। पुरुष र महिलाका लागि समान रूपमा, यो अनुमानित पहिचानले पहिचान, सभ्यता र विशिष्टता व्यक्त गर्दछ। यो अरूका लागि हामी अनन्तको छविमा बाँचिरहेका छौं भन्ने एउटा सङ्केत हो र सबैको सेवा गर्नाका लागि समर्पित छौं। पगडीले पूर्ण प्रतिबद्धता बाहेक अरू केही देखाउँदैन। जब तपाईं आफ्नो पगडी बाँधेर सबैभन्दा अलग हुन छनौट गर्नुहुन्छ, तब तपाईं निडर भएर एक्लो रूपमा खडा हुनुहुनेछ। छ अर्ब मानिसबाट अलग उभिएको व्यक्ति। यो सबैभन्दा उत्कृष्ट काम हो। "(सिखनेटबाट उद्धृत)

विनम्रता तपाईं को यात्रा को मुख्य सार हो

नम्रता सिख धर्मको एक महत्वपूर्ण दृष्टिकोण हो। यस अनुसार सिखहरूले विनम्रतापूर्वक भगवानको अगाडि प्रणाम गर्नुपर्छ। नम्रता वा नम्रता पञ्जाबी भाषामा सँगसँगैका शब्दहरू हुन्। नम्रता एउटा गुण हो जुन गुरुबाणीमा उत्साहपूर्वक प्रचार गरिएको छ। यस पञ्जाबी शब्दको अनुवाद "नम्रता", "उदारता" वा "विनम्रता" हो। एक मानिस जसको दिमाग अरूभन्दा राम्रो वा बढी महत्वपूर्ण छ भन्ने विचारबाट विचलित हुँदैन।

समस्या क्षेत्र- उपरोक्त वाक्य सही छैन- उपरोक्त वाक्य पूर्ण छैन

यो सबै मानवको पोषणको लागि एउटा महत्वपूर्ण गुण हो अनि एकजना सिखको मानसिकताको एउटा अनिवार्य हिस्सा हो तथा यो गुण सधैं सिखमा हुनुपर्दछ। सिख शस्त्रागारमा अन्य चार गुणहरू छन्: सत्य (सत), सन्तुष्टि (सन्तोख), करुणा (दया) र प्रेम (प्रेम)।

यी पाँच गुणहरू एकजना सिखका लागि आवश्यक हुन्छन् तथा यी गुणहरू आत्मसात गर्न र तिनीहरूलाई आफ्नो व्यक्तित्वको एक अंश बनाउनका लागि गुरबानीको ध्यान र पाठ गर्नु उसको कर्तव्य हो।

गुरबानीले हामीलाई के बताउँछ:

"नम्रताको फल भनेको सहज ज्ञानबाट प्राप्त शान्ति र आनन्द हो। नम्रताका साथ उनीहरूले उत्कृष्टताको खजाना भगवानको ध्यान गर्न जारी राख्छन्। भगवानसँग परिचित प्राणी नम्रतामा डुबेको हुन्छ। जसको हृदय दया र नम्रतामा स्थिर हुन्छ। सिख धर्मले नम्रतालाई भगवानको सामु भिक्षा माग्ने पात्रको रूपमा प्रस्तुत गर्दछ।

गुरु नानक, सिख धर्मका गुरु:

"आफ्नो हृदयमा प्रेम र नम्रताका साथ सुन्नुहोस् अनि विश्वास गर्नुहोस्, तपाईंभित्रको पवित्र मन्दिरमा भगवानको नाममा आफूलाई शुद्ध गर्नुहोस्। "-एसजिजिएस पृष्ठ ४

"सन्तुष्टिलाई आफ्नो कानको औँठी बनाउनुहोस्, नम्रतालाई आफ्नो भिक्षापात्र बनाउनुहोस्, र ध्यानलाई आफ्नो शरीरको भस्म बनाउनुहोस्। "- एसजिजिएस पृष्ठ ६।

"नम्रताको क्षेत्रमा, शब्द सौन्दर्य हो। अतुलनीय सौन्दर्यका सिर्जना गरिएका रूपहरू छन्।

"SGGS पृष्ठ ८

"नम्रता, उदारता र अन्तर्ज्ञान मेरो सासु र ससुरा हुन् "- एसजिजिएस पृष्ठ १५२

आध्यात्मिकतातर्फ को यात्रा

गुरु ग्रन्थ साहिब एक शाश्वत जीवित गुरु हो, जो सिख गुरुहरू, हिन्दू र मुस्लिम सन्तहरूको काव्य रचना हो। यो सङ्ग्रह उनका माध्यमबाट सम्पूर्ण मानवजातिका लागि भगवान् ले दिनुभएको उपहार हो। गुरु ग्रन्थ साहिबको दर्शन कुनै पनि प्रकारको उत्पीडन बिना ईश्वरीय न्यायमा आधारित समाजको हो। यो ग्रन्थले हिन्दू धर्म र इस्लामका धर्मग्रन्थहरूलाई स्वीकार र सम्मान गर्दछ, तर यसले यी धर्महरू मध्ये कुनैसँग नैतिक सद्भाव प्रतिबिम्बित गर्दैन। गुरु ग्रन्थ साहिबमा, महिलाहरूलाई पुरुषको बराबर भूमिकासँगै उच्च सम्मान दिइएको छ। महिलाहरूमा पुरुषहरूमा जस्तै आत्मा हुन्छ अनि यसैले मुक्ति प्राप्त गर्ने समान अवसरका साथ उच्च स्तरको आध्यात्मिकता प्राप्त गर्ने समान अधिकार हुन्छ। महिलाहरूले प्रमुख धार्मिक अनुष्ठानसहित सम्पूर्ण धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक तथा धर्मनिरपेक्ष गतिविधिहरूमा भाग लिन सक्छन्।

सिख धर्मले समानता, सामाजिक न्याय, मानवताको सेवा र अन्य धर्महरूप्रति सहिष्णुताको वकालत गर्दछ। दैनिक जीवनमा करुणा, इमानदारी, नम्रता र उदारताको आदर्शहरूको अभ्यास गर्दै सिख धर्मको आवश्यक सन्देश भन्नेको सधैं भगवान्प्रतिको आध्यात्मिक भक्ति र श्रद्धा हो। सिख धर्मका तीन आधारभूत सिद्धान्तहरू ध्यान अनि भगवान्लाई स्मरण गर्नु, इमानदारीपूर्वक बाँच्नका लागि काम गर्नु र अरूसँग बाँड्नु हुन्।

आत्माका लागि यस आध्यात्मिक यात्रामा जाने प्रयास गरेकोमा बधाई। अनुवाद कहिल्यै पनि मूलसँग नजिक हुन सक्दैन, विशेष गरी जब सम्पूर्ण गुरु ग्रन्थ साहिब पद्यमा छ र रूपकहरूको प्रयोगले कार्यलाई अत्यन्त गाह्रो बनाउँछ। कृपया तिनीहरूलाई शाब्दिक रूपमा नपढ्नुहोस् तर तिनीहरूको अन्तर्निहित सन्देश बुझ्नुहोस्। भगवान् एक हुनुहुन्छ र उहाँसँगको मिलन मानव जीवनको लक्ष्य हो भन्ने तथ्यमा ध्यान केन्द्रित गरिएको छ।

यो काम वर्षौंदेखि धेरै स्वयंसेवकहरूले गरेका छन्, जसले गर्दा ईश्वरीय सन्देश तपाईंलाई तपाईंको भाषामा पुग्न सकोस्। यदि तपाईंका कुनै प्रश्नहरू छन् भने, कृपया walnut@gmail.comमा इमेल गर्न नहिचकिचाउनुहोस् अनि हामी यस यात्रामा तपाईंसँग सामेल हुन चाहन्छौं।